

Uddrag af bogen

THE PRINCIPALITY AND POWER OF EUROPE

**England og det frembrydende
Hellige Europæiske Imperium.**

**af
Adrian Hilton**

**På dansk ved
Börje Flemming Boysen**

*"Den, der taler først i en Trætte, har Ret,
til den anden kommer og går ham efter."
(Ordsp. 18, 17)*

Indhold

	Oversætterens forord	4
	Forord af <i>lord Tonypandy</i>	5
	Indledning	6
	Indledning til anden udgave	8
	Prolog	12
<i>Kapitel 1</i>	Unionens vision	16
<i>Kapitel 2</i>	Det U-forenelige kongedømme	34
<i>Kapitel 3</i>	Suverænitet	42
<i>Kapitel 4</i>	Det obligatoriske demokrati	54
<i>Kapitel 5</i>	Statsborgerskab	71
<i>Kapitel 6</i>	Monetær Union	82
<i>Kapitel 7</i>	De virkelige omkostninger	94
<i>Kapitel 8</i>	Krig eller fred?	99
<i>Kapitel 9</i>	Propagandaoffensiven	109
<i>Kapitel 10</i>	Den eneste vej fremad	124

Noter:

Bemærk venligst, at i den danske udgave er noterne anført *efter* hvert kapitel. Nummereringen kan således ikke sammenlignes med den engelske udgave.

Oversætterens forord

Kære læsere

Ind for den danske regerings presserende krav om afskaffelse af de fire danske forbehold mod fuldt medlemskab af den Europæiske Union (EU), er Adrian Hilton's bog *Magter og Myndigheder i Europa* en tankevækkende oversigt af den sideløbende, engelske debat om Englands og Danmarks fælles fremtid i, eller uden for, Unionen.

Efter at have læst bogen, uden nogensinde selv at have været politisk aktiv, fik advarslerne alvor mig til at tage initiativ til den danske oversættelse.

Den stadig tiltagende indskrænkning af tale- og ytringsfriheden, forskelsbehandling, på grund af forskelle i politiske og religiøse anskuelser fra andre lande i Unionen, og samordning af strafferetten, der nu gør det lettere for et land at få en person udleveret fra et andet land, betyder, at vi danskere ikke længere kan føle os sikre på retsbeskyttelse i vort eget land.

Som udenlandsdanskere, med rødder i Sverige, har vore nært beslægtede sprog mere været en gêne end en tilgang over for en så krævende oversættelse.

Min hustru og medarbejder, Judith, har med sin mangeårige erfaring som dansk sprogbehandler, stået for redigering og renskrivning af det endegyldige manuskript.

Det er mit håb, at Adrian Hiltons bog må gøre os danskere lige så bevidste om de fremtidige konsekvenser af en stadig "tættere Union", som englænderne er blevet det, og bruge deres medindflydelsesret for at vende Danmark's skæbne til det bedre.

Flemming Boysen, 2003

Forord

Indsæt emblem m.m. – House of Lords

Denne storartede bog, *Magter og Myndigheder i Europa*, giver en solid og afbalanceret vurdering af de aktuelle farer rettet mod England, forårsaget af vort medlemskab af EU.

Konsekvenserne af at tilhøre en føderal union, i hvilken vi ikke længere vil have kontrol over vor egen økonomi, er skarpt præsenteret.

Svigeftuldhed i de højere kredse har bragt os i vor nuværende forfatning, og det er af tvingende nødvendighed, at en fælles anstrengelse, for at komme ud af de europæiske politikeres jerngreb, må gøres nu.

Adrian Hilton har gjort nationen en stor tjeneste med sin well-researched bog. Det er tydeligt, at hvis vi skal fremstå som troværdige, over for de mænd og kvinder der gav deres liv for at beskytte vor ret til selvstyre, må vi holde op med den selvopgivende underkastelse af hr. Kohl's åbenlyst indrømmende intention, ved diplomatisk intrige at opnå et integreret Europa, hvor Tyskland er dominerende.

Enhver engelsk borger burde læse og fordøje informationen i denne bog.

Rhoundda

Thomas MP

Lord Tonypandy af

Tidligere George

Formand i Underhuset 1976-1983

Indledning

Europadebatten er i gang og går langt. Der er måske meget i denne bog, som hastigt bevægende hændelser vil køre over, men sådanne ukendte muligheder formindsker ikke nødvendigheden af en eurorealistisk (nogle vil sige skeptisk) eksamination af disse emner, lige fra kristne overbevisninger til at veje de eurofile argumenter, som propaganderes af mange nationale og indflydelsesrige kristne organisationer eller deres ledere. Hvor nogle af denne bogs konklusioner måske repræsenterer personlige synspunkter, håber jeg, at vi vil være i stand til at skelne i lyset af den større enighed, vi deler. Beskyldninger om anti-europæisme bliver meningsløse i bevidstheden om det væld af teologiske giganter, som Europa har fostret. Wycliffe var måske engelsk, men Hus var tjekker, Luther var tysk, Zwingli var schweizer og Calvin fransk. Jeg tilbyder denne bog vel vidende, at vi skylder dem og vore europæiske medborgere Reformationen. At anklage mig for skinhellighed eller xenofobi ville derfor være en irrationel respons. Denne forståelse, sammen med de mange bekræftede og uimodsigelige fakta og tal, som fremlægges, vil, håber jeg, give grund til en omhyggelig overvejelse af det fuldstændige mærke, som regenterne, og de der har magten over Europa, befinder sig i. Det er et overherredømme, som har ført krig mod frihed, retfærdighed og sandhed i århundreder, og som endnu en gang foretager et bagholdsangreb og viser sit modbydelige hoved med en anderledes strategi af dominans.

Afslutningen af det andet årtusind karakteriseres af mangel på mod til at tage fat i de spørgsmål, som er ubehagelige og kan vække opinionskonflikter.

”Selv den kristne kirke taler sit budskab blødt, sky og uden overbevisning. Der er en udbredt mistillid til dogmatisme og en præference for agnosticisme eller fritænkeri.” ¹⁾

Hvis sådanne spørgsmål ikke længere kan undgås inden for kirken og i politik, bliver de hurtigt droppet. Som alternativ genoprettes enighed ved at udveksle metafysiske resolutioner, der ikke siger noget som helst eller kan betyde hvad som helst for alle mennesker. I en tidsalder af postmodernisme er moral og kulturelle almengyldigheder blevet ofre for ”politisk korrekthed”. Påstanden om neutralitet og tolerance, over for hvad der for nyligt blev anset som fundamentale sandheder, er nu blevet en dominerende tilstand. Alle trosretninger, kulturer og moralbegreber opfattes som ligeværdige og bør behandles som sådan, ingen bør betragtes som overordnet over de andre, og loven må ikke diskriminere dem indbyrdes. Konsekvenserne af moralske absolutter og ”sunde lærer” bliver af mange opfattet som snæversynet eller overdreven autoritet og derfor som en trussel mod tolerance, fred og enhed.

Når vi taler om politik i dag, må vi først definere dens mening, da vi beskæftiger os med ord, som i stigende grad er blevet forringede, og som oftest bruges i ”partipolitisk” sammenhæng. Bertrand Russel observerede:

”Politik betyder at modtage penge fra de rige og stemmer fra arbejderne, under foregivelse af at beskytte dem mod hinanden.”

Hvis han havde prøvet på at definere partipolitik, kunne han ikke have gjort det bedre, men den sande mening med politik er at tjene ”helheden” – hele samfundet. Når politik forstås på den måde, som en kundskab om og en pligt over for samfundet, så bliver bestræbelserne en pligt for enhver, og for kristne i særdeleshed. At agere til samfundets bedste er arveligt i det at være salt og lys. Derfor tager denne bog ikke noget partipolitisk standpunkt, til venstre, højre eller i midten, principielt fordi europaspørgsmålet overgår partipolitik, og effekten af det er et vigtigt anliggende for hele England. Enten du er føderalist eller anti-føderalist – Labour, liberal, demokrat eller konservativ – beslutningen, der handler om fremtidig uafhængighed for denne nation, må være til gavn for helheden, og enhver sådan handling i et modent demokrati behøver en retsmæssig tilslutning af folket.

Mange andre fremtrædende og vidende kristne har bidraget med deres pro europæiske bøger i denne debat. I lyset af Ords. 18, 17 – tidligere citeret – bliver det tydeligt, at et énsidigt argument kan forekomme helt igennem overbevisende. Dette igen kan føre til en fast overbevisning om, at ”et forenet Europa kan og vil fungere”. 2) Imidlertid må også de involverede, principielle spørgsmål og en bevidsthed om engelsk erfaring gennem historien også komme frem i lyset og granskes nøje. Kun da kan folk hævde at være tilstrækkeligt informeret og at være i stand til at træffe en velovervejede beslutning.

Jeg tror ikke, at kristne kan forblive uinvolverede i politik, hvis det kun er på grund af det faktum, at vi er kaldede til at leve i verden. I et demokrati giver vort ansvar over for regeringerne også tilladelse til at komme med indlæg til disse regeringer, og kristne burde altid være forberedte på at kæmpe for retfærdighed, sandhed og frihed. Hvor disse er truede, og truslen upåagtet, bliver verden endnu mørkere og menneskers adfærd desto mere ugudelig. Skrifterne fra Bibelens store profeter er uimodsigelige beviser på, at Guds budbringere kan have et helhjertet engagement i deres nationers politik og blæse alarm for at advare befolkningen mod forestående ulykker.

Gud har selvfølgelig og vil altid have overherredømmet. Han er ultimativ hersker over alle præsidenter, premierministre, monarker og andre magthavere. I en pessimistisk, håbløs og kaotisk verden forbliver Han almægtig ”... der virker alt i Overensstemmelse med sin egen Viljes Beslutning,” (Ef. 1, 11). Styrende myndigheder, der eksisterer på Hans forordning: ”Af samme Grund svarer I jo også Skat; thi de, der tager vare netop på dette, er Guds Tjenere.” (Rom. 13, 6). De er alle Hans undersætter, og kan derfor ikke gøre krav på al myndighed. Vores forpligtelse er ”at give kejseren, hvad kejserens er”, lydighed og ære ifølge kejserens retsmæssige position – og give resten til Gud. Landets magt er den måde, hvorpå social orden opretholdes, for den er givet af Gud. Vore bønner er en anmodning om, at de, der er styrende, retmæssigt opfylder deres mandat:

”Allerførst formaner jeg da til at frembære Bøn, Påkaldelse, Forbøn og Tak for alle Mennesker, for Konger og alle i høje Stillinger, så vi må leve et roligt og stille Liv, gudfrygtigt og sømmeligt i alle Måder. Dette er godt og velbehageligt for Gud, vor Frelser, som vil, at alle Mennesker skal frelses og komme til Erkendelse af Sandheden.”

(1 Tim. 2, 1-4).

Meningskonflikter er selvfølgelig en nødvendig ingrediens i al politisk aktivitet, og kristne i et demokrati med ytringsfrihed vil uundgåeligt være uenige i mange spørgsmål. Men de, der lukker øjnene for presserende problemer, eller strudsagtigt borer hovedet i sandet for at undgå forstyrrelse i status quo, praktiserer en slags fejhed, der ultimativt skader samfundet. Intet af betydning er nogensinde blevet opnået ved at sætte enighed eller ”fred for enhver pris” over sandheden, og kontroverser, fremkaldt af sandheden, er ikke usundt. Problemer er aldrig blevet løst af mennesker, der nægtede at se på dem. De har for vane at genopstå på de værst tænkelige tidspunkter, som spørgsmålet om Europa gør på en politisk arena, oven i købet ind for et valg. Det er meget sundere at indrømme dets eksistens, selv om det skulle føre til heftige kontroverser, fordi fremadskriden kun kan finde sted, når vanskeligheder ses lige i øjnene.

Adrian Hilton
1997

Noter:

- 1) John Stott. *Tyndale Commentary on John's Letters*.
- 2) The Evangelical Alliance's Publications & Resources brochure 1996.

Indledning til anden udgave

Forfatteren til Prædikerens Bog bemærkede, at der ingen ende er på, som der skrives bøger. Enhver forfatter til en bog, der behandler europapolitik, kan heller ikke ignorere, at der ingen ende er på EU's kapacitet med hensyn til traktatdannelser og derfor ingen ende på opdatering af bøger derom. Emnet Europa er konstant under udarbejdelse og fortager sig ikke. Det er dybere end politik og drejer sig om Englands fortid, nutid og fremtid. Imens betydningen af fortidens grundlovsmæssige fundamenter ignoreres, og tilsidesættes i nutid, vandrer England blindt ind i en ubestemt fremtid, fra hvilken der ikke er nogen vej ud.

Euroskeptikere, eller eurorealister, råber fra alle politiske overbevisninger og religiøse trosretninger. Medens politik og økonomi i debatten har fået megen overvejelse og objektiv bedømmelse, er bestræbelserne på at undersøge religionens rolle i den europæiske politik mere omstridt og forudbestemt til at møde opposition. Denne bog er af og til af enkelte blevet mødt med fjendtlighed, der enten har misforstået afhandlingen eller har overført den til følelsesladede sfærer, men emner om religion, særligt hvor de krydser de politiske domæner, kræver også en rigoristisk, objektiv undersøgelse.

Der er mange eminente MP, journalister, skolastikere og forfattere, som er hengivne i deres opposition mod Englands underlæggelse til en europæisk stat og ligeså hengivne i deres fasthængen ved den romerskkatolske tro. Denne bog spørger simpelthen, hvorfor det er tilladt at spørge politikere om deres utilslørede eller skjulte ambitioner om at forene Europa fra Atlanten til Uralbjergene, medens pавens mange og vedholdende opfordringer, i samme retning, i medierne bemødes med tavshed, dæmpet support eller sparsom opmærksomhed. Når en tysk politiker utilsløret erklærer sin hensigt med at se et tyskstyret, forenet Europa, opfattes talen med afsky i England, , men når paven tilskynder til helgenforklarelse af EU's "Founding Father's" i et træk, der tydeligt er designet til at vugge Europas 200 millioner romerskkatolske ind i den tro, at EU er et projekt, som er en del af Guds plan, passerer det uimodsagt.

Slapheden må forklares med, hvad der er blevet til den omsiggribende filosofi – pro-europæisk, anti-stat, anti-individualistisk, føderalistisk, "tredje-vejs"-katolsk, økumenisme, der er så tåget og vagt, som det meste af ordgyderiet fra Bruxelles. Dogme er blevet politisk ukorrekt, sandheden er blevet relativ, og ord er ophørt med at have en præcis mening. Således er afgørende termer, der styrer England, nu blottet for fyldestgørende definitioner. "Føderal", "parlament", "statsstøtte", "optere", "fleksibilitet", alle har de forskellig betydning til forskellige mennesker, hvis de i det hele taget betyder noget. Som Lewis Carroll udlægger det i *Alice Gennem Forstørrelsesglasset*:

"Når jeg bruger et ord", klumpedumpe, sagt i en hånlig tone, "betyder det netop, hvad jeg vælger, det skal betyde – hverken mere eller mindre."

"Spørgsmålet er", siger Alice, "om du *kan* få ordene til at betyde så mange forskellige ting."

”Spørgsmålet er”, siger klumpedumpe, ”hvem der skal bestemme – det er det hele.”

Selve ordet ”superstat” har en dualistisk mening. Medens en europæisk kommissær insisterer på, at EU ikke er på vej mod en superstat 1), kan hans ord ikke forenes med udviklingen mod en fælles mønt, et indre marked, et fælles landbrug og fiskeri, fælles grænser, et fælles forsvarssystem, et forenet luftrum, et overordnet lovorgan, en højesteret, ét flag, ét pas, en nationalhymne, et charta over fundamentale rettigheder og en udvidet, europæisk grundlov. Oxfords English Dictionary definerer ”superstat” som en stor og magtfuld stat, dannet af en føderation eller union af nationer. Hvis EU ikke er en superstat, må kommissærerne være til te hos Alice, milevidt gennem forstørrelsesglasset, hvor deres magelige beskæftigelse helt enkelt er, ”hvem der skal bestemme”.

Hvis mine kritikere ønsker at kalde mig en euroskeptiker, bærer jeg benævnelsen med stolthed. ”Skepsis” kommer af det græske ord ”skeptikos”, der betyder tankefuld, og jeg beder ikke om undskyldning for at gøre brug af mine mentale fakulteter for at tænke over de dybtgående, politiske emner, som England står ansigt til ansigt med. Der er et stort tomrum i historie, tradition og attituder mellem England og de øvrige EU-lande. At indrømme dette er ikke xenofobisk, men at se fakta i øjnene og erkende, at engelsk suverænitet simpelthen ikke kan eksistere i en føderal, europæisk union. Jeg benægter argumentet, at dem, der, på en eller anden måde, er imod en europæisk integration er i fællesskab med djævelen om at give support til nationalt statsborgerskab. Jeg er ikke imod Europa, man kan rationelt set ikke være imod et kontinent. Jeg er imod en protektiv, euroføderalistisk gruppering – formering af en føderal, europæisk republik – for dette er den endelige og eneste destination på den europæiske rejse. Tværs over Kanalen er der intet selvbedrag. Dets politikere, økonomer, journalister og talsmænd ser på England med stum forbavselse over, at ét land stadigvæk nægter at erkende, hvad alle og enhver uden videre forstår. Man kan ikke have et fuldt suverænt Europa (som det nu forlanges) med en anden suveræn, selvstyrende stat flydende rundt inden i det, for dette ville være en selvmodsigelse. I det ”fuldt suveræne” EU, bliver England kun en vasalregion eller provins.

Der er dem, som fortsætter med at argumentere for, at denne boggenre eller de synspunkter, som den giver udtryk for, er ekstreme. I respons kan jeg ikke gøre andet end at citere en USA-senator, som fastslog, at ekstremisme, i frihedens forsvar, ikke er et onde. 2) Der er to ekstreme modsætninger i Englands valg, det ene er at blive en underordnet provins i et europæisk imperium; det andet er

at bibeholde, hvad der er tilbage af vor nationale uafhængighed, og at genoprette hvad der allerede er blevet opgivet. Der er ingen middelvej, intet oplysende kompromis, og ingen tredje måde.

Hilton

Adrian

2000

Noter:

- 1) Commissioner Fritz Bolkestein, speaking at the House of Commons, 27th June 2000, quoted from *The European Journal*, Vol. 7, No. 8.
- 2) Senator Barry Goldwater, National Convention of the US Republican Party, 16th July 1964.

Prolog

(*Sundag Telegraph*, 25th August 1991)

Nu, et Helligt Europæisk Imperium?

Fra begyndelsen af sin regeringstid udtalte Karol Wojtyła sig mod deling af Europa som foreslået ved Yalta-aftalen. Den eneste statsmand før ham, der talte i præcis samme vendinger, var de Gaulle, med sin vision om Europa strækkende sig fra "Atlanten til Uralbjergene". Pavens udtalelse var et ekko af selv samme ord.	Profil Johannes Paul II
---	-------------------------------

Ved sit tredje besøg i Polen, Warszawa, sagde Johannes Paul II, at han var kommet for "at give Europa og verden et nødråb om Østeuropas glemte folk". Dette var en dristig og dramatisk gestus. Paven insisterede på, at det ikke kun var en skandale, men på en måde også *absurd* at dele Europa. Hans utrættelige insisteren på, at Yalta var en historisk og kulturel absurditet, gjorde enormt indtryk på polakkerne i særdeleshed, men også på ungarnerne og tjekkerne.

Wojtyła troede også - i modsætning til de ortodokse, accepteret af alle politikere i Vesten – at hele Sovjetimperiet, Sovjetunionen indbefattet, var et korthus, og når først befolkningerne kunne blive inspireret til at kalde kommunismen for en bluff, ville det hele kollapse.

Med marxismens ophør, og den kristne vækkelse i Østeuropa og Rusland, er den polske pave i en unik, indflydelsesrig situation. "Det fælleseuropæiske hjem" er essentielt et andet udtryk for kristendom, hvilket Østeuropa længes efter at vende tilbage til. For nogle få år siden, da paven talte ved et møde i det Europæiske Parlament i Strasbourg, rullede Rev. Ian Paisley fra Skotland et banner ud, der fordømte Hans Hellighed som Antikrist. Dr. Paisley's banner blev øjeblikkeligt rykket ud af hans hånd af dr. Otto von Habsburg, et medlem af parlamentet.

Det var et symbolsk scenarium, fordi dr. von Habsburg også går under titlen ærkehertug Otto af Østrig, apostolisk konge af Ungarn og Hellig Romersk Kejser. En af hans forpligtelser, som Hellig Romersk Kejser, ville have været at opretholde den romerskkatolske kirkes værdighed, hvilket meget vel kunne have betydet, at han, på opfordring af paven, ville have spærret dr. Paisley inde i en af sine fjernt beliggende borge.

Dr. Paisley undgik denne skæbne, fordi den gamle, europæiske dagsorden, hvor paven regerede over det åndelige rige og kejseren over det verdslige, for længst er forsvundet. Som mrs. Thatcher sagde i sin tale i Chicago tidligere på året: "Det er på tide at erkende, selv i Bruxelles, at imperiets tidsalder er forbi."

Men er den det? Eller havde den farceagtige scene i Strasbourg en mere symbolsk betydning, end vi erkendte da? For der er grund til at tænke, at ikke kun pavedømmet vinder tiltagende politisk indflydelse i verden, men at EU bærer mere end skygge af lighed med et europæisk, imperialistisk ideal, der aldrig helt er blevet glemt.

Imperiet har hyppigt udtrykt civiliserede idéer og inspireret til loyalitet fra deres undersåtter. Da byen Rom blev plyndret af Alarik og hans gotere i år 410 e.kr., var hele verden forfærdet. Augustinus, selv indfødt nordafrikaner, blev ramt af sorg over det, der var sket med den evige by. Han skrev sit største værk, Gudsstaden, for at bevise, at denne katastrofe ikke kunne være sket, fordi romerne havde overgivet deres hedenske guder til kristendommen.

Ihukommelsen af det romerske kejserdømme levede videre i mands minde i århundreder, efter at imperiet var udryddet mod vest af de barbariske invasioner. Karl den Store, konge over frankerne, blev kronet til kejser i Vest af paven år 800 e.kr. Han ønskede at vise, at det romerske kejserdømme var genopstået i hans person. I 12. århundrede regerede Frederick Barbarossa i Tyskland, Bourgogne og Italien. Han kaldte sit rige det "Hellige Kejserdømme".

I almindelighed syntes man, at den eneste anstændige, civiliserede form for regering var et universelt imperium. De ønskede at genoprette Europas enhed, som barbarerne havde ødelagt. Idéen overlevede i det Hellige Romerske Kejserdømme, et navn der først blev droppet i 1804. Selv da Napoléon ville legetimere sin regeren over Frankrig, kunne han ikke komme på noget bedre end at kalde sig selv kejser og blive kronet af paven.

Og da Henry VIII ønskede at finde legale grunde til engelsk uafhængighed af Rom, sagde han: "Englands rige er et imperium." Med det mente han, at politisk autoritet i England var absolut og ikke kunne være underlagt nogen konkurrerende myndighed, om det så var en pave eller en kejser.

Vi tænker måske, at alt dette er lyden af "gamle, ulykkelige ting fra en fjern fortid og kampe kæmpet for længe siden". Men Vatikanet tænker notorisk i århundreder. Og i Johannes Paul II har vi den mest politiske pave i nyere tid. Det er i bevægelsen mod føderalismen i Fællesmarkedet, med kommende medlemskab af de Østeuropæiske lande, såvel som turmulten i Sovjetunionen, at paven ser den største mulighed for udlægning af katolsk, politisk magt siden Napoléons fald eller siden Modreformationen.

Selve Fællesmarkedet begyndte på initiativ af katolske politikere som Adenauer i Tyskland, Paul-Henri Spaak, Jean Monnet og Robert Schuman. De var alle kristelige demokrater. De var alle dybt involveret i katolsk lære. Få europæiske lande har overgivet sig til uhæmmet kapitalisme, fordi de fleste er penetrerede af kirkens korporative idéer og pavernes sociale lærer fra Leo XIII og fremover.

Johannes Paul II's nylige encyklika, i ihukommelse af Leo XIII's *Rerum Novarum*, gav kun en modvillig velsignelse til det frie markedes økonomi. EU's Sociale Grundlov og Jacques Delors socialisme er mættet af katolsk, social doktrin.

Hvis europæisk føderalisme sejrer, vil Fællesmarkedet afgjort blive et imperium. Det vil mangle en kejser, men det vil have paven. Det er vanskeligt at forestille sig, at Wojtyla ikke indser dette.

Telegraph Group Limited, London 1991

”Vi vil ikke have en anden komité. Vi har allerede alt for mange. Hvad, vi vil have, er en mand med tilstrækkeligt format til at bevare hele folkets troskab og loyalitet og til at løfte os ud af det økonomiske morads, vi er ved at synke ned i. Send os en sådan mand, må han være Gud eller djævelen, vi vil tage imod Ham.”

*Paul-Henri Spaak
Tidligere belgisk ministerpræsident
for den konsultative forsamling af
Europarådet, 1949-51*

Kapitel 1

Unionens vision

”Og de ti Horn, du så, er ti Konger ...”
(Åb. 17, 12)

Striden i Europa holdt endeligt op i foråret 1945. Aldrig havde krig været mere ødelæggende. De menneskelige og materielle tab var uvurderlige, mere end 40 millioner døde og et europæisk kontinent i ruiner. Dette må have været Europa helt på bunden, men det fulgte historiens mønster: Katastrofe, fulgt af genopbygning, fulgt af katastrofe. Siden det romerske kejserdømmes fald har der været foretaget adskillige forsøg på at genopbygge et forenet Europa. Visionen om et imperium under én kejser, tilhørende én kirke under én Gud har været skyld i mere blodsudgydelse end noget andet i verdenshistorien. På en eller anden måde synes Europa dømt til at svinge mellem krig og fred, mellem magt og vanære, mellem orden og kaos.

Et Europas Forenede Stater

Winston Churchill foreslog en mulig løsning under en højtidelig tale i Zurich, Schweiz i september 1946:

”Vi bliver nødt til at bygge en slags Europas Forenede Stater.”

Han foreslog ikke udviklingen af en udemokratisk føderal stat, men en gentagelse af den ældgamle vision om et fredfyldt, forenet kontinent. Ødelæggelsen efter to verdenskrige havde gjort begrænsningen af national suverænitet smertende evident for mange af Europas ledere. De troede, at der var et trængende behov for en europæisk overnationalisme, der kunne oversvømme Europas individuelle nationalismer. Ved at tilskynde et ubønhørligt tryk, for at skabe en familie af nationer, ville individuelle fjendtligheder kunde falde til ro. Churchill var sikker på, at den primære byggeklods måtte være et nyt partnerskab mellem Frankrig og Tyskland. Skabelsen af Karl den Stores gamle kejserdømme var en essentiel hjørnesteen for fred i et efterkrigs Europa. Det var derfor, at *Paristraktaten* i 1951, som dannede det Europæiske Kul- og Stålfællesskab (EKSF) bandt de franske og tyske økonomiske destinationer uigenkaldeligt sammen. Sammenslutningen af jern-, kul- og stålressourcerne blev senere udvidet til at omfatte Italien, Belgien, Holland og Luxembourg. Ophavsmændene til det fremadskridende imperium indså snart, at Europas økonomiske indflydelse i verden ville blive så meget mere fremhævet ved en yderligere svækkelse af dets interne grænser. *Romtraktaten*, underskrevet i 1957, gjorde Fællesmarkedet (EF) til virkelighed med det oprindelige mål at fjerne handel og økonomiske barrierer mellem medlemsstaterne og forene deres økonomiske politik. Det ultimative mål var naturligvis den endelige politiske forening af Europa – ”en stadig tættere union”. 1) Med dette fortsatte den ældgamle vision hos svundne magthavere.

Det antikke kejserdømme

Efter de første århundreder e.Kr. udsporede kristendommen omkring Middelhavet i en række kulter og vranglærer, og kun en lille rest af trofaste holdt fast ved den sande lære. Medens de efterfølgende Cæsarer fortsatte med at forfølge de troende, der nægtede at anerkende kejserens ophøjelse til guddommelighed og ofre på hans alter, blev den fjerneste del af det Vestromerske kejserdømme tilflugtssted. Constantinus Chlorus var den militære magthaver over Gallien, Spanien og England. Han forhindrede henrettelser af de kristne i sin region, hovedsageligt fordi han agtede deres egenskaber. Hans pludselige død resulterede i, at hans søn Konstantin I den Store blev udråbt til kejser, selvom der brød talrige borgerkrige ud blandt rivaliserende tronprætendenter, der higede efter imperisk magt. På det tidspunkt var biskoppen af Rom blevet almindelig anerkendt som leder af kristendommen i Vest og blev senere kaldt "pave" (fra det latinske "papa" = fader). Nogle mener, at titlen var almindelig for biskopper frem til 9. århundrede, indtil den blev reserveret udelukkende til biskoppen af Rom. Konstantins militære overlegenhed kunne have dækket over henrettelse af Roms kristne leder, men en legende siger, at synet af et flammende kors på himlen overbeviste ham om, at det var i de kristnes Guds navn, han havde sejret. Konstantin blev den første romerske kejser, der bekendte sig til kristendommen, samtidig med at han indførte religionsfrihed for de forfulgte kristne. Nogle mente, ikke ubegrundet, at det var for at vinde de kristnes politiske gunst.

Men opmærksomheden blev rettet mod det historiske faktum, at de kristne fik lov til at praktisere deres religion. Mange troende var forvirrede over den ny verdensorden. I næsten tre århundreder havde de ventet på Jesus Kristus genkomst, som deres konge og frelser, Roms fald, og det triumferende Guds Rige. Mærkeligt nok havde ingen profeti forudsagt kirkens populære tilvækst og universelle anerkendelse. De så profetierne om forfølgelser og lidelser, men ingen steder var det blevet forudsagt, at Kristi kirke skulle blive stor og herskende i denne verden. Tværtimod, Jesus havde sagt, at Hans rige ikke var af denne verden og havde talt om trængslerne i verden til Hans genkomst. Det var ikke før Konstantin begyndte en synkretiseringsproces, at de kristne begyndte at forstå sammenhængen mellem Bibelens omtalte dyr og dets sande natur. Den jødiske sabbat, lørdagen, blev udskiftet med Konstantins edikt, der forbød arbejde på "solens ærværdige dag" (søndag), og fejring af den jødiske påske for kristne blev illegal og medførte dødsstraf. I stedet fejrede man "Easter" om søndagen, det vil sige Ishtar, dyrkelsen af den babyloniske gudinde. Den romerske pseudokristendom fik mange trofaste kristne til at flygte ud i ørknerne og op i Europas og Lilleasiens bjerge for at undgå forfølgelse og død; og der fortsatte de, ude af syne for verden, som den sande Kristi kirke.

Majoriteten af kristne frygtede imidlertid den nye enheds universelle indflydelse. Ét kejserdømme under én kejser, der ledte én kirke under én Gud. Mange troende begyndte at tvivle på, om de ikke havde misforstået evangeliet om Guds rige, måske var det selve Romerkirken eller det kristnede imperium.

Således blev den skæbnesvangre union mellem kirke og stat ratificeret – en union der skulle forme Europas evolution i kommende århundreder.

I 337 døde Konstantin og efterlod imperiet til en serie af efterfølgere. Nogle, som Julianus (den frafaldne) hadede de kristne og prøvede at genindføre dyrkelsen af de gamle guder. Andre, som Theodosius I den Store, forbød simpelthen de gamle guder og gjorde konvertering til romersk kristendom obligatorisk. Ved sin død (395) var kejserdømmet delt mellem hans to sønner. Således fulgte Østeuropa en kurs mod uafhængighed af Vesteuropa, en separation der skulle vise sig at blive permanent. De gotiske og tyske stammer erobrede det Vestromerske kejserdømme i 410 og efterlod en ceremoniel skyggekejsers på tronen og det halve imperium okkuperet af de krigende, barbariske stammer i Gallien, de tyske vestgotere og ikke-tyske hunnere. Disse krigeriske erobrere syntes at have inkorporeret de magtfaktorer, som Vesteuropa aldrig er blevet fri for.

Pave Leo I's intervention, for at overtale hunnerkongen, Attila, til ikke at invadere Rom, var afgørende for at forstærke Romerkirken og lægge fundamentet til pavernes verdslige magt. Således hævdedes Roms biskops overherredømme over alle biskopper. Som konsiliet i Chalcedon fastslog i 451:

"Peter har talt ved Leo; lad den være anathema (forbandet), som tror anderledes."

Herefter slog doktrinen, om at pavelig magt blev givet fra Kristus til Peter, og magten ført videre fra Peter til hans efterfølgere, faste rødder. Men det Vestromerske kejserdømme blev nærmest et ceremonielt show for tyske generaler, men også det ophørte i 476, da den sidste kejser blev afsat og overladt til tyske kongers regimer. Det Vestromerske kejserdømme var faldet, men der var allerede kræfter i gang med at forme et nyt, romersk imperium på ruinerne af det gamle. Som Antikken nærmede sig sin afslutning, begyndte Middelalderens årtusind, mens det Østromerske kejserdømme rejste sig med Konstantinopel som centrum. Byen, historisk kaldet Byzantium, blev grundlagt af Konstantin i 327 som hovedstad for den østlige del af Romerriget. Efter Roms fald gik Konstantins drøm om Konstantinopel, som "det andet Rom", i opfyldelse. Byen og dens kejsere videreførte den romerske civilisation med drømmen om det Vestromerske riges genopbyggelse til ét romersk imperium i dets forne glans.

I 554 lykkedes det kejser Justinian (527-565 e.kr.) at restaurere mod vest. Han så sig selv som Guds redskab ved at udrydde de hæretiske barbarer og generobre de tabte provinser i Vest og hele delingen af Øst og Vest, som barbarerne, med Roms fald, havde forårsaget ved invaderingen i 476. Han anerkendte pavens herredømme i Vest, som dog var underlagt hans eget imperiske overherredømme. Dette blev kendt som "Den imperiske genopståen på begge Ben" - Øst og Vest. Ved Justinians død 565 var ressourcerne i det genoprettede kejserdømme tømte, og som følge heraf deltes Øst og Vest igen af invaderinger i de følgende to århundreder. Men det principielle fokus rettedes

mod Vest, idet det pavelige Rom vendte blikket mod de magtfulde frankeres, tyskeres og østrigeres konger i hjertet af Europa.

Middelalderen

I år 800 e.kr. blev Karl den Store, en nidkær romerskkatolsk, kronet, *Imperator Romanorum* (romersk kejser), af pave Leo III. Han blev Vesteuropas ”kristne Cæsar”, frankernes konge af tysk herkomst, en romersk kejser. I Vest havde man endnu en kejser, og hans kroning blev den centrale begivenhed i Middelalderen. Han blev proklameret ”*Rex Pater Europa*” (Europas Kongefader) og indviede idealet af et forenet, kristent imperium, uagtet at det var kristnet med sværdet i nær alliance med paven. Det faktum, at Karl den Store havde modtaget kronen af paven ved julemessen i Rom, også selv om der lå en kohandel bagved, som skulle styrke befolkningens tro på, at dette var ensbetydende med guddommelig indgriben, befæstede opfattelsen af, at kejserkronen var en pavelig foræring, og at de jordiske kongedømmer tilhørte biskoppen i Rom; det var for ham at give og tage tilbage. Det var den ringere velsignet af den højeste. Ifølge Hebr. 7, 7 er den, der velsigner, den største part.

”Men det er uimodsigeligt, at det altid er den ringere, som velsignes af den højerestående.”

(Hebr. 7, 7)

Med dette blev der et formelt led mellem pavens åndelige og kejserens verdslige magt, og de to var blevet fælles regenter på jorden, i et helligt romersk kejserdømme, der var det politiske fundament i Middelalderen. Gennem denne æra levede mindet om noget, ”der var en gang”, et stort, romersk imperium, som en vital tradition i hjerterne hos mange europæere. Hele kontinentets fremtid var knyttet til denne kroning, samt alliancen mellem pavestol og Europas riger, og har haft stor betydning lige siden.

Efter Karl den Stores død i 814 fulgte en cyklus af gentagen vækkelse og disintegration, og Europa smuldrede i feudale stater og politisk hærværk. *Verduntraktaten* blev godkendt mellem Karl den Stores børnebørn i 843. Det delte imperiet i tre dele, forvarslende Vesteuropas moderne geografi. Det hellige embede blev også sønderrevet af faktionalisme, pavestolen købt og solgt og af og til erhvervet ved mord. Svagheden og uenigheden i den romerske kirke var nært beslægtet med uenighed og kaos i hele Europa.

I 962 modtog Otto den Store Karl den Stores kejserdømme som det første, tyske rige (kejserdømme), og blev kronet som Hellig Romersk Kejser af pave Johannes XII, under hvem Lateranpaladset bogstavelig talt var blevet et bordel. Dette Reich blev kendt som *Sacrum Romanum Imperium Nationis Germanicae* (Den Tyske Nations Hellige Romerske Kejserdømme), og Ottos oktagonale krone blev symbolet på idéen om Europas enhed. Tyskland blev magtcentret i kejserdømmet. Gennem Middelalderen blev det tyskernes konger, kronet af paven, der blev kaldt Hellige Romerske Kejserre. Ottos død bebudede

yderligere ustabilitet. Gamle alliancer mellem kejsere og paver kollapsede. Det endelige skisma mellem den romerskkatolske og græsk ortodokse kirke formaliseredes, da paven i Rom og patriarken af Konstantinopel ekskommunikerede hinanden. Den store middelalderlige strid mellem kejserdømme og pavestol blev indledt i 1059, da pave Nikolaus II fjernede kejserens indflydelse på pavelige valg, der førte til et større brud mellem Tyskland og Rom. Efter de følgende århundreder, med tysk tronskifte og en periode uden kejser, genopstod den imperiske krone og blev givet til den østrigsske greve Rudolf af Habsburg – et navn der skulle komme til at spille en førende rolle i Europas affærer i de kommende århundreder. Vesteuropa udviklede en sekulær autoritet, hvor den pavelige magt stærkt forringedes. Franske og tyske spændinger resulterede i, at to paver alene strejdede om magten, og hver for sig erklærede den anden for Antikrist; tilfældige omstændigheder afgjorde, hvilket land i Europa der støttede hvilken pave. I 1409 var der tre paver, der skabte en uholdbar tilstand, som resulterede i ødelæggende tab af prestige for den romerskkatolske kirke.

Udviklingen i imperiet

Under 15. og 16. århundrede havde habsburgerne arbejdet omhyggeligt bag kulisserne og udvidet de fædrene landområder for at konsolidere deres magtbase. Den imperiske titel blev hereditær i Habsburgfamilien, og ved udspekulerede giftermål inden for dynastiet udvidede de deres grænser. Efter århundreder med nedgang faldt den sidste rest af det Østromerske kejserdømme til tyrkerne, der overlod det til sin skæbne. I Vest byggede den største af habsburgerne, Karl V, et globalt imperium, strækkende sig fra Wien til Peru (ved erhvervelse af de spanske domæner), og han jagede utrætteligt videre efter et forenet, kristent imperium. Han opnåede verdens første rigtig store, moderne imperium, for kun at komme på tværs af den italienske Renæssance med dens kritik fra tidens bærede institutioner, inklusive kirkens. Denne store vækkelse af lærdom og kundskab spredte sig nordpå til de tyske universiteter og nåede en ukendt munk og underviser, kaldet Martin Luther. Hans afsky for Romerkirkens korruption og pavelige misbrug af magt førte til den protestantiske reformation, der spredte sig som en løbeild over hele kontinentet. Trods kejserens anstrengelse, for at erklære de protesterende krig, var den gamle verdensorden tilintetgjort og håb om religiøs enhed ødelagt, såvel som meningen med embedet som Hellig Romersk Kejser. Han var nu øverste leder af kun ét parti, katolikerne. Karl den V blev kronet som Hellig Romersk Kejser af pave Clemens VII i år 1530, den sidste gang embedet blev tildelt af en pave. Han var den sidste universelle kejser i Vest, der efterlod et fragmenteret imperium af politiske rivaler og religiøse grupperinger til sine forskellige efterfølgere. Der fulgte 30 år af krig, katolske og protestantiske konflikter, fransk dominans under Louis XIV, Preussens opstand, den Franske Revolution og opdukken af en ny stjerne i et firmament af blodsudgydelse, hysteri og domestisk turmult – Napoléon Bonaparte.

Napoléon drømte også om en genopståen af en romersk europæisk civilisation, domineret af Frankrig. Han anså sig selv for arvtager og efterfølger som Cæsar og Karl den Store, lånte titlen fra det antikke Rom, idet han kaldte sig Første Konsul. Med en buste af Julius Cæsar i sit arbejdsværelse dominerede klassisk billedsprog hans tankegang. ”Jeg tilhører racen af Cæsarer, og af de bedste af dem der lagde fundamentene”, erklærede han. Fuldt bevidst om pavedømmets indflydelse sammenfattede han et konkordat (en overenskomst mellem en pave og en sekulær regering) i år 1801 og genoprettede dets officielle status i Frankrig. I år 1804 indkaldte han pave Pius VII for at give kroningen og salvelsen til den første, franske kejser den højeste religiøse betydning. Hvad der fulgte, 1000 år efter at pave Leo III kronede Karl den Store i Rom, er blevet en af de mest symbolske handlinger i Europas historie.

Medens paven ventede med sine kardinaler ved højalteret i Notre-Dame katedralen, nærmede Napoléon sig. Alle forventede, at han ville knæle foran paven og som Karl den Store modtage en velsignelse fra den højerestående modpart. Til hele forsamlingens forbavselse tog han kronen ud af pavens hænder, vendte ryggen til ham og alteret og kronede sig selv. Ved at gøre dette havde Napoléon markeret, at kirken var i statens hænder, selvom kroningen blev udført af paven. Napoléon kronede sig selv igen med Lombardiets ”jernkrone”, det store, historiske symbol i Europa, som før ham var blevet båret af Karl den Store, Otto den Store og andre europæiske overhoveder. Han gjorde sig selv til konge af Italien og beseglede en sejr over den russiske og østrigske armé. Dette gav ham selvtilliden til at skrive til Rom:

”Fortæl paven, at jeg er Karl den Store, kirkens sværd, hans kejser og forventer at blive behandlet som sådan.”

Med fornyet vigør masede han på med sine planer om et Europas Forenede Stater – et forbund af europæiske stater under fransk overherredømme. Det blev hurtigt indlysende, at eksistensen af en østrigsk ærkehertug, med titlen Hellig Romersk Kejser, var urimelig. I 1806 opgav Franz II sine titler og kejserkronen og overlod den til Napoléon som ubestridt kejser i Vest. Men Napoléons tronskifte blev hurtigt en nedtur. Med et katastrofalt forsøg på at annektere Rusland og genindsættelse af Bourbon kongen, Louis XVIII, blev han slået af englænderne ved Waterloo og til sidst sat i eksil på øen Sankt Helena, hvor han skrev:

”Jeg ønskede at grundlægge et europæisk system, en europæisk lovkodeks, en europæisk jurisdiktion. Der ville kun være blevet et folk ud over hele Europa.”

Gennem fortsatte titaniske sammenstød om ambitioner, særligt mellem et nyt, fransk imperium og en forenet, tysk nation, dukkede et nyt, tysk kejserdømme op i år 1871 – Det Andet Rige. Simultant dukkede et forenet kongedømme i Italien op, og for første gang i 1500 år blev Rom dets hovedstad. Pave Pius IX, ribbet af verdslig magt, begyndte igen at hævde sin styrke på det åndelige område ved at erklære pavens ufejlbarlighed som en formel artikel i den katolske tro. Bismarck observerede:

”Hvad, der her er på spil, er kampen om magt, en kamp der er lige så gammel som den menneskelige race, magtkampen mellem monarki og præsteskab. Det er en kamp om magt, som har fyldt hele den tyske historie.”

I år 1882 blev de gamle lænker mellem Italien og Tyskland igen smedet sammen. Det var præludiet til en æra, der skulle opstå mere end et halvt århundrede senere, under Adolf Hitler og Benito Mussolini.

Den Første Verdenskrig var resultatet af Tysklands aggressive, uafhængige kurs i dets udenrigspolitik, der skabte et indviklet net af alliancer. Det efterlod mere end 10 millioner dræbte og et besejret tysk kejserdømme. Endelig havde Europa kæmpet i ”krigen, der skulle slutte alle krige”. Det var kun et spørgsmål om tid, før de hårde overgivelsesvilkår, der påførtes Tyskland, begyndte at gøre sig gældende i svære, politiske, økonomiske og sociale problemer. Lignende tilstande var fremherskende i Italien med et misfornøjet samfund plaget af arbejdsløshed, strejker og tumulter. På grund af dette overtog Mussolini den fulde magt over krisetilstanden og forvandlede sin regering til et fascistisk diktatur. Han bestræbte sig på, endnu en gang, at gøre Rom til den vesterlandske civilisations centrum, med sig selv som en moderne Cæsar. Han afskaffede til og med håndtrykket og genindførte i stedet den gamle, romerske hilsen med hævet arm som en teatralisk gestus i retning mod sine drømme om en romersk, storslået pragt.

Eftersom italienerne er overvældende romerskkatolske, måtte noget gøres for at afklare det pavelige spørgsmål. Forhandlinger førte til genoprettelse af pavens verdslige magt over Vatikanbyen - der blev det mindste, suveræne land i verden, og katolicismen blev officiel religion i Italien. Mussolini's hurtige vej til magten havde stærk indflydelse på Hitler. Politisk pandæmonium i Tyskland banede vej for en befrier, og nazisterne blev det største parti i parlamentet. Således startede udviklingen af Det Tredje Rige. Ligesom Mussolini var Hitler romerskkatolsk af fødsel og behøvede at komme på fode med Vatikanet. Det gjorde han ved et konkordat, der udadtil gav hans regering indtryk af legitimitet, om end relationerne var anstrengte. I 1936 erklærede Mussolini det romerske imperium for genopstået og gjorde krav på at være det imperiske Roms efterfølger. Han vendte sig til Hitler som en allieret og indvilgede i at koordinere udenrigspolitik i den såkaldte Stålpagt. Den Anden Verdenskrig var det, som skulle til, for at Hitler kunne opnå sit mål, at blive hersker over et stort, tysk imperium. Det ville blive et Reich, der skulle herske over hele Europa, men hans imperium blev døgnflueagtigt. Han gentog Napoléons katastrofale fejltagelse ved at invadere Rusland, og tidevandet begyndte at vende. Med Hitlers selvmord og henrettelsen af Mussolini nåede historiens blodigste krig en ende. Det efterlod endnu en gang et ruineret Tyskland, et ødelagt Italien og et Europa, der bad og håbede, at det havde set det sidste af imperiets bygherrer.

På jagt efter kristendommen

Alle disse efterfølgere af de romerske Cæsarer forstod den enorme betydning af pavedømmet i forbindelse med begivenhederne i Europa. Selv ved slutningen af 20. århundrede bevidnede vi Europas ledere og den romerskkatolske kirke samarbejde om et fælles mål om enhed. Mange af Europas politiske ledere, inklusive kommissærerne og medlemmer af Europaparlamentet (MEP), ser en vigtig rolle for den romerskkatolske kirke i dens anstrengelser med at sørge for magtfuld, fælles religion, der kan holde Europa politisk samlet. Visionen om et Helligt Romersk Kejserdømme i romerskkatolsk regi er den nuværende pave, Johannes Paul II's favorittema. Han tror bestemt, at det er hans bogstavelige kaldelse fra Gud inden for de nærmest forestående og afgørende år at præsidere for at bevidne det. I Polen, i 1979, erklærede han:

”Europa kan, på trods af dets nuværende og langvarige opdeling af regimer, ideologier og økonomiske system, ikke ophøre med at søge dets fundamentale enhed og må vende tilbage til kristendommen. Økonomiske og politiske grunde kan ikke gøre det. Vi må gå dybere.”

Han gik længere i 1982 i en tale i Spanien, proklamerende:

”Jeg, biskoppen i Rom, og hyrde for den universale kirke i Santiago, siger til jer, århundredernes Europa med et råb fuld af kærlighed. Find jer selv igen. Vær jer selv. Opdag jeres oprindelser, søg rødderne.”

Paven har gentagne gange betonet, at Europa må søge religiøs enhed, hvis det skal gå fremad, ud over politisk deling, og han bad for ”alle kristne i Vest og Øst, at de måtte blive forenede i Kristus og udvide Kristi Rige ud over verden.”

Ifølge Malachi Martin, en tidligere jesuitterpræst, der befandt sig i hjertet af Vatikanet, er der ingen tvivl om, at Johannes Paul II kræver retten til at lede det nu fremtonende system. Martins bog *The Keys of this Blood*, udgivet i 1990, har undertitlen *Pave Johannes Paul II versus Rusland og Vesten for kontrol over den Nye Verdensorden*. Vatikanet, med dets ambassader, emissærer, institutioner og netværk overalt i verden, er i en bemærkelsesværdig, magtfuld position til at influere på globale anliggender. Martin siger:

”Hvad, der fanger uforbeholden opmærksomhed hos de sekulære ledere i verden, er dette bemærkelsesværdige netværk, som den romerskkatolske kirke råder over, og det er nøjagtig det faktum, der står til pavens personlige disposition, et supernationalt, superkontinentalt, en super handelsblokstruktur, der er sådant konstrueret og orienteret, at hvis et globalt verdensstyre ved et mirakel blev etableret i morgen eller i næste uge, ville den romerskkatolske kirke ikke behøve at undergå nogen særlig forandring for at opretholde sin dominante position og fremme det globale mål.”

Med den viden er det værd at nævne, at Vatikanet har en speciel status i de Forenede Nationer (FN) og er i stand til at bruge sin indflydelse i dets sfære. Paven har en privilegeret ret til at henvende sig til FN's generalforsamling, idet

det Hellige Embede har fuld rettighed til at deltage i og tale ved FN's møder. Intet andet religiøst organ, kristent eller andet, har en sådan position.

Siden Den Anden Verdenskrig har enhver af paverne lagt vægt på ethvert træk mod skabelsen af en super national, europæisk union. Pave Johannes XXIII insisterede på, at romerskkatolske skulle være "i frontlinjen" i anstrengelserne for en sammensmeltning. I 1963 erklærede pave Paul VI:

"Enhver kender vor tids tragiske historie. Hvis der er forudsætninger for at undgå, at det sker igen, er det ved konstruktion af et fredfyldt, korporligt forenet Europa."

I 1965 påtalte han yderligere:

"En lang, besværlig vej ligger foran os. Imidlertid håber det Hellige Embede at se den dag blive født, hvor et nyt Europa vil rejse sig, rigt på helheden af dets traditioner."

Måske kom den mest berømte af Paul VI's bebudelser af Europas sammensmeltning i Rom, i 1975, hvor han erklærede:

"Kan man ikke sige, at det er tro, den kristne tro, *den katolske tro, der dannede Europa?*"

Han fortsatte:

"Det er dér, vor mission som biskopper i Europa tager et fast greb om perspektivet. *Ingen anden menneskelig magt i Europa kan yde den tjeneste*, som er os betroet, fremmet af troen, for at genopvække Europas kristne sjæl, hvor dets enighed er rodfæstet."

Europa blev helliget til Maria af Vatikanet i 1309 og var under hendes beskyttelse. Vor Frue af Europas helligdom, blev ved den lejlighed indviet i Gibraltar. Denne helligdom bliver renoveret med en bevilling fra EU på 200.000 \$, over hvilket Vatikanet bekendtgjorde:

"Det er Hans Helligheds bøn, at helligdommen vil blive et stadigt mere effektivt centrum for sammensmeltning, et sted, hvor den menneskelige familie, under Marias beskyttelse, vil drages stadig nærmere, en broderlig forening og en fredfyldt sameksistens."

Pavens opfordring til åndelig enhed giver genlyd hos ledende politikere overalt i Europa, specielt dem der er allierede med Vatikanets politiske fløj, det såkaldte Kristelige Demokratiske Parti. En af de mest prominente romerskkatolske MEP er dr. Otto von Habsburg, ældste søn af den sidste, østrigsk-ungarske kejser. Med akut opmærksom på et krigssplittet Europa, har han længe forventet fremtoningen af en ny verdensorden. For ethvert fremtidigt forenet Europa taler han for den romerskkatolske kirkes stærke religiøse rolle, hvilken han beskriver som "Europas ultimative bolværk." Han ser også en potentiel rolle i det Hellige

Romerske Kejserdømmes krone, som i dag residerer i Wiens Kunstmuseum. Christopher Hollis sagde i sit forord til dr. Habsburgs bog *Morgendagens Sociale Ordning*, at dr. Habsburg godt kunne tænke sig at se Europa resumere dets livsvigtige enhed. Han skriver:

”I symbolismen af enhed synes han, at Karl den Stores kejserkrone og det Hellige Romerske Kejserdømme stadig spiller en rolle.” 2)

Habsburgs plædering er for et føderalt Europa, således at ”dets fremtid kan blive mere storstilet end dets fortid”. En ny regeringsorden ville da være afgørende.

Guddommelige rettigheder og fejltagelser

Ligeså afgørende for den føderale proces er nedbrydningen af Reformationens gennemførte reformer. Selv nogle af de mest prominente, evangelisk kristne ledere har præsenteret denne tidsrigtige indgriben af Gud som en af de største tragedier, der nogensinde er overgået kirken, og konstaterer, at protestantismen ”ødelagde den kristne enighed”. 3) De forsømmer at omtale pavesystemets sande natur, dybden af det åndelige mørke, hvori dets efterfølgere bliver holdt, og dets diametrale modsætning til den sande, bibelske kristendom. Det ser ud til, at fællesskab er vigtigere end sandhed. Begrebet kristendom, om end aldrig så ubibelsk i praksis, ser ud til at betyde mere end de nationale grænser, der afgrænser de forskellige statsmagter fra hinanden, uanset de friheder grænserne forsvare.

Da paven var i Østrig i 1983, udtalte han sig imod de ”nationale og artificielle grænser”, der opdeler Europa. Han tillagde:

”Europæerne burde overvinde de besværlige, internationale konfrontationer mellem stater og allierede og skabe et nyt, forenet Europa fra Atlanten til Uralbjergene.”

I 1988 fortsatte han skemaet, da han henvendte sig til Europaparlamentet i Strasbourg; en begivenhed hvor mange spurgte, hvorfor en åndelig leder henvendte sig om emner, som *politisk* fællesskab. *The Sunday Telegraph* opsummerede, i 1991, pavens planer for ”evangelisering” af Europa. Det fastslog:

”Han forbereder sig roligt på at iføre sig den kappe, som han alene tror, han har guddommelig ret til, en ny, Hellig, Romersk Kejser, regerende fra Uralbjergene til Atlanten.” 4)

Det må bemærkes, at begrebet ”evangelisering” er en eufemisme til fordel for Vatikanets sociale politik og andre mål, snarere end forkyndelse af evangeliet. Blandt de europæiske ledere, der har haft indflydelse på at fremme denne sociale agenda, er den tidligere, hollandske premierminister, Ruud Lubbers, og

tidligere præsident for Europakommissionen, Jacques Delors, begge jesuitteruddannede. Tysklands kansler Kohl og tidligere spanske premierminister, Felipe Gonzales, er også hengivne romerskkatolske. For dem er der ikke nogen ædlere opgave end at forene det europæiske kontinent. En tysk kollega til Jacques Delors beskrev idéen om et forenet Europa som "et essentielt, katolskt koncept" 5), af hvilket et uundgåeligt resultat ville blive en underlæggelse af det protestantiske Englands moralske grundholdning under romerskkatolske sociale, politiske og religiøse lærer. "De romerskkatolske kirker i mange kontinentale lande er influerede af trangen til at se et skygge Helligt Romersk Kejserdømme genskabt i Europa" 6), og det Kristelige Demokratiske Parti og kristne socialisttraditioner i Europa arbejder mod det mål og bukker for en hvilken som helst guldkalv, de er nødt til, undervejs.

I England prøver Tony Blair, ifølge David Willetts MP, at kopiere det kontinentale kristne demokrati. 7) Det forklarer et stykke hen ad vejen, hvorfor han udstedte et dekret om, at ingen Labourparlamentariske kandidater havde lov til at kritisere EU i deres taler i parlamentet.

Det "katolske koncept" får yderligere bekræftelse, når man betragter den tale, kardinal Maria Martini af Milano holdt, som inviteret taler i Europaparlamentet, i et symposium om *at huske oprindelsen til den europæiske integrationsproces*. Han opridsede betydningen af én eneste tro (katolicismen) og betoned, at religionerne ikke skal yde support til nationalismer (det vil sige the Church of England skal ikke forsvare Englands grundlov), og Europa skal anerkende *det guddommelige primat* (det vil sige pavens overhøjhed). Hans tale indbefattede krav om en ny velfærdsstat, bygget på en model af romerskkatolsk, social doktrin og forkastelse af, at europæisk integration nogen sinde kun havde drejet sig om økonomiske og monetære emner alene. Han sagde, "det Europa, vi skal bygge, er et Europa i ånden", og påmindede parlamentet: "Hvis den europæiske integrationsproces ikke er forankret i sande, religiøse fundamenter ... vil den alvorligt kompromitere alle europæeres fremtid." 8)

Det var derfor ingen overraskelse, at den Europæiske Institution konkluderede, at *Gud skabte Europa på den ottende dag*, og rapporterede, at *The Tablet* 9) bragte nyt om Vatikanets udtalelse om helgenforklarelse af de såkaldte medstiftere af EF, Alcide de Gasperi, Robert Schuman og Konrad Adenauer. *Helgenstanden er belønning for dannelsen af EF på romerskkatolske principper*. 10). En supporter af deres kanonisering sagde, at åbningen af behandlingssagerne ville vise, at Europa *blev bygget på en klippe* og tillagde: "Jeg tror, at EU ikke kun er et design af mennesker, men af Gud." Således eksisterer EU på *Guddommelig ret*. I en velkomstbøn, ved den afsluttende synodemesse, bad man om, at de politiske ledere i Europa *modigt ville opmuntre den europæiske integrationsproces og udvikling*. Teksten, der offentliggjordes ved slutningen af synoden, var vendt mod kristne og "Europas fælles borgere, der blev anmodet om at være engagerede europæere ... der sætter pris på den arv, som dets grundlæggere, af et forenet Europa, har efterladt os." Det var nødvendigt at "stræbe med kurrage og pågåenhed mod den europæiske integrationsproces,

udvidende cirklen af medlemslande i Unionen og med visdom påskønne deres historiske og kulturelle forskelle.”

Tysk ”destination” – Det Fjerde Rige

Det Kristelige Demokratiske Parti har været ved magten i Tyskland siden slutningen af Den Anden Verdenskrig. Det er under stærk indflydelse af den romerskkatolske sociale lære, der oprindeligt udarbejdede konceptet om solidaritet, det fælles marked og kapitlet om Socialpolitik. De samme idéer blev der givet udtryk for af naziprofessor Funke, arkitekten af Hitlers ”Nye Europa”. I 1942 udgav han et kompendium af handlinger, der indeholdt kapitler og sektioner om ”Europas Fælles Valuta!”, ”Harmonisering af Europas kurser og omveksling”, ”Europas økonomiske fællesskab”, ”Europa landbrugsøkonomiske fællesskab”, ”En fælles arbejdspolitik” og ”Det europæiske regionalprincip” (det vil sige Europas regionalpolitik). I en opsummering af kollektive og økonomiske strukturer skrev han:

”Den individuelle vilje vil blive erstattet af folket, verdensmarkedet vil blive erstattet af det levende mellemrum, og kapital vil blive erstattet af organisering af arbejdskraft.” ¹¹⁾

Disse mål er de væsentligste vedrørende romerskkatolske, sociale idealer. Rom’s motto ”*Semper Eadem* (altid den samme) kan bestemt bruges både om dens trang til direkte social tænkning og dens selvbestaltede, guddommelige mission, at præsidere over et forenet Europa, der er opnåeligt gennem en tysk dominerende stat. Kansler Kohl har for mange år siden erklæret sin utilfredshed med et fællesmarked af uafhængige stater og tror, at det er Tysklands destination ikke blot at lede en europæisk union, men at dominere den. Han sagde:

Den *Europæiske Unionstraktat* introducerer et nyt og afgørende stadium i den europæiske unionsproces, der inden for nogle få år vil føre til skabelsen af ... Europas Forenede Stater. Der er ikke noget alternativ til en politik, der stræber mod en kombination, med mindre vi vil udfordre skæbnen. Det har, helt fra begyndelsen, været min politik at kombinere uadskillelig tysk enhed og den politiske forening af Europa. For min egen del er det to sider af samme mønt. Vi vil være i stand til at skabe dette større Europa, forudsat at vi uigenkaldeligt udvider den nuværende europæiske kerne. Begge må fortsætte og forblive øverst på vores agenda: EU og en større europæisk struktur. Det er ikke et spørgsmål om ”enten eller”, men kun ”både og”. ¹²⁾

Ved at fastslå dette, følger kansler Kohl kun sine forgængere. Den tidligere kansler i Tyskland (1950-66) og privat kammerherre til paven, Konrad Adenauer, erklærede engang: ”Tyskland har en guddommelig mission, at redde Vesteuropa.” Siden Karl den Stores æra er opfattelsen af en tysk destination eller skæbne blevet dybt indgraveret i den tyske psyke; det er et instinkt, der har drevet Tyskland i fortiden, og én som Hitler til stadighed refererede til i sine

taler. Kansler Kohl har dominans og destination forrest i sin tankegang. Han har fastslået:

”Fremtiden vil tilhøre tyskerne ... når vi bygger Europas hus ... I de næste to år vil vi gøre processen med europæisk integration uigenkaldelig. Det er et virkeligt stort slag, men det er kampen værd.”

Og i Tyskland er der ingen mening i at udtrykke sin misbilligelse om den europæiske drøm, da lederen for oppositionspartiet, Oskar Lafontaine, også fremhæver:

”Et Europas Forenede Stater har hele tiden været Socialdemokratiets mål.”

Ved Tory Partiets konference i 1994 blev et tysk Kristeligt Demokratisk Partis dokument lagt frem. Den skitserede CDU-vision (die Christlich Demokratische Union) om et føderalt Europa med et parlament, der, som de fastslog, skulde være ”et ægte lovgivende organ”. Det fastslog yderligere:

”Intet land skulle, med vetoet, have tilladelse til at blokere de andre landes anstrengelse for at uddybe integrationen.”

Der kan ikke være nogen anden tolkning af disse aspirationer end, at de ser ud til at føre til én eneste stat, med lovgivende og skatteopkrævende magt, og at ethvert forsøg fra et medlemsland på at trække sig ud ville blive bekæmpet med vold. CDU-dokumentet fortsætter med at sige:

”Aldrig mere må der forekomme et destabiliserende vakuum i Centraleuropa. Hvis europæisk integration ikke ville gå fremad, blev Tyskland måske opfordret til eller fristet af dets egne sikkerhedsrestriktioner og ville forsøge at effektivisere stabiliseringen (et ord overfyldt med ubehagelige, historiske genlyde) af sig selv, *og på den traditionelle måde.*”
13)

Professor Funk var ikke den første til at kaste lys over Tysklands målsætninger. En ”guddommelig ret”, beslægtet med det, pave stolen antog for helt igennem at være en resonans til Tysklands historie. Kejser Wilhelm II fornemmede også ”Guds hånd”, når han sagde: ”... efter eliminering af englænderne og jøderne vil resultatet blive et Europas Forenede Stater under tysk lederskab.” 14) Strategien var at komme til at bestå af ”en central, europæisk, økonomisk association (som skulle etableres) gennem gensidige toldaftaler, indbefattet Frankrig, Belgien, Holland, Danmark, Østrig-Ungarn, Polen og muligvis også Italien, Sverige og Norge. Denne association ville, medens den var uden en fælles grundlovsmæssig overstruktur og med bibeholdelse af medlemmernes ydre ligeberettigelse, men faktisk under tysk lederskab, føre til etablering af tysklands økonomiske dominans over Centraleuropa.” 15)

Kansler Kohl hævdede med overbevisning, at hvis der ikke blev nogen yderligere europæisk integration, kunne der meget vel blive krig. Sådan alarmerende tale, fra en statsmand og politiker af hans format, er ubegribelig, indtil det placeres i

sin sammenhæng med Tysklands overbevisning om sig selv og dets rolle i Europa.

Tysklands erfaring som en statsnation har været ulykkelig. Fra preuserdomineret dyrkelse af autoritære principper via den katolske Weimar ledelse til nazibarbarisme har dets styrende magter tilskyndet til revolution, hyperinflation, massearbejdsløshed og forsætlige udmattelseskrige. Republikkens sidste 50-års-periode af stabilitet, økonomisk velstand og agtelse opfattes af mange kommentatorer som en historisk afvigelse. De ser Tysklands potentiale i at vende tilbage til dets typiske fortidsmønster, undtagen hvis det giver sig hen til EU's politik med føderal fusion. De fleste nationer var berettiget ubehageligt til mode ved den rapport, og nogle var bestyrte over, at Tyskland insisterede på at følge en sådan kurs.

De kristelige demokratiske ledere fra Belgien, Tyskland, Grækenland, Italien, Luxemburg og Holland har alle bakket op om vidtrækkende planer vedrørende udskiftning af national suverænitet og etablering af en føderal regering med fuld kontrol over monetær, udenrigs- og forsvarspolitik. 16) Set fra et engelsk perspektiv er det ikke umiddelbart indlysende, hvorfor Tyskland i det hele taget skulle ønske at kompromittere sin suverænitet, indtil man tænker på de restriktioner, der har været påført landet af de allierede som følge af to verdenskrige. Tysklands genoprustning kunne kun forekomme inden for rammen af den Nordatlantiske Traktats Organisation (the North Atlantic Treaty Organization) (NATO). Nægtet egen kernevåbenkapacitet var det helt klart et fordelagtigt træk at slutte sig til dem, der havde. Det Europæiske Folkeparti (EPP = *European People's Party*) har bekræftet deres hensigter "ved, i slutningen af århundredet, at sætte en Union i stedet med alle de nødvendige politiske og diplomatiske kræfter ... inklusive et kernevåbenprogram." 17) Hvor de andre Vesteuropæiske lande blev enige om en militær Kooperation gennem NATO, og delvis opgav noget uafhængighed gennem medlemskabet i Fællesmarkedet, var det gennem disse organisationer, Tyskland genvandt megen af sin indflydelse. Således blev den tyske udenrigsminister, Hans Dietrich Genscher, gennem denne proces i stand til at hævde:

"Jo mere europæisk vores udenrigspolitik er, jo mere national er den." 18)

For tyskerne har "fælles suverænitet" været midlet til at øge deres nationale suverænitet. Det er derfor vanskeligt for dem at forstå de andre medlemslandes reservede holdning til at gå videre med integrationsprocessen.

Det er denne stærke følelse af Tysklands destination, og troen på at et angreb på Fællesskabets politik er et angreb på Tysklands politik, der har ført til kansler Kohls trusler om krig. Karl Lamers, forfatteren til CDU-afhandlingen af 1994, hævdede: "Europæernes højeste interesser er identiske." Han har imidlertid også siden fastslået: "Vi må have kontrol, uden at andre bemærker det." Tyskland ved, at en optrapning af europæisk forsvar vil øge dets egen dominans som det knudepunkt, der lænker de Forenede Stater sammen med Rusland, og en sådan strategisk position ville være en opfyldelse af dets trang til at blive løftet op til supermagtstatus, som hovedet for et forenet Europa. Kontrol over

den europæiske pengebeholdning vil være det principielle middel for at vinde suveræn magt, som den tyske ambassadør i England, dr. Jurgen Oesterholt, bekræftede i en tale den 12. juni 1996:

”Tyskland er ubekymret over de økonomiske eksperter, der vender sig mod den monetære union. Disse vil vise sig irrelevante i kraft af den europæiske vilje. Det er Tysklands historiske mission og rolle at sørge for den vilje.”
19)

Som det største og stærkeste land i Unionen kan Tyskland forvente af sine østlige naboer, at de stemmer på det, omend kun fordi det er i deres interesse at vedligeholde forbindende relationer med den stat, til hvilken de er økonomisk bundne. Dette vil bringe et ”større Tyskland” op til den russiske grænse. Bill Cash MP bemærkede: ”Såvel som at influere sine nærmeste naboer giver Tysklands meddelagtighed i Ruslands udlandsgæld på 125,6 milliarder US\$ indflydelse i Moskva. Med mange europæiske ledes ønske om EU’s ultimative udvidelse til Uralbjergene kan Tysklands indflydelse i Rusland vise sig at være kritisk.” 20).

Parlament eller pave

Englands konservative parti dominerede 20. århundredes politik og blev kaldt ”regeringens naturlige parti”. Dets elektorale selvdestruktion mod enden af det århundrede havde sine rødder i 17. århundredes religionspolitiske disputer, i hvilke den Whiggish’ske tradition gjorde sig til talsmand for parlamentet over de eksekutive, små foretagenders interesse frem for koncentreret formue, frihed over statsmagten og tolerance over for ikke-konventionelle. ”Whig” var et skotsk udtryk for hestetyv og blev brugt om dem, der forsøgte at blokere tronbestigelsen i 1679 af den romerskkatolske despot James II. Det grundliggende problem var, hvorvidt England skulle styres af parlamentet eller af kongen under paven i Rom. Gårsdagens Whig’s favoriserede parlamentet mod en autokratisk konge, nutidens Whig’s favoriserer parlamentet mod den oligarkiske, europæiske kommission. Selv godartet despotisme krænker parlamentets suverænitet. Det er instinktivt for konservative af Whig-tradition at opponere sig mod ethvert slags utilregneligt, centraliseret magtcentrum.

Den angelsaksiske højrefløjsfilosofi om frit marked, frihed, tolerance og en suveræn lovgivning er antiteser af den kontinentale højrefløjsautokrati, sammenhæng, katolicisme og korporatisme. Det er den korporative del af det konservative parti, som favoriserer EU-agendaen, med det romerskkatolske udtryk, korporatisme, til social doktrin, inspireret af to pavelige encyklikaer, *Rerum Novarum*, 1891 og *Quadragesimo anno*, 1931. Det forfægter tæt samarbejde mellem arbejdsgivere og arbejdere, statens opsyn med lønninger, arbejdsforhold, produktion, priser og valuta. Ved at eliminere konkurrence mener systemet at fremme social retfærd og orden. Forbindelsen mellem katolicisme og den kontinentale højrefløj er evident i de forskellige kristelige demokratiske partier, hvor ”kristen” er et absolut substitut for ”romerskkatolsk”. De er i lige linje nedarvet fra de gamle centerpartier, bragt ind i politik på anmodning af pavedømmet mod slutningen af 19. århundrede,

attraheret af idéen om en forenet, europæisk kristendom. Tilpasset deres konfessionelle rødder er de helt afslappede ved tanken om autoriteter højere end de nationale regeringer.

Det konservative parti har, som konsekvens heraf, et helt igennem anderledes syn på EU end centrumspolitikerne i de Kristelige Demokratiske Partier på kontinentet, som udgør EPP. Med katolicisme og interventionist centralisme dominerende på kontinentet, holder det konservative parti, grundlagt på jødisk/protestantisk, kristen etik, sig bevidst fra sekteriske forbindelser og går ind for frimarkedliberalisme. Da Disraeli referede til det konservative parti som det nationale parti, var det essentielt på grund af dets forsvar af nationen som stat. Hvis England ophører med at være en stat, bliver det konservative parti berøvet sin *raison d'être*. Tony Blair's afsky for "de konservative kræfter", (som indbefatter fragile, konstitutionelle balancer, der har bidraget til århundreder af fred og stabilitet), var en "lydprøve" designet for at tjene EU's føderale agenda og bringe hans "Nye" Labour-parti ind på de europæiske kristelige demokratiske partiers territorium. Han blev passende belønnet med "Karl den Store's Pris", for tjenester for den europæiske integration, og erklærede, at det var hans ambition at gøre ende på enhver ambiguitet i Englands relation til Europa. Det er ingen tilfældighed, at hans lederskabsstil blev beskrevet som overlegen og autokratisk, og hans eksekutive foragt for den parlamentariske proces var årsag til, at formanden i Underhuset revsede ham for at underminere parlamentets rolle. En sådan stil er væsentlig for en statsregerings kontinentale system og central for den "Blair'ske moderniseringsdagsorden" ved at forandre England radikalt og uigenkaldeligt.

Den inspirerede Euro-vision

Der er ingen tvivl om, at visionen om et forenet Europa har inspireret, og fortsætter med at inspirere, politikere, paver og fredsmæglere, med enhver baggrund og overbevisning. Da det er mislykkedes at inspirere enhver med hensyn til et udelukkende frihandelsområde, er drivkraften endnu engang koncentreret om et fællesskab af nationer, der vil vinde folks hjerter og hjerner, med taler om øget velstand, dynamisk succes, sikring af freden og større social retfærdighed. Mange oprigtige tilhængere citerer: "*Uden Syner forvildes et Folk; ...*" (Ordsp. 29, 18), fuldstændigt overbevist om, at et forenet Europa er Guds vej fremover. Modsat, alleryderst, er de, der ville fordømme hele spørgsmålet om europæisk Kooperation som et andet Babelstårn. De ser det som fuldstændig forkert at føre dem sammen, under samme regering, der har forskellige sprog, selv om de, af bekvemmelighedshensyn, ignorerer England og det engelske imperiums grundlag. De bruger også et citat, som en guddommelig henvisning på nationens selvstændighed, fra Ap. 17, 26:

"Og han lod alle Folk nedstamme fra eet Menneske og lod dem bosætte sig på hele Jordens Flade, og Han fastsatte bestemte Tider og Landegrænser for dem,"

igen ignorerende Paulus konkluderende forklaring: *"For at de skulle søge Gud."* Landenes grænser kan være enten en tilgang eller en hindring i at søge Gud. Den principielle grund, til at evangeliet var i stand til at sprede sig så hurtigt i det første århundrede, var netop det faktum, at landene var blevet forenede under romersk herredømme. Paulus pas, som romersk borger, satte ham i stand til at rejse gennem hele imperiet, uhindret af landegrænser. Igen og igen, Skriften er på det rene med Guds suverænitet:

"... at den Højeste er Herre over Menneskenes Rige og kan give det, til hvem Han vil ..."

(Dan. 4, 25).

"Fyrster gør Han til intet, Jordens Dommere til Luft."

(Es. 40, 23).

"gør Folkene store og lægger dem øde, udvider Folkeslags Grænser og fører dem atter bort;"

(Job 12, 23).

Ingen menneskeskabt Euro-vision vil lykkes imod Herren. Profeten Jeremias forudså denne tendens i menneskenes hjerter:

"... Deres eget Hjertes Syn fremfører de, ikke Ord fra HERRENS Mund."

(Jer. 23, 16).

Og selv inden for de af Himmelen fastsatte grænser vil betydningsfulde magthavere og magter kriges om at vinde kontrol. Menneskets falske natur vil vise sig ved korrupsion i de højere samfundslag, oprør i de lavere, ved had, mistro, jalousi og griskhed. Medens oprigtige demokrater vil arbejde for at gøre Unionen mere stabil og pålidelig, vil de modstridende kræfter arbejde på at gøre Unionen uregerlig. Og for de, der tror, at den himmelske plan er, at England burde trække sig, eller i det mindste at regeringen burde rådspørge folket ved en folkeafstemning, så er Skriften krystalklar, at Gud vil oprejse nye ledere eller regerings ministre, der vil opfordre til at følge sådanne veje:

"... Hvem ved, om det ikke netop er for sligt Tilfældes Skyld, at du er kommet til kongelig Værdighed!"

(Est. 4, 14)

Noter:

- 1) *Treaty of Rome, Articles 164-188*
- 2) *The Social Order of Tomorrow*, Otto von Habsburg, Oswald Wolff Publishers, London.
- 3) *Pro-Europe?*, Sir Fred Catherwood, published 1991, IVP.
- 4) *Sunday Telegraph*, 21st July 1991.
- 5) *Financial Times*, 22nd May 1995.
- 6) *The Rotten Heart of Europe*, Bernard Connolly, Faber & Faber, 1995.
- 7) *A Week in Politics*, Channel 4, 25th January 1997.

- 8) Symposium *Remembering the Origins of the Process of European Integration*, 17th September 1997.
- 9) *The tablet*, 30th October 1999.
- 10) *Church of England Newspaper*, 10th December 1999.
- 11) "Europäische Wirtschaftsgemeinschaft", Walter Funkt, published 1942, Haude & Spenersche Verlagsbuchhandlung, Max Paschke.
- 12) *Treason at Maastricht*, Atkinson & Whirter, 1992.
- 13) *The Bournemouth Speeches*, Bill Cash MP, Sir James Goldsmith MEP, Rt Hon Lord Tebbit, 1994, The European Foundation.
- 14) Kaiser Wilhelm II, 1929, quoted from *The Tainted Source*, John Laughland, Little Brown & Co., London, 1997, p.98.
- 15) *Deutsche Kriegsziele, Revolutionierung und Separatfrieden im Osten 1914-1918*, Fritz Fischer, 1959, Historische Zeitschrift, München 188: pp 249-310.
- 16) Daily Telegraph, 18th February 1992 & *The European*, November 1990.
- 17) *A secure and peaceful Europe – Europe 2000*, The EPP Action.
- 18) *A Response to Chancellor Kohl – A European Germany or a German Europe?*, Bill Cash MP & Iain Duncan-Smith MP, The European Foundation.
- 19) Speech to the European-Atlantic Group, 12th June 1996
- 20) *Flexibility': the slightly longer route to a megastate*, Bill Cash MP, 2000.

Kapitel 2

Det U-forenelige kongedømme

Hvis et Rige er kommet i Splid med sig selv, kan det Rige ikke bestå.”

(Mar. 3, 24)

Den løbende debat om hjemmestyreordninger for Skotland og Wales, og en løsning af båndene med Nordirland, har opmuntret Englands forenede lande til at vende sig direkte mod Bruxelles som centrum for magt og indflydelse, hellere end til det engelske parlament i Westminster. Det er naturligt, at disse lande ser sig selv som lovmæssige medlemmer af EU, uafhængig af Englands regering, fordi det europæiske maskineri behandler deres sager autonomt. Dette forsyner selvfølgelig Skotland med brændstof til sagen om national uafhængighed, og ekstreme udtryk af nationalisme kan kun føre til total nedbrydning af England – England for englændere, Skotland for skottere, Wales for walisere, og verden ved allerede alt om Irland for irlændere. Men kongedømmet er ikke kun dannet af fire nationaliteter. Siden der ikke findes noget logisk endeligt på regionale brud, har EU direkte indgang til talrige ”europæiske områder”, der kun kan opmuntre til et Yorkshire for Yorkshire’ere, et Cornwall for Cornwall’ere og så videre. Selv the Isle of Wight er blevet tilskyndet til en uafhængig bid som et distinkt ”europæisk område” og har illegalt udgivet sin egen valuta. At holde sammen på England er en hårfin balanceakt af politisk dygtighed og symbolsk gestus.

Den 3. juli 1996 erklærede John Major over for Underhuset, at the Coronation Stone skulle returneres til Skotland. Denne sten er pr. tradition Jakobs støtte, omtalt i 1 Mos. 28, 22, og er blevet intet mindre end det salvede fundament for regerende autoriteter. Erklæringen fik mange til at fokusere på stenens symbolske betydning i forhold til England. Returneringen af the Stone of Destiny - også kendt som the Stone of Scone - til Skotland, efter at den havde ligget 700 år i Westminster Abbey som Englands trone, er en bemærkelsesværdig gestus mod skotsk nationalisme. Legenden forudsiger, at det bebuder Skotlands umiddelbare uafhængighed. Efter at Edward I stjal den til englænderne i 1296, så mange skotter det som et tegn på skotsk underkastelse under Westminster’s regering, et tegn på engelsk undertrykkelse og overlegenhed. I virkeligheden er det blevet symbolet på et forenet kongedømme under en monark, der aflægger ed på at opretholde alle engelske undersåtters frihed mod at regere i forhold til deres skikke og love. I virkeligheden er dronning Elisabeth II’s blodbånd stærkere til skotterne end til englænderne. Symbolsk set har denne sten langt større betydning end accepteret i Underhuset, som skal være på plads, før parlamentære forhandlinger kan begynde. Ved at ligge under kroningsstolen i Westminster har den været pagtens legemliggørelse mellem the Queen-in-Parliament og hendes undersætter, det salvede fundament ved hvilket Englands suverænitet og regering opretholdes. Dets fjernelse fra sædet i the Queen-in-Parliament efterlader et vakuum, der uden tvivl vil blive udfyldt af EU’s suveræne magt.

Da fjernelse af stenen siges at være sket med dronningens samtykke, blev en omhyggelig formuleret erklæring udstedt af the Dean and Chapter af Westminster Abbey. Den lød:

”Dronningen er tilsynsførende for Westminster Abbey, og derfor accepterer vi hendes beslutning. Men som efterfølgerne af disse Abbots af Westminster, provster og domskapelaner, der har været stenens vogtere i så mange århundreder, må vi tilskynde dem, som råder dronningen, til fulde at betænke denne stens symbolske og følelsesmæssige betydning, dens integrale forbindelse med kroningsstolen, lavet i 1301, for at opbevare den og dens intime association med kroningssakramentet. Denne sten skal ikke opfattes som en sekulær museumsgenstand, og dens religiøse associationer bør respekteres.”

Mange ledende skolastikere i middelalderhistorie har udfordret Skotlands premierminister og statssekretær, Michael Forsyth's autoritet til at lade stenen fjerne fra the Abbey. Det er af mange blevet betragtet som en lavtstående, politisk gimmick. Som dr. Christopher Wilson ved University College, London bemærkede:

”Edward I tog måske stenen fra Skotland, men den vigtige pointe er, at James VI af Skotland, da han kronedes som James I, modtog the Abbey som sæde for et kombineret monarki og lod sig bisætte i Henry VII's kapel, så det nye dynasti var i sandhed indpodet i the Abbey.”

Marias medgift og Marias glorie – ”12 for bestandigt”

Medens den europæiske forenings politiske proces underminerer Englands eksistens, gør den europæiske økumeniske bevægelse sig alle mulige anstrengelser for at minde kristne om, at kirken ikke er nationalistisk, men katolsk. Dette er naturligvis sandt. Kirkemødet i Jerusalem (*Ap. 15*) forkastede for altid en opfattelse af, at kirken er en nationalistisk udøvelse. Kristne kan og har gavn af bevidstheden om en udbredt kirke i andre kulturer verden over. Potentielt kan ordet ”katolsk” dog blive misforstået – snarere end at få det til at betyde ”universel”, så økumeniske fortalere erstatter det med ”katolsk” og mener hermed det romerskkatolske eksklusive krav på universalitet. Protestanter opfattes af disse fortalere som værende mere provinsielle i deres syn på sagen og uvillige til at opgive deres uafhængighed eller selvstændighed. Selve det romerskkatolske har en stærk tendens til centralisering og ser det som helt nødvendigt, at individuelle nationer og kirker sammensmelter deres individuelle identiteter i en større enhed under påskud af at undgå fremtidige krige og forene kristne vidner. Og alligevel indeholder de åndelige værdier af kirken i Rom, såvel som dens opfattelse af retten til at herske over verdens timelige anliggender og dens rolle i global politik, en etik, der er fremmed for den bibelsk protestantiske tradition i England, der er mere end 400 år gammel. Nutidens klima af kompromisserende økumenisme vil have os til at tro, at det er

muligt for disse to at sameksistere, og dog er Englands love og konstitution diametralt modsat de europæiske love. En af dem må underlægge sig den anden.

I 1953 aflagde dronningen, ved sin kroning, ed på "at styre folkene i England ifølge deres love og skikke" og opretholde den protestantiske reformerte religion, etableret af loven. 1) I et kontinent, hvor 61 millioner håndhæver deres protestantiske arv, og 199 millioner bekender sig som romerskkatolske, er det simpelthen ikke muligt at opretholde protestantismen med demokratiske love. Den protestantiske konstitution i England har længe været et stærkt forsvar imod Roms trang til at "evangelisere" England, hvilket paven refererer til som "Marias medgift"- hendes med rette. Vatikanet indser, at protestantismens nederlag hér vil svække den gennem hele Europa, og dette har været hensigten lige siden Reformationen. Alle direkte militære angreb mod England fra den Spanske Armada til Den Anden Verdenskrig var åbenbare nederlag, men moderne indkredsningstaktik og nedbrydning bærer frugt.

The *Catholic Herald* hævdede for nylig:

"Den anglikanske kirkes dage er talte, og de fleste af dens tilhørere vil vende tilbage til deres forfædres, fra Middelalderen, sande tro." 2)

Det er næsten en symbolsk opfyldelse af profetien, at 20 pence mønten i den engelske koloni Gibraltar, udstedt af parlamentet og godkendt af den engelske dronning, bærer en graving af Maria, kronet "Queen of Heaven" og tituleret "Our Lady of Europe". Hovedet af dronningen på den anden side er helt enkelt tituleret "Elizabeth II – Gibraltar", uden hendes sædvanlige titler D.G. REG F.D. – Queen by the Grace of God, Defender of Faith. Hvor ildevarslen end er, gik man endnu længere ved udstedelsen af det engelske postvæsens frimærker i 1984, til ihukommelse af det andet europæiske parlamentsvalg. Det forestillede en kvinde ridende på en tyr over syv høje eller bølger. Sådanne efterligninger har påfaldende lighed med teksterne i Johannes Åbenbaring, som en række af teologer fra Wycliffe til Spurgeon har identificeret som repræsenterende det pavelige Rom.

Romerskkatolsk billeddyrkelse er endemisk i Europa og er helhjertet blevet modtaget med åbne arme af de europæiske regeringer. Det europæiske flags design var inspireret af en glorie med 12 stjerner, rundt om billedet af madonnaen, og træder iøjnefaldende frem på Europarådets glasmosaik i Strasbourgs katedral. Vinduet blev afdækket for omverdenen den 11. december 1955, sammenfaldende med den romerskkatolske fest for den ubesmittede undfangelse.

Flaginstituttet (en organisation der sørger for dokumentation og forskning om flag) har eksamineret udviklingen af Europarådets flag. Dets leder, dr. William Crampton, bekræfter en rapport, som Leon Marchal, den daværende generalsekretær af Rådet, havde givet:

”Det er vidunderligt, at vi er gået tilbage til Introitus (indgangsbønnen) i den nye messe for Jomfru Marias himmelfart. Det er *corona stellarum duodecim* (kronen med de 12 stjerner) på kvinden i Apokalypsen (Johannes Åbenbaring).”

Dr. Crampton fortsætter med at fastslå:

”Det var Marchal, den mest loyale tilhænger af Jomfru Maria, der foreslog tallet 12.”

Han nævnede også en artikel i et magasin om flagdesign, der bekræftede:

”Ingen kan benægte, at katolikker under disse symboler bekender nærværelsen af den uendeligt barmhjertige Fredsdronning i Kristus.” 3)

Da EU ekspanderede til 15 lande, udgav *The European Newspaper* en artikel 4) med svar til dem, der havde ventet, at man ville indsætte 15 stjerner, en stjerne for hvert land, i lighed med USA's flag. Det blev bekræftet, at de 12 guldstjerner på en blå baggrund var inspireret af et billede af ”Vor Frue” i Strasbourg, og at de var uforanderlige, fordi de var afbilledet efter Johannes Åbenbaring, 12. kapitel. I EU's egen pjece *Europas Valg af Flag* er inspirationen til flaget forklaret i kapitlet ”12 for bestandigt”. Det hævdes også, at Strasbourg er en by, der symboliserer drømmen om fransk-tysk integration – hjertet i Karl den Stores kejserdømme.

Værd at bemærke er, at når pjecen fortsætter med at beskrive alle medlemslandenes flag, er flaget for England det eneste, der bliver kritiseret. Pjecens forfattere udtaler, at det er ”en skam”, at Wales ikke er repræsenteret. Om end kritikken er berettiget, er heftigheden i indvendingen mærkbar.

Det er også bekymrende, selvom nogen måske vil afvise det som en banal ubetydelighed, at en romerskkatolsk englænder 5) sendte et brev til Jacques Delors med et forslag om at dedicere EU til den ”Velsignede Jomfru Maria”. Han havde antagelig lagt mærke til, at Delors havde været ansvarlig for at fremme det europæiske flag med dets umiskendelige Maria symbolisme i cirklen af 12 stjerner på en blå baggrund. Medlemmet af Delors private kontor, ansvarlig for kommissionspræsidentens relationer til den katolske kirke, svarede, at forslaget var blevet taknemmeligt modtaget, men at præsidenten ikke følte, at det var inden for hans beføjelser at føre det igennem. Han sagde imidlertid, at han ville gøre forslaget kendt for den Hellige Fader, og hvis den Hellige Fader, efter ”bøn og overvejelse”, fandt det passende, ville Delors gøre alt, hvad han kunne, for at få det gennemført. En sådan åndelig redegørelsespligt giver en klar indikation om, hvem der er de egentlige styrende kræfter i Europa.

Englands romerskkatolske kirke?

Traktat efter traktat med udkast til ”stadig tættere union” har allerede afskaffet grundlaget for the Church of England. Medens der har været en klar intention om ikke at ”præjudicere” kirkernes og religiøse organers status, fastslår *Maastrichttraktaten*: ”Europadomstolen skal have domsmyndighed ...” Dette ophæver Artikel 37 af de *Niogtredive Artikler om Religion*, ratificeret under Elizabeth I i 1571, som konstituerer the Church og England’s legale grundlag. Denne artikel erklærer: ”Hendes majestæt dronningen har den højesete magt i Englands kongerige ... hvadenten de må være kirkelige eller civile ... og er ikke, og burde ikke være, underlagt nogen fremmed jurisdiktion.” Ved at etablere en overnational jurisdiktion har EU i virkeligheden prejudiceret the Church of England’s status og rent faktisk afskaffet den.

Clifford Longley, en tidligere korrespondent fra *The Times* vedrørende religiøse anliggender, henvendte sig på den Romerskkatolske Biskopkonference i 1993 og lagde en strategi for at gøre den romerskkatolske kirke til den førende kirke i landet. I sin henvendelse, med titlen ”At blive en national kirke”, sporede han den engelsk-katolske bevægelses tilvækst inden for den engelske kirke. Han konkluderede, at Englands konvertering ville komme til at ske, efterhånden som bevægelsen trængte igennem den engelske tradition, snarere end gennem individuel konvertering. Der har for nylig været adskillige tumulter inden for den engelske kirke, såsom ordination af kvindelige præster, omdefinering af samliv før ægteskab, der ikke længere betegnes som ”at leve i synd”, bekendtgørelsen fra den tidligere ærkebiskop af Canterbury, lord Runcie, om at han ordinerede præster, vel vidende at de praktiserede homoseksualitet og de nyligt, højt profilerede konverteringer til Rom af prominente medlemmer af parlamentet og medlemmer af den royale familie. Alt dette konstituerer en opløsning uden fortilfælde af en institution, der har formet vor arv, skabt vor frihed og etableret bibelkristne principper i kernen af engelsk regering og samfund. I en tidsalder hvor alle gamle institutioner – monarki, parlament og kirke - er blevet underkendt og marginaliserede, giver den romerskkatolske kirke en åben invitation til at fylde det skabte vakuum og sætte en moralsk agenda for at stabilisere et usikkert samfund. Det vil blive opfattet som et uforanderligt fundament, på hvilket en ny orden kan konstrueres. Dens påskud for England, såvel som for Europa, vil være at opsøge de fortabte sjæle og genoprette dens ”kristne” spiritualitet. Jo mere den engelske kirke opfattes som en fejltagelse, jo større bliver lejligheden for kirken i Rom til at skride frem med sin ”evangelisering” og absorbering af England ind i et katolsk Europa.

Relationerne mellem Vatikanet og England er i de sidste årtier blevet stadig tættere. Siden Den Anden Verdenskrig har den engelske regering anerkendt den timelige autoritet, som paven håndhæver. Og siden 1980 har the Royal Court of St. James haft en pavelig nuntius (en vaticanambassadør ved et fremmed hof). Relationerne blev yderligere forbedret, da dronningen besøgte paven i Vatikanet og frivilligt bar påkrævet sort for at blive modtaget af ham. Opfattet af foregående paver som en kætter ville dronningen ikke være blevet bevilget en audiens, med mindre hun symbolsk havde underkastet sig hans hvide

udstråling. Dette gjorde hun, til mange kristne bestyrtelse derhjemme, og som en krænkelse af de protestantiske martyrer, der døde under hendes forfædres regeringer. Denne genoptagelse af diplomatisk forbindelse nåede sin kulmination, da pave Johannes Paul II i 1982 besøgte England, den første pave på besøg siden Reformationen. Han holdt fælles gudstjeneste med ærkebiskoppen af Canterbury, dr. Georg Carey. Før i tiden ville sådanne begivenheder have været utænkelige.

Efter Reformationen, og optagelsen af de 39 artikler i den engelske kirke, byggede kirken og staten deres grund på Bibelens autoritet og et protestantisk monarki. Imidlertid ansatte den nuværende dronning en indflydelsesrig romerskkatolsk som sin kongelige konfessionarius og deltog ved vesper i Westminster katedralen for at fejre tiårsdagen af bygningen som Englands romerskkatolske centrum. Yderligere bekender prins Charles, tronarving, loyalitet, ikke til den bibelske kristendom, men til alle trosretninger.

Kroningseden ignoreres åbenlyst og undermineres gennem disse forandringer i et præludium til fjernelse af the *Act of Settlement* af 1701, der ikke tillader en romerskkatolsk, eller en monark gift med en romerskkatolsk, at bestige tronen. Hvis dette skete for første gang siden the Glorious Revolution af 1688, ville Rom være blevet tilgodeset med en vasalmonark med suverænitet over "Mary's dowry". Dette ville uundgåeligt føre til herredømme af romerske traditioner over Skriftens autoritet, der er hjertet af protestantismen og monarkiets institution.

En illustration af den engelske dronnings vasal status blev belyst af en af den engelske kirkes præster. Han forespurgte, hvorvidt hans forsamlings embedes (ansvarlig for legale ærinder) loyalitetsløfte til dronningen i virkeligheden betød, at han havde aflagt ed på loyalitet til Bruxelles. Han hentydede til dette, fordi dronningens suverænitet var blevet fjernet gennem hendes påduttede, europæiske statsborgerskab, og ved ansvarlighed over for de europæiske domstole var hendes suverænitet nu vendt mod den større, suveræne magt. Spørgsmålet blev forelagt Buckingham Palace, der ikke umiddelbart kendte svaret. De, for deres del, vendte sig mod Bruxelles om spørgsmålet – en enkel handling der tydeligt viste dronningens underkastelse til en anden magt end Westminster. Da Buckingham Palace valgte ikke at konsultere nogen af Hendes Majestæts statsministre, må hendes vasal forhold være blevet etableret.

I 1993 blev det første bodssakramente eller "skriftemål" holdt i Palace of Westminster. Dette efterfulgtes af en højmesse for at fejre receptionen for en yngre social sikkerhedsministers optagelse i den romerskkatolske kirke fra den engelske kirke. Sådanne begivenheder rammer lige i synet på dronningens løfte om "til det yderste, af al sin magt, at opretholde Guds love, den sande bekendelse til Evangeliet og den protestantiske, reformerte religion, etableret ved lov" og hendes bekræftende forsikring med Bibelen i hånden:

"De ting, jeg her har lovet, vil jeg udføre og overholde. Så Gud hjælpe mig."

Ved denne edsaflæggelse forpligtede hun og *the Crown-in-Parliament* sig til at opretholde Skriftens overhøjhed. Ethvert medlem af parlamentet, der aflægger loyalitets løfte til dronningen, uden at blive begrænset i deres individuelle samvittighed til at bekende den kristne tro, erklærer bestemt deres forpligtelse til at forsvare den bibelske kristendom. Lydighedsløfte til dronningen må i det mindste forudsætte et forsvar af hendes edsaflæggelser og løfter til hendes undersåtter.

I modsætning til andre europæiske lande og monarkier er den engelske trone ikke kun et symbol på popularitet eller ingrediens af konstitutionel ceremoni med ubetydelige politiske funktioner, men en vedligeholdende, legal grundlæggelse af bibelsk kristendom på disse kyster. Det er derfor ikke passende at sammenligne forsvaret af den engelske trone med andre europæiske monarkier. Danskerne, hollænderne, belgierne og spanierne har ikke tilsvarende konstitutioner, som forhindrer en romerskkatolsk på tronen, der fører til overgivelse under Rom. Prospektet om fjernelse af *the Act of Settlement* fra lovbøgerne, en forandring som dronningen og andre seniormedlemmer af den royale familie har givet udtryk for at billige, ville være en kroningsglorie for den Anglo-Romerskkatolske Internationale Kommission. Signalerne er allerede til stede. Om det bemærkelsesværdige ved prins Charles rosenkrans, en gave fra paven, rapporterede *The Sunday Telegraph*:

”Hvor forandret er ikke vort land. Selv for 30 år siden ville nyheden, om at den fremtidige, højeste leder af den engelske kirke praktiserede, hvad man ville have betragtet som pavelig overtro, have provokeret en skandale. Et århundrede tidligere ville det have udløst en revolution. Nyheden om en elskerinde ville have vagt langt mindre opmærksomhed.”

Som Skriften advarer:

”Når selv Grundpillerne styrter, hvad gør den retfærdige da?”
(Sl. 11, 3)

Journalister må spekulere over demokratiets præcise rolle og funktion, men de ignorerer det faktum, at dets afgørende *raison d'être* er at opretholde den protestantiske, reformerte religion, etableret ved lov, Guds love og bekendelse til det sande evangelium. *The Coronation Oath Act* og *the Act of Settlement* kan ikke være tydeligere, og dog vil fjernelsen af bare ét af akterne efterlade monarkiet uden nogen klar begrundelse for eksistens. Kirken i Rom ved dette. En sådan underminering af den engelske trone ville være et dødsstød og bringe dens eksistens i fare. Fra den protestantiske trone kom Englands religiøse og civile friheder, og deres fortsatte eksistens ville også uundgåeligt komme i fare.

Noter:

- 1) *Coronation Oath Act*, 1953, Section IV.
- 2) *Catholic Herald*, December 1993.

- 3) *Médiatrice et Reine*, 1973.
- 4) *The European*, 14th-20th December 1995.
- 5) He is unnamed in *The Rotten Heart of Europe*, Bernard Connolly, Faber & Faber, 1995.

Kapitel 3

Suverænitet

”... dit Kongedømme er taget fra dig!”
(Dan. 4, 31)

Guds dom over kong Nebukadnezar er en konstant påmindelse om, at jordens kongedømmer er Herrens. Det er Ham, der giver eller tager tilbage. Gennem hele Israels historie har Gud dømt dets genstridighed og afgudsdyrkelse ved at tillade uendelige invasioner af fremmede magter:

”Og nu giver jeg alle disse Lande i min Tjener Kong Nebukadnezar af Babels Hånd ...”

(Jer. 27, 6).

Hans suverænitet blev på sin vis fjernet af mederne og perserne, der selv blev efterfulgt af grækerne og romerne. Suverænitet har en klar betydning i Skriften. Selv om det at miste den ikke nødvendigvis behøver at være dårligt, fx i samarbejde om miljø, narkotikahandel eller terrorisme, er det forkert, når det sker gennem bedrageri eller manipulation. Under sådanne omstændigheder har almindelige mennesker ret til at vide, hvad der står på spil. Den tidligere formand i Underhuset, lord Tony Pandy, skrev til *The Times* den 24. april 1995:

”Det løbende skred mod en eneste europæisk mønt truer både vor økonomi og politiske uafhængighed og dermed vor suverænitet. Udflugter og halve sandheder er blevet brugt for at overbevise nationen om, at hverken vor suverænitet eller vort forhold til Commonwealth er i fare. I mere end 600 år har formænd i Underhuset heftigt forsvaret Westminster parlamentets suverænitet. Som én, hvis privilegium det har været ydmygt at følge i vore forfædres fodspor, kalder jeg vor nation til besindelse og til at kræve, at folkets stemme bliver hørt, inden den næste fælles regeringskonference tager uigenkaldelige beslutninger vedrørende vor suverænitet. En folkeafstemning før, og ikke efter, yderligere beslutninger tages, er vor elementære rettighed. Dette er den eneste sikre vej til at forhindre vor parlamentariske suverænitet, vort retslige system og vore Commonwealth-relationer i at blive groft underminerede.” Hans efterfølger, lord Weatherill, udtrykte også sin vrede over, at hvis Englands nuværende kurs blev opetholdt, ville fremtidige talere i Underhuset ”blive lige så relevante som den forhenværende formand for the Greater London Council”.

Et suverænt imperium

Der er megen debat om, hvad der præcis menes med en "uafhængig suveræn stat". En nation er uafhængig, når den er selvstyrende. De nationer, der er selvstyrende og udøver et multipartis parlamentariske demokrati, kan beskrives som uafhængige, og deres borgere er frie. Om sådanne stater kan adjektivet "suveræn" bruges. Et af de vejledende principper i Amerikas Forenede Staters konstitution var "folkets suverænitet" –begrebet suverænitet som et umisteligt hver mands eje. Suveræniteten flyder opad fra det enkelte individ til de forskellige regerende samfundslag og er uadskillelig fra demokratiet, da den eneste måde, individet kan udøve sin suverænitet på, er gennem demokrati. Dybest set betyder det, at hvad individet via stemmeurnen kan give indrømmelse til, kan det også tage væk. Medens suverænitet midlertidigt kan udøves af parlamentet, bliver det aldrig eksklusivt i regeringsinstitutionernes besiddelse.

Med defineret suverænitet er det indlysende, at England ikke længere er en uafhængig, suveræn stat i kraft af sit medlemskab af EU. På stadig flere områder af nationalt liv, kan ingen afstemning i Underhuset, om aldrig så overvældende, påvirke, forandre eller blokere beslutninger taget af EU-organer. Selv et jordskredsresultat, ved et engelsk folketingsvalg, har minimal indflydelse på beslutninger i EU-institutioner og deres implementering i England. Engelske vælgere har nu stærkt indskrænket mulighed for at udtrykke deres ønsker gennem stemmeurnerne.

Denne uigenkaldelighed 1) og uomstødelighed 2) af samfundslove er hjertet i EU. Indholdet af *acquis communautaire* er netop dette – "hvad der er opnået, kan ikke tages tilbage". *Maastrichttraktaten* forhindrer specifikt enhver forandring af *acquis communautaire*. Trækket mod én eneste valuta, (det vil sige overgivelse af national økonomisk forvaltning til et overnationalt organ), er uigenkaldeligt og uomstødeligt.

Præsidenten for den Evangeliske Alliance og tidligere prominent MEP, sir Fred Catherwood, afviser hele suverænitetsspørgsmålet som indiskutabel i sin bog *Pro-Europe?*. Han ser det som et påskud til at svælge i nationalisme, en maskeret måde at udtrykke magt på. Siden hans udgivere påstår, at bogen giver "et tydeligt, kristent bidrag i denne langtrækkende debat", er det underforstået, at hvis man er uenig i hans konklusioner, indbyder man til beskyldninger om at fastholde ukristelige overbevisninger. Ikke desto mindre fastslår lord Tonyandy frygtløst og klart i forordet til sir Freds bog:

"Jeg personlig deler ikke alle hans synspunkter ... Jeg ønsker ikke at se England som det 12. eller muligvis det 20. i rækken af et føderalt Europa. Ingen tidligere formand i Underhuset ville nogensinde ønske at se dette historiske, lovgivende kammer reduceret og ligestillet med et amtsråd."

Suverænitet er hverken en eftergivelse eller et påskud, men et meget påtageligt emne, som er lige ved roden af spørgsmålet: "Hvem regerer over England?"

At konstituere konstitutionen

De Forenede Stater er heldigere end England så langt, at de har en tydeligt nedfældet lovgivning, der hidrører fra en yngre, engelsk civilisation, da begrænsningen af statsmagt blev taget som hovedmålsætning i politik. De kan gøre, og gør, brug af appel, mod lovens bogstav i deres grundlov, ved at opponere sig mod ånden i deres regeringer, ligge meget hvor beslutsomme man er på at fratage det amerikanske folk disse rettigheder, kan anstrengelserne modsiges ved at insistere på deres "andet ændringsforslag". Ethvert forsøg på at indskrænke det, der er tilgængeligt på internettet, er blevet knækket så langt uden succes på klippen af "det første ændringsforslag". De har en tekst rundt omkring, som konservative og forkæmpere for øgede borgerrettigheder kan forene i forsvar af friheden.

Et af de vejledende principper i de Forenede Staters grundlov var "folkets suverænitet" – begrebet suverænitet som individets umistelige ejendom. Dette forklarer den amerikanske koldblodighed over for FN og andre overnationale organisationer, som kunne begrænse Senatets magt. Der er en nedarvet mistillid mod autoritet, som er udtrykt i Uafhængighedserklæringen, der ved fælles overenskomst dannedes med regeringer som et behov for kontrol og balance. Det giver sig selv, at "standardisering", "harmonisering" eller "sammenlægning af suverænitet" ikke har nogen appel til amerikansk tankegang.

England har også en grundlov. Den er dog ikke bekvemt destilleret til et enkelt dokument, men inspirationen til det grundlæggende i den amerikanske grundlov har sin oprindelse i England. Disse inspirerende grundpiller er spredt gennem told, charta, legale lovtgivninger, lovbøger og parlamentsakterne, som har akkumuleret over otte århundreder, men deres eksistens er et spørgsmål om protokol. Det er derfor forbavsende, at det primære materiale, ud fra hvilket en forståelse af den engelske grundlov skal uddrages, er utilgængelig for almindelige mennesker. Det er sjældent at finde en komplet udgave af sir William Blackstone's *Commentaries on the Laws of England*, første gang udgivet i 1760'erne og noget af det mest indflydelsesrige på den amerikanske grundlov eller Walter Bagehot's *The English Constitution*. Ligeledes er *State Trials*, udgivet i begyndelsen af 19. århundrede, aldrig blevet genoptrykt. Hvis disse ingredienser, samtidig med de store, parlamentariske vedtægter, nogensinde kunne destilleres ned til en forenet serie af konstitutionelle volymer, ville de være en større, effektiv udfordring for moderne perception, at staten er et instrument, ved hvilket den uhæmmede, lovmæssige overhøjhed i Overhuset er udtrykt.

Et land kaldet "Europa"?

Der er lidt tvivl om, ekstreme udtryk af nationalisme fører til alle slags uønskede, sociale ulykker. På den anden side er de eurofiler, der giver udtryk for en afsky mod engelsk nationalisme, i sig selv i fare for at udtrykke en euronationalisme i deres nidkærhed for at konstruere en udelukkende

europæisk, økonomisk, politisk og militær union. Euronationalismen kræver også total lydighed og troskab, som enhver anden nationalisme, og kan komme til at blive en politisk religion, der påtvinger sine tilhængerne at konkludere, at Europa, som nationens stat, er deres eneste håb. Dette kan let udvikle sig til en kult. Selv de, der forfægter, at Europas nationer er vore naboer, og at vi er pligtige til at elske dem, synes at være blinde for det faktum, at en Europæisk Union i sig selv vil have grænser, og vore "nye" naboer vil være Afrika, Asien og Mellemøsten, men ingen foreslår, at vi fusionerer vidtstrakte kontinenter for synligt at give udtryk for et partnerskab. Denne eurointrospektion kommer af antipati mod nogle "andre", navnlig Amerika og Japan. Nogle politiske videnskabsmænd ser det fremtonende Europa som en ny form for politisk struktur, bedre defineret som antagonisme mod den "angelsaksiske" verden og Japan end som strukturer for at imødekomme medlemslandenes interesser.

Francois Mitterand bekræfter dette og siger: "Frankrig ved det ikke endnu, men vi er i krig med Amerika. Ja, de er meget hårde, disse amerikanere, de vil have udelt magt over verden." 3) Hans efterfølger, Jacques Chirac, sagde noget lignende: "Formålet med en europæisk forsvarsidentitet er at holde USA i skak." 4) Temaet blev taget op af den tyske kansler Gerhard Schröder i et fjernsynsinterview. Han sagde: "At jamre over USA's dominansen hjælper ikke, vi må handle." 5) Disse kommentarer giver alvorlig vægt til Bernard Connollys påstand om, at "Delors ønsker at skabe en ny stat, "Europa", og med den skabe en ny "nation" baseret på en antaget, kulturel identitet, der kun kan defineres med begrebet om, hvad den ikke er, hvad den er antitetisk til. 6) For Delors er det således, at EU må forblive et "uidentisk, politisk objekt", 7) da identifikationen af det kræver sin definition, og en sådan definition ville være til fare for dets evolution.

Bevægelsen mod et føderalt Europa er en virkelig reel trussel, og faren overdrives ikke. Ordet føderal bruges selvfølgelig ikke direkte i *Maastrichttraktaten*, men dets karakter er ikke mindre åbenbar. Dokumentet fastslår:

"Med denne traktat etablerer de høje kontrahenter en Europæisk Union dem imellem."

Eftersom ordet "union" defineres som et "gåen sammen, gøre til ét, en kombination eller amalgamering", er det klart, at en europæisk stat er blevet skabt, og et fælles europæisk statsborgerskab er etableret. Konsekvenserne af dette indbefatter Englands forpligtelse, under traktaten, til at underlægge sig Bruxelles økonomiske planer for at sikre passende underkastelse til europæisk herredømme. Også det faktum, at tyske nationalister nu frit kan stemme ved engelske valg eller italienere ved franske valg, er soleklart føderalismens kurs. Engelsk territorium, og dets tilknyttede regeringer, er ikke længere uafhængige og selvstændige. I maj 1996 dømte Europadomstolen, at England havde handlet illegalt ved at nedlægge forbud mod eksport af får til Spanien til slagting. På trods af en mængde filmoptagelser af de forfærdende, illegale metoder, der brugtes i de spanske slagtehus, indbefattet lam som blev hængt omvendt i et ben og fik deres halse skåret over, medens de var ved fuld bevidsthed,

forhindrede Europadomstolen England i at handle for at bekæmpe sådan grusomhed. Skriften gør det klart:

*"Den retfærdige føler med sit Kvæg, gudløses Hjerte er grumt."
(Ordsp. 12. 10)*

Ved en lejlighed, hvor den engelske regering bestræber sig på at forordne en retfærdig lov, overensstemmende med Skriften, griber Europadomstolen ind.

Territorial selvstændighed er yderligere blevet afprøvet ved nylige skænderier om fiskerettigheder. Som hele verden anerkender Englands 200 mile territoriale farvende, håndhæver den Fælles Fiskeripolitik dem som værende europæiske farvande, rådende over 60% af EU's fiskekvoter, men England er kun tildelt 30%, reduceret yderligere af den spanske "quota-hopping". Eftersom Bruxelles har givet alle europæiske borgere stemmeret, samt ret til at bo og arbejde i England, bliver også snart visakontrol fra ikke-EU-lande, (det vil sige USA, England og Mellemøsten), overgivet til deres kontrol.

Alt dette er i overensstemmelse med hensigten om at arbejde mod en fælles udenrigspolitik. *Maastrichttraktaten* fastslår yderligere:

"Unionen og dens medlemsstater skal definere og implementere en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik."

Dens mål skal være:

"At beskytte fælles værdier, fundamentale interesser og uafhængighed for EU."

Sir Fred Catherwood påstår, at dette er den "eneste" måde, Europa kan undgå konflikt på, fordi "*frivillig*, politisk Kooperation ikke er *stærk nok*". 8) Det ser ud, som om 50 års fred har slået fejl, og nu behøver England en "bindende overenskomst" for at sikre, at det udenrigs- og forsvarspolitisk er bundet til EU. Labour-partiet er helt parat til at udbytte Englands suverænitet med, hvad det betegner som, "mere effektive EU-beslutninger" og har fastslået:

"Det forfejlede Tory-projekt af konfrontation må erstattes med en kultur af Kooperation."

Yderligere fastslår det:

"Det kan blive nødvendigt at udbytte en del af national suverænitet,"

argumenterende at

"afgivelse af noget af den suveræne magt, kan være i folkets interesse."
9).

Hvad, Labour-partiet har opfattet fejlagtigt, er, at det ikke har ret til at bytte Englands suverænitet væk, den er ikke *deres*, den tilhører det engelske folk. Medlemmer af parlamentet er tænkt som værende *vogtere* over suverænitet og demokrati, ikke ejere af disse, og kun ved at rådføre sig med folket kan en så omfattende, konstitutionel forandring nogensinde blive acceptabel. Det er regeringens ministres pligt at tjene det land, hvis befolkning valgte dem til at sætte regeringsmagten over alle andre overvejelser, og i særdeleshed når selve nationens fortsatte eksistens er i fare. *Maastrichttraktaten* har allerede ført England længere ned ad den føderale bane, end politikerne nogensinde havde moralsk ret til at betræde. I denne traktat er "Europa" klart defineret som en Union, der er tænkt at være mere end summen af dens dele – en føderal, overnational stat – der efterlader Underhuset stadig mere irrelevant som politisk magt, gradvis overført til Bruxelles. Mange af Englands europæiske partnere er, selvfølgelig, fuldt engagerede i en sådan overdragelse.

Der er dem, der ser et føderalt Europa som en uundgåelig del af en strålende Ny Verdensorden af fred og samarbejde. En Europakongres, afholdt i Haag i 1948, vedtog *syv resolutioner om en politiske union* som vejen fremad. Resolution nummer syv erklærer:

"Skabelsen af et Forenet Europa må betragtes som et essentielt skridt mod skabelsen af en Forenet Verden."

Konsekvensen er, at suverænitet bliver et forældet begreb, og globalister peger på mange ydre hændelser og trender, der allerede bestemmer eller berører Englands politik, særlig engelsk medlemskab af NATO. Den vigtigste overvejelse er imidlertid, at ingen ydre trender eller beslutninger, og mindst af alle de der træffes af NATO, hindrer Englands evne til *uafhængige* beslutningsprocesser. Kun ved at forblive fri som nation kan England tilpasse sig forandringer i overensstemmelse med sine egne valg og prioriteter, hellere end at være forpligtet til at acceptere andres politik og beslutninger. NATO's funktion er forblevet den samme siden oprettelsen; den tillader fælles politik, og frivillige alliancer mellem lande, men forhindrer dem ikke i at handle ensidigt, hvor behovet opstår. NATO har ikke forårsaget opløsning af suverænitet, eftersom den engelske regering ikke har overgivet noget af sin kapacitet til uafhængige beslutningsprocesser.

Den europæiske fiksering på målsætninger og deadlines skaber et umådeligt pres for at etablere den europæiske, politiske føderation inden for en fastsat tid. Dette forårsager en destabilisering af England, og hele det turbulente og usikre europæiske projekt er i fare for at hæmme gennemførelsen af globalisternes videre planer for verden. Hele agendaen skal holdes rigorøst efter planen.

At bygge på bedragerisk sand

Harold Wilsons 1975-års-folkeafstemning om Englands medlemskab af EF forsikrede det engelske folk om, at dets suverænitet ikke ville blive

undermineret, og med den forståelse stemte vælgerne for at forblive medlemmer af EF. Forsikringen, givet i 1973 til både det engelske folk og parlamentet af den daværende premierminister, Edward Heath, var, at det ikke var "et spørgsmål om underminering af essentiel, national suverænitet". Med andre ord, England skulle kun være en del af et fællesskab af suveræne lande, som ønskede at handle med hinanden. Det var budskabet, der, om og om igen, blev hamret ind hos vælgerne. Heath gav yderligere en forsikring:

"Der er nogen i dette land, som frygter, at vi, på en eller anden måde ved at gå sammen med Europa, ofrer vor uafhængighed og suverænitet ... Denne frygt, behøver jeg knapt understrege, er fuldstændig uberettiget ..."

Sandheden er, at meget mere blev overgivet, end vælgerne blev overtalte til at tro. Europadomstolen fastslår:

"Hver nationale domstol skal tillempe Fællesskabets lov i hele dens udstrækning og skal følgelig tilsidesætte enhver national forholdsregel, som den må være i konflikt med, hvad enten det er forud for eller underlagt Fællesskabets regler." 10)

Det er nu generelt accepteret af engelske dommere, at europæiske love går forud for parlamentets love. Parlamentet har derfor overgivet sin suverænitet. Hvor der er nogen som helst uenighed om engelske aktioner, er det Europadomstolen, som afgør, hvad der er rigtigt. Den forhenværende appelretspræsident, lord Denning, fastslog:

"Europæisk lov er ikke længere et tidevand, der flyder op langs Englands flodbredder. Den er nu som en tidevandsbølge, der nedbryder vore havdæmninger og flyder ind i landet, ud over vore marker og huse, til alles bestyrtelse." 11)

Det ville være korrekt at konstatere, at alle de kendte faktorer omkring det europæiske dyrs eksakte natur ikke tydeligt blev afsløret for det engelske folk. Selvom Heath forsikrede parlamentet om Englands ukrænkelige suverænitet og vedligeholdelsen af dets fremtidige globale handel, så bedrog han folket – et bedrag der for nylig er blevet afsløret. Lord Chancellor skrev til Heath den 14. december 1960 som svar på hans forespørgsel om de konstitutionelle implikationer ved at blive signatarmagt til *Romtraktaten*. Han fastslog:

"For at tilfredsstille traktatens forskrifter kunne parlamentet vedtage lovgivning, der automatisk ville træde i kraft ved enhver eksisterende eller fremtidig regulering, foretaget af Fællesskabet. Dette ville være at gå langt ud over den mest yderliggående delegering af magt, selv i krigstid, som vi nogensinde har erfaret ... Det er klart ... at Ministerrådet (det europæiske) efterhånden kunne lave regulativer, der ville være bindende for os selv, imod vore ønsker ... Det er det første skridt på vejen, der fører ... til en fuldstændig føderal stat."

Som den ældste, legale embedsmand i landet fortsatte han med at advare:

”Jeg må understrege, at efter min mening er overgivelse af den involverede suverænitet meget alvorlig ... disse forbehold burde bringes for dagen ...”

At være blevet advaret om dette, og så fortsætte med forsikringen om, at der ikke ville blive tale om at miste suverænitet, er et groft bevis på Heaths uoprigtighed.

Frankrigs præsident, George Pompidou, sørgede for en interessant belysning af de reelle fakta. Han sagde:

”Jeg spurgte den engelske premierminister, hvad han troede om Europa, med andre ord, hvorvidt England virkelig var fast besluttet på at blive europæisk, om England, som er en ø, var indstillet på at knytte sig til kontinentet, og om det var forberedt på konsekvent at løsne sine bånd mod det åbne hav, som det altid havde tyet til. Og jeg må sige, at de forklaringer og betragtninger, som mr. Heath gav udtryk for til mig, er i overensstemmelse med Frankrigs syn på fremtiden.”¹²⁾

Videre forsikrede Vesttysklands forhenværende udenrigsminister, Walter Scheel, i 1971: ”Målet forbliver en Europæisk Regering.”¹³⁾ Det Europæiske Fællesskabs føderale mål var fra begyndelsen klart og tydeligt, og derfor bedrog de pro-europæiske ledere i 1975, med eller uden hensigt, de engelske vælgere. I et BBC interview i 1990 blev Heath direkte spurgt, om han, når han drog England ind i Europa, virkelig havde Europas Forenede Stater i sinde med en fælles mønt (det vil sige det stik modsatte af, hvad hans regering fortalte vælgerne). Han svarede, ”Ja, selvfølgelig.” Dette var en betagende indrømmelse, der klart viste, at Heaths regerings hvidbog, og efterfølgende folkeafstemning, havde været bedragerisk. Han søgte ikke et fællesskab af suveræne nationer, som hans regering havde lovet, men en føderal, europæisk superstat.

En af grundlæggerne af EU, Jean Monnet, også en hengiven romerskkatolsk, afviste fuldstændig idéen om, at Europa skulle bestå af suveræne nationer. Han troede på den katolske version om, at Europa ville blive en føderal superstat, hvor alle lande, fra før i tiden, skulle fusioneres. ”Fusionere” er ordet, han brugte, i en bekendtgørelse dateret den 30. april 1952 og helt i overensstemmelse med det sprog, der bruges i *Maastrichttraktaten*. For at dette kunne opnås, uden at Europas befolkninger var klar over, hvad der skete, var planen at gennemføre det gradvis, skridt for skridt. Hvert af dem skulle maskeres, som om de kun havde økonomiske hensigter, men alle ville, sammenlagt, uundgåeligt og uigenkaldeligt føre til en føderation. Efter at Europas kul- og stålproduktion var sammensluttet, blev Europas atomprogram mer koordinerede. Så fulgte den fælles landbrugspolitik (CAP = *Common Agricultural Policy*) og Fællesmarkedet. Herefter skulle fællesmønten komme og så fremdeles. Monnet relaterede den 6. maj 1970 til, at han havde forklaret dette for Heath: Han sagde:

"Jeg sagde til Heath, hvordan vi var skredet frem fra begyndelsen, skridt for skridt, og hvordan vi gradvis havde skabt Fællesmarkedet og Europa af i dag, og at jeg var overbevist om, at vi burde skride frem på samme måde."

Man havde måske ikke ondt i sinde; Heath og andre ledere tænkte måske, at de vidste bedst, og at folket simpelthen bare skulle følge dem, uinformerede eller, om nødvendigt, disinformerede. Men anti-EF-pjecen, ved folkeafstemningen i 1975, udtrykte ligefremt farerne ved en sådan føderation og advarede:

"Det fundamentale spørgsmål er, om vi forbliver frie til at herske over os selv på vores egen måde eller ej ... Fællesmarkedet ... lægger ud i flere stadier for at sammenslutte England med Frankrig, Tyskland, Italien og andre lande i én eneste nation ... vor ret, ved vore stemmer, til at forandre politik og love i England vil stødt svinde ind."

Den daværende leder af Labour-partiet, Hugh Gaitskell, ytrede den samme advarsel ved Labour-partiets konference i 1962 og talte om "enden for England som en uafhængig nation ... enden på tusind års historie. Du vil måske sige "lad det ende", men du godeste, det er en afgørelse, som trænger til lidt omsorg og omtanke." Dette må have lydt teatralisk på det tidspunkt, men successive europæiske traktater har vist, at hans frygt var velbegrundet.

Gud vil selvfølgelig tale gennem, hvem Han vil, uanset denne persons tro og overbevisning. Fortællingen om Bileam (*4 Mos. 22-24*) viser, at Herren er beredt på at tale sandt gennem et fæhoved, en pengegrådig, en seer eller selv gennem hans æsel. Om Bileam anses for at være en synder eller en helgen, en tilhænger af den eneste sande Gud eller ej, der er ingen tvivl om, at han var indgydt at forkynde Guds vilje, og at han i et syn så Israels fremtidige destination. Ligeledes har mange mennesker, som man i deres samtid har anset for at være "fæhoveder", advaret om Englands fremtids destination og har fået nationale platforme at gøre det fra. Den følgende artikel fra *The Times*, 4. juni 1975, skrevet af Enoch Powell, kan have været en profeti; den havde berøring med Jeremias's lignende forudsigelser. Ligesom Jeremias blev Enoch Powell afvist af folket som en excentrisk dommedagsprofet. Men den akkurate opfattelse kan der ikke sættes spørgsmålstejn ved, og hans argumenter har mere relevans i dag, end de havde for 20 år siden:

"Det er den ældgamle bekymring: Vil det engelske folk i tide opfatte, hvad der er ved at ske dem, og hvor de bliver ført hen? Hvis de gør, er jeg ikke bange for følgerne. Men vil de?"

Jeg antager, at der sjældent, eller aldrig, er en absolut sidste chance, selvom politikernes vokabularium ville blive alvorligt udpint uden dette udtryk, fordi jeg er sikker på, at hvis resultatet tolkes som "Stay in" (at blive siddende i protest), vil resultatet af de kommende måneders hændelser åbne manges øjne, der i nærværende stund er lukkede. Måske kan jeg udtrykke det på denne måde: hvis dagen for

folkeafstemning ikke er september 1939, så er det i hvert fald september 1938.”

”Nationen opfordres til at bekræfte sin overgivelse og permanent overgivelse af dens mest dyrebare ejendom: dens politiske uafhængighed, ret til at leve under love og til at betale skatter, kun autoriseret af parlamentet, og at blive styret af forordninger, som de eksekutive er fuldt ansvarlige for gennem parlamentet over for vælgerne. Højt hævet, og langt ud over alle argumenter om bjerge af smør og Bruxelles bureaukrater, ligger der et barskt faktum, der ikke er benægtet, og som ikke er til at benægte.

Det er ikke til at benægte, fordi det er, hvad det *Europæiske Fællesskabs Aktstykke* af 1972 siger: Det er ikke til at benægte, fordi det er grunden til at fortalerne for engelsk medlemskab anbefaler det. Det vanskelige er, at for de fleste englændere er dette utænkeligt, ligesom, jeg husker, tanken om Den Anden Verdenskrig var utænkelig for de fleste i 30’erne. ”Men helt sikkert” siger de ofte, ”franskmændene, tyskerne og de andre medlemslande har ikke opgivet deres uafhængighed og selvstyre og har heller ikke tænkt sig at gøre det.” Spørgsmålet - og svaret på det - er typisk for den gensidige, manglende forståelse mellem England og kontinentet i politiske henseender.

Svaret er: ”Ja, de har opgivet deres uafhængighed og selvstyre; det gjorde de helt bevidst, og for dem er det, hvad EF handler om.”

Lad os kaste et nærmere blik på grundlægger nummer seks. Vesttyskland lægger ikke skjul på, at landet kunne ønske sig at være, eller egentlig frygter for at være, en uafhængig nation: EF er for landet en forsikring mod dem selv. For Holland var national uafhængighed aldrig andet end et usikkert vilkår mellem magtbalancen i Vesteuropa, hvilken de, af gode grunde, havde mistet troen på. Deres beliggenhed som provinser i en vesteuropæisk stat eller som stater i en vesteuropæisk føderation, ville ikke repræsentere noget nævneværdigt tab. I Belgien har specielt stolthed over uafhængighed, særprægethed og selvstyre været til stede siden Middelalderen, til byen og ikke til territoriet.

Om franskmændenes styrke og nationale stolthed hersker der ingen tvivl, men det berører hverken deres uafhængighed eller langt mindre deres demokratiske selvstyre. Den femte republik er nærmere et valgt diktatur end et parlamentarisk demokrati. En franskmænd i Ministerrådet er for Frankrigs realiteten af national magt, en større scene hvorpå Louis XIV, Bonaparte eller general de Gaulle udøver Frankrigs gloriøse værdighed. Intet kunne være fjernere fra fransk erfaring eller opfattelse end vor engelske, manglende evne til at forstå frihed og nationens eksistens, adskilt fra parlamentets overherredømme og uafhængighed.

Italiensk nationalitet hælder endnu mindre til parlamentarisk selvstyre end Frankrigs. En federation af europæiske stater, hvor Italien var absorberet, ville se ud som en naturlig udvidelse af den proces, det moderne Italien for nylig var sammensat af, fra dets diverse komponenter.

Sagen med Italien er en påmindelse om, at alle de grundlæggende stater i Fællesskabet, i skarp kontrast til os selv, historisk set er vant til idéen om et større, europæisk imperium, der med sin autoritet overskygger nationale grænser. At blive hersket over af en ydre lov er ikke noget nyt eller fremmed for dem, hvorimod hele vor historie – i snart 500 år - siden Middelalderen har været totalt modstridende for englænderne. Da konger som Henry VIII og før ham Edward I erklærede, at ”dette kongerige er et imperium i sig selv”, da talte de som englændere.

Selv når Fællesmarkedet i vore øren synes at bruge et sprog, der lyder som parlamentarisk suverænitet, så taler det i virkeligheden om noget ganske andet. Det direkte valgte Europaparlament, der er integreret i *Romtraktaten*, og som de andre medlemmer af Fællesmarkedet alvorligt talt kun forventer ikke at ville vare mere end to til tre år fremover, har intet til fælles med, hvad vi mener med parlament, og hvad parlament betyder for os. Det er et andet instrument for at skabe en ny, artificiel stat, en delegeret forsamling, fuldt indforstået og familiær med medlemsstaterne, hvis skrevne konstitutioner, der dannede dem, foreskrev netop sådanne forsamlinger.

For os er et parlament, der ikke repræsenterer en vælgerenhed så homogent, at det forventer at acceptere majoriteten, som den der binder minoriteten og institutionen, der er udrustet med autoritet over udgangen af debatten, en absurditet eller et monstrum, en anordning, der efter vore normer er essentielt udemokratisk. Parlament frembringer ikke fællesskab for os; det er udtryk for et forud eksisterende fællesskab.

Det engelske folk har ingen opfattelse af, hvad resten af Fællesmarkedet antager, de mener med at acceptere medlemskab. Den gensidige, manglende forståelse ville kunne højnes og betragtes som endnu farligere, hvis engelsk medlemskab viste sig at blive bekræftet af en metode, som resten af medlemmerne ville tage fejl af som værende ligestillet med en af deres egne konstitutionelle procedurer.

Før og under folkeafstemningkampagnen havde tilhængerne af engelsk medlemskab, med nogle få undtagelser, ikke kun undladt at gøre dette klart for vælgerne, de gik også udenom dem for at dulme enhver mistanke om, at afkald på egen nation, gennem medlemskab af Fællesmarkedet, var fundamentalt, bevidst og relativt nært forstående. Så meget desto mere bitter og skadelig ville modviljen blive på begge sider, når realiseringen gryede og viste sig at have bedraget dem begge. ”Albion Perfide” (Det Troløse England) er en bagtalelse, men en bagtalelse som vi ofte har flirtet med og aldrig før så ustyrligt som nu.

Da Enoch Powell så direkte konfronterede Heath-regeringens løgne, blev han afvist af mange som snæversynet og excentrisk og blev behandlet som ubetydelig og irrelevant. Som årtierne er gået, ringer hans ord stadig med en alarmerende sandfærdighed, men profeter og profetier er altid lettere at forstå og tolke retrospektivt. Hvad den engelske fremtid end må indebære, er det stadig Gud som ”... afsætter og indsætter Konger, ...” (Dan. 2, 21), og mange dømmer måske, at England fortjener at få fjernet sin suverænitet og blive

overleveret til den styrende magt, som bryder frem på kontinentet. Det kan være, at kun en helt igennem ærlig fortrydelse vil kunne stoppe processen. Samfundet bliver stadig mere gudsforladt, og kristne principper regnes ikke for højere end den humanistiske filosofi. Kampen for Englands sjæl har aldrig været så stor eller så snedig.

Noter:

- 1) *Maastricht Treaty*, Article 109 1 4.
- 2) *Ibid*, Protocol on Transition to Third Stage.
- 3) *The European Journal* March 2000, The European Foundation, p. 21.
- 4) Speech by Michael Fabricant MP, House of Commons, 29th March 2000.
- 5) Interview 28th December 1999, quoted in *The European Journal*, March 2000, The European Foundation, p. 21.
- 6) *The Rotten Heart of Europe*, Bernard Connolly, Faber & Faber, 1995.
- 7) *Europe: The Impossible Status Quo*, Renaud Dehouse, Macmillan Press, 1997, p. 39.
- 8) *Pro Europe?*, Sir Fred Catherwood, 1991, IVP.
- 9) *The Guardian*, 14th June 1996.
- 10) Case 106/77, *Amministrazione delle Finanze dello Stato v. Simmenthal*, 1978, ECR 629 at 643.644, quoted in *The Times*, 1st April 1996.
- 11) *The ECJ: Judges or Policy Makers?*, Gavin Smith, quoted in *The Times*, 1st April 1996.
- 12) *The truth about a Federal Europe*, The Freedom Association.
- 13) *Ibid*.

Kapitel 4

Det oligarkiske demokrati

***”Her er ikke forskel på Jøde og Græker, Træl og Fri,
Mand og Kvinde; thi alle er I én i Kristus Jesus.
(Gal. 3, 28)***

Demokrati er den form for regering, i hvilket den øverste magt er overdraget folket kollektivt og er administreret af dem eller af embedsmænd, valgt af dem. Det var ved Renæssancens og Reformationens gennemførelse, at det enkelte individs betydning kom i forgrunden. Idéen med en regering, demokratisk styret, var arvet fra det antikke Grækenland. Denne filosofi, parret med protestantisk fremhævelse af individets personlige forhold til Gud og dets ret til selv at læse og tolke Skriften, bebudede autokraternes regerings forfald, enten i kirke eller stat. Det Nye Testamente, der lærte, at kirken bestod af ”et præsteskab af alle troende”, styrkede også udviklingen af samvittighedens frihed. Sådanne friheder gav ophav til erkendelse af individets værdighed og ansvar og om dets ultimative regnskab ind for Gud og førte til dannelse af de første demokratier. England, Amerikas Forenede Stater, Holland, Danmark, Norge og Sverige udviklede sig først, fulgt af engelske besiddelser, Canada, Australien og New Zealand. Da hver nation blev et selvstyrende demokrati, aftog meningen med at være styret af et fjernt og mægtigt overherredømme.

Den autokratiske ”ånd” er imidlertid forblevet en meget påtagelig magtfaktor på kontinentet. Dens sammenstød med kristendommen og frihed er meget tydelig at skelne, når man undersøger de politiske konsekvenser af Marx og Nietzches ateistiske filosofier og deres disciple Lenin, Mussolini og Hitler. At fornægte Guds eksistens, eller at udskifte Bibelens Gud med deres egne ugudelige anskuelser, dette var totalitarismens profeter og arkitekter – en slags regering indgraveret i mange landes psyke, der synes at være flammet op i hver generation siden den Franske Revolution i 1789. Totalitarismen, hvor alting bringes under kontrol af en autoritet, og ingen opposition er tilladt, det er kernen i katolicisme, og mange kontinentale lande er tilsyneladende helt ubesværede af en essentiel diktaturregering, selv hvor denne regering kalder sig et demokrati. Otto von Habsburg fastslår:

”Sandt demokrati kan ikke eksistere under et regime animeret af idéer som den Franske Revolution. ... En materialistisk ideologi af denne slags ... rækker sjældent længere end til ren magtpolitik.”

Og magt er præcis, hvad europapolitikken handler om. The *Sunday Telegraph* påpegede problemet ved at citere en rapport af Marc Luyckx, en fuldtids EU embedsmand. Den sagde:

”Katolikker tenderer til at være vertikale, hierarkale og centraliserede ... med andre ord, de tenderer til at være korrupte, autokratiske, med mere modtagelighed for mafia og maksimum bureaukrati.”

På den anden side tenderer protestantiske lande som England eller Danmark mere til at være demokratiske og åbne, med mindre tolerance for centraliseret kontrol. Dette er væsentligt, hvis vi skal forstå danskernes forbehold for *Maastrichttraktaten*. Som en kommentator observerede:

”De troede, at Fællesmarkedet drejede sig om handel, noget de kunne forstå. Nu føler de sig fanget i et fællesskab af latinere og kontinentalere.”

Det er derfor ikke forbavsende, at hele den europæiske debat har været mest strid i de lande, hvor den protestantiske arv gør sig gældende, og ikke det mindste forbavsende, at de kontinentale naboer simpelt hen ikke kan forstå, hvad alt deres bøvl drejer sig om.

Tænk på sagen om ”statstilskud”, hvilket europæiske ledere og den engelske regering har forsikret folket om, var en form for decentralisering. Formodentlig garanterer det, at magten ikke er koncentreret i Bruxelles. Det kan imidlertid ikke bruges retrospektivt på de anseelige magtmanifestationer, der allerede er blevet overført derfra. Ifølge *Maastrichttraktaten* kan der ikke røres ved disse magtbeføjelser; Bruxelles er i besiddelse af dem i al fremtid; de er *acquis communautaire* og derfor sakrosankte. I EU går bevægelsen kun i én retning: mod føderalisme, og derfor er det, at ord som ”irreversibel” og ”fusion” så ofte er på eurokraternes læber. Der er ingen plads hér til reformer. I et sandt demokrati, er det folket, der bestemmer, hvilke magtbeføjelser de giver deres ledere. I et falsk demokrati er det lederne, der bestemmer, hvilke friheder de vil give folket.

Bibelen og regeringen

Det ville være forkert at konkludere, at Bibelen støtter noget bestemt politisk system frem for et andet. Den nævner bestemt ikke noget om vores moderne opfattelse af demokrati. Det er imidlertid lige sandt at fastslå, at de bredere principper vedrørende regering, lov, retfærdighed og civil orden, der førte til vort demokrati, blev grundlagt på jødiske, kristne, politiske og sociale implikationer hentet fra Skriften, og i særdeleshed opfattelsen af individuel ligeberettigelse for Gud. Diskrimination, baseret på rigdom, er forbudt (Jak. 2, 1-7). Jesus var søn af en tømrer, og apostlene, der blev betroet ved kirkens grundlæggelse, var hovedsagelig fiskere. Jesus havde omsorg for det enkelte menneske og blandede sig villigt med grupper af mennesker, man anså for udstødte. Paulus fastslår:

"Thi tænk på, hvordan det var ved jeres Kaldelse, Brødre, at I ikke var mange verdsligt vise, ikke mange mægtige, ikke mange fornemme;"

(1 Kor. 1, 26)

Den første kristne menighed bestod af individuelle mennesker, ikke et hierarki. Der er ingen omtaler af paven, ærkebiskopper eller kardinaler. Kun almindelige mænd og kvinder. De ældste var ligestillet med deres folk. De var alle ens i Paulus øjne, fordi hver enkelt havde betydning ind for Gud og var kendt ved navn.

Hvis kristendommen gjorde det fuldstændig klart, at hver mand og kvinde, helt ned til de fattigste og ubetydelige, havde lige del i Guds kærlighed, og at enhver taltes med, fordi Gud tæller dem med, 1) da førte dette, i politisk skikkelse, til demokrati og til det enkelte menneskes involvering i indramningen af Loven. Forfatter John Lucas pointerer:

"En beslutning er demokratisk truffet, hvis svaret på spørgsmålet, "hvem træffer den?", er, enhver af os mere eller mindre, i kontrast til beslutninger, som kun træffes af dem, der er bedst kvalificerede til at træffe dem, som i et meritokrati, eller dem der træffes af kun én mand, som i et autokrati eller monarki. For det andet, demokrati beskriver hvordan man når til en beslutning. En beslutning er truffet demokratisk, hvis den er opnået gennem diskussion, kritik og kompromis. For det tredje, demokrati beskriver den ånd, i hvilken en beslutning træffes, med hensyntagen til alles interesser, i stedet for kun en mindre gruppe eller et parti." 2)

Væsentligt for demokrati, over alle andre former for regering, er hvert enkelt individs betydning som skabt og elsket af Gud. Det tillader undersøgelses-, rettelles- og rettesættelsesprocesser, der er nødvendige på menneskets faldne og korrupte stadium, ved at understrege, at magtfulde embedsmænd i regeringen skal stå til regnskab over for almindelige mennesker. Bibelen taler meget om at aflægge regnskab både til og af myndigheder, og demokrati er den eneste form for regering, som tillader kontinuerligt check af centraliseret magt. Gennem stemmeurnen har de kristne magt til at influere magtstrukturer og regeringer hen imod retfærdighed, frihed, sandhed og medfølelse, eftersom regeringer kun kan styre med folkets bifald, siden de, på deres måde, eksaminerer det, der behandles og kommer frem ved en bred enhed.

Gud har belyst læren om "Nådegaver" gennem tre sociale institutioner – familien, kirken og staten. I frie lande tillader man udtrykket individuel samvittighed, opmuntring til det gode og forhindring af det onde for at få civil struktur og social orden til at fungere. Der er altid plads til forbedringer inden for demokratiske rammer. Universel stemmeret, for eksempel, ville være helt i overensstemmelse med kristne familiers synspunkter om enhed, som løbende ikke har nogen repræsentation i staten. At tilgodese familien med stemmeret fra fødslen, hvilken skulle udføres af forældrene under vælgerens umyndige år, ville være en naturlig udvidelse af princippet om ligeberettigelse og ville give familien

en retmæssig stemmeberettiget status. Demokratiet ville derved forbedres, og en afgørende del af samfundet ville have magtindflydelse til at deltage i beslutninger, der gjaldt deres egen udvikling og fremtid. Dette kunne måske være midlet til at stoppe det moderne vanvid med sociale eksperimenter, hvilke risikerer at ødelægge familien og ultimativt tilføje samfundet store skader. Familien var Guds første og vigtigste sociale institution, at opdrage de unge og lære dem at leve sammen med andre familiemedlemmer og i samfundet.

Statsinstitutionen var også en del af Guds plan med det sociale liv:

"Enhver skal underordne sig de Øvrigheder, han har over sig; thi der er ingen Øvrighed, uden at den er fra Gud, og de, som findes, er indsat af Gud. ... Thi den er Guds Tjener dig til Gavn. ... Guds Tjener, som til Straflader Vreden ramme den, der handler ondt."

(Rom. 13, 1-4)

Guds vilje ske på jorden, som den sker i Himmelen, og gode regeringer bestræber sig derpå.

"Skaf de ringe og faderløse Ret, kend de arme og nødstedte fri;"

(Sl. 82, 3-4)

Det er regeringens pligt at regere retfærdigt og udmåle forskellige niveauer af straf til dem, der overtræder loven.

Kirken, som institution, burde være den mest effektive måde at bekæmpe det onde med. Ved at være salt og lys eksisterer kirken for at vende op og ned på verdens vurderinger, få folk til at forstå deres Skabers vilje og få dem til at følge Guds Bud i deres liv. Den reformerte kirke har været en igangsætter af enorme, politiske reformer, såvel som at være ansvarlig for at have frembragt nogle af de meste indflydelsesrige videnskabsmænd og filosoffer i de sidste tre århundreder. Historien viser, at voksende frihed og almindelig fremgang i samfundet har været intimt forbundet med jødedommens og kristendommens udvikling. En sådan fremgang er uadskillelig fra en jøde-kristen opfattelse af Gud og dens anerkendelse af, at der er en evig morallov, rodfæstet i Gud, der afspejler Hans godhed. Denne verdens guder har med tilbedelse af magt at gøre og jager efter fornøjelser og succes; de opmuntrer til fusion og koncentring af verdslig og åndelig magt i hænderne på en eksekutiv hersker. Men bibelsk kristendom understreger Guds lovs overhøjhed over alle konger, prinser og myndigheder og insisterer på, at besiddelse af magt og ansvar, på ethvert plan er en hellig tillid, som ikke må misbruges af stolthed, forfængelighed eller for personlig vinding. Dens væsentligste rolle i kampen mod tortur, slaveri, tyranni og umenneskelighed er ofte blevet utydelig af både den langsomme takt, hvormed reformerne slår igennem, og af menneskelige mangler hos kristne statsmænd, teologer og forsamlinger. Også kristne har bidraget til summen af menneskelig grusomhed, hvor som helst de er faldet for fristelsen til at bruge statens magt for at tvinge individer imod deres samvittighed. Vi burde efterligne Jesus eksempel og de første menigheder ved at elske vore fjender og kæmpe

mod uvidenhed og vranglærer med åndelige våben, som bøn, argumenter og evangelisme.

Demokratisk underskud

Demokratiets principper er fuldstændig underminerede af et europæisk oligarki, hvor statens og regeringens højeste magt er i hænderne på en lille gruppe af individer – kommissærerne. Dette eksekutive organ mødes i hemmelighed og initierer lovmæssige forslag, af hvilke nogle lægges frem for Ministerrådet. De er hverken demokratisk valgt eller under direkte kontrol af valgte politikere. De træffer beslutninger ved *majoritetsafstemning* og er ikke forpligtede til at aflægge regnskab over for noget andet organ. Ministerrådet er det lovgivende organ, også det mødes i hemmelighed, og igen træffes der afgørelser ved en majoritetsafstemning. Den tidligere vicepræsident i Europaparlamentet, sir Fred Catherwood, bemærkede:

”Ingen uden for ved, hvordan man argumenterede eller selv, hvad argumenterne gik ud på. Der er ingen redegørelse for, hvem der stemte på hvad, og pressen måtte være tilfreds med navnløse og ofte modstridende rapporter. Hvis og når lovforslaget finder vej tilbage til de nationale parlamenter, præsenteres det for medlemmer, der kun ved meget lidt om det, og en regeringsminister, der allerede har negotieret med 14 andre ministre, en aftale som han ikke kan lave om på. En sådan proces er ikke demokrati. Demokrati trænger til en åben, registrerbar, offentlig debat – åben for pressen og åben for informerede politiske kommentarer. Så kan borgerne melde ud og fortælle deres valgte repræsentanter, hvad de mener.”

Hans observationer er helt i overensstemmelse med en erklæring om oligarkisk herredømme. Giles Chichester MEP har også attackeret mangelen på demokrati. Han sagde:

”Den mest fundamentale modsigelse ligger i at kalde parlamentet et demokratisk organ, når dets medlemmer er valgt på så mange forskellige måder og repræsenterer et så kæmpestort antal divergerende vælgere. Det går ud over min forstand, hvordan hvem som helst kan beskrive en proces, der ikke giver proportional magt til minoritetspartier, opmuntrer til prolifération af partier, kræver private forhandlinger uden reference til vælgerne og opgiver valgkreds princippet, som mere demokratisk end vort nuværende system i England. Der er langt mere transparens i vort system, hvor koalitioner dannes før et valg og udtrykkes i et manifest.” 3)

Det europæiske regeringsmaskineri har intet med demokrati og retfærdighed at gøre, men alt med magt at gøre. Siden 1991, da sir Fred gjorde opmærksom på dette, har *Maastrichttraktaten* faktisk udvidet Ministerrådets magt. På sin vis betyder dette, at politiske beslutninger, der berører England, træffes af individer, der ikke er ansvarlige for England eller dets vælgere. For de 375 millioner borgere i EU træffes beslutningerne af kun 50 personer; 15 statsoverhoveder, 15 ministre i Ministerrådet og 20 europakommissionærer.

Ingen af de 50 er valgt af folket til at udføre europæiske regeringsfunktioner, og de skal ikke aflægge noget regnskab for disse funktioner. Mange af ansigterne ville være komplet ukendte for Europas befolkning, og et mere alarmerende faktum er, at hverken det demokratisk valgte Europaparlament eller de nationale parlamenter kan vælte disse 50 oligarkers beslutninger; europæiske love er absolutte. Dette er ikke nogen hemmelig agenda, men en åbenlys indrømmet politik. Som Bill Newton Dunn MEP fastslog i 1990:

”Det er ikke noget komplot fra Europaparlamentet for at usurpere magten fra Underhuset. Underhuset har aldrig haft magt over europæiske love. Når ministre tager til Bruxelles, lader de deres demokratiske lænker bag sig.” 4)

Den mest truende, og den mest føderale af alle de europæiske institutioner, er Europadomstolen. Denne domstol er den sidste autoritet i anliggender relaterende til europæisk lov, der har magt til at afvise nationale, suveræne love, hvor de strider mod europæiske målsætninger. Dommere vælges til at tolke meningen med lov og ret, og for at kunne det, bør de bestå af ”personer hvis uafhængighed står uden for enhver tvivl, og som besidder de kvalifikationer, der er nødvendige for at blive valgt til den højeste post i deres respektive lande”. Men i praksis er dommerne en blanding af forhenværende dommere, professorer i jura (juridik), sagførere i private praksiser og legale regeringsrådgivere. Mange af dem ville ikke kunne opfylde de kriterier, der kræves, for at sidde ved engelske domstole. Det faktum, at de skylder deres positioner til den europæiske regeringsform, medfører en forpligtelse til at arbejde mod en ”stadig tættere union”. Dette hægdes der om allerede i *Romtraktaten*, som tydeligt erklærede, at Europadomstolen måtte ”sikre, at i tolkning og implementering af denne traktat blev loven overholdt.” 5) Således sker det, at de, der er bestemt til at slå vagt om en begrænsning af statsmagten, ikke har en sådan overhøjhed eller forrang, men overfører ubegrænset magt i hænderne på den lovgivende forsamling for derved at skabe et element af totalitær magt i EU-staten. Domsafsigelser truffet af de 15 dommere ved de Europæiske Fællesskabers Domstol i Luxemburg er blevet sat over den tidligere, højeste appeldomstol i Overhuset. Deres domme, drevet af traktatens talen for at lægge pres ”for en stadig tættere Union”, er inappellable. Med ordene af sir Patrick Neil QC, forhenværende værge for All Souls College, Oxford, en sådan politisk aktiv domstol er et ”tyranni”. Bevismateriale, som blev givet til Overhusets komité, erklærede, at Europadomstolen fulgte en politik, der var ”uforenelig med det demokrati, som *Traktaten om den Europæiske Union* erklærede.”

Et forhenværende medlem af Europakommissionen, Claude Cheysson, fastslog, at Maastrichts Europa ”kun kunne være blevet til i demokratiets fravær”. En anden forhenværende kommissær, Raymond Barre, fastslog: ”Jeg har aldrig forstået, hvorfor den offentlige mening om europæiske idéer skulle tages i betragtning.” Således ligger det sidste ord ved al europæisk lovgivning med blokafstemning hos det urepræsenterede Ministerråd. Europaparlamentet er demokratiets facade, til hvem medlemslandene vælger deres repræsentanter. Det er ikke demokratiet, der svigter Europas borgere, men det degenererede

system, der påberåber sig titlen. Hvis Satan kan give sig ud for at være en Lysets Engel, og hans tjenere giver sig ud for at være retfærdigheds tjenere (2 Kor. 11, 15), så er den mulighed ikke så fjern, at et regeringssystem, der skjuler sig bag en demokratisk kåbe, i virkeligheden slet ikke er det. Selvfølgelig vil måden, folk deltager i regeringssammenhæng, variere fra land til land og blive afgjort af tradition og historie, men der er mange grundtræk i demokrati, som er blevet fejlet til side af Europas oligarker. Ved at arbejde bagom noget, der kaldes parlament, er Ministerrådet og kommissærerne i stand til at vedligeholde det bedrag, at demokratiet tjenes og er overordnet. Virkeligheden er ganske anderledes.

Helt frem til *det Indre Markeds Lov* i 1986 kaldtes dette organ for en forsamling; dets funktioner var at tale og debattere. Det kaldes nu ukorrekt et parlament, selv om ingen af dets magtbeføjelser er blevet forøget. Det har ingen lovmæssig eller skattemæssig autoritet, det har kun lige magt til at debattere og stille forslag. Med vedtagelsen af *det Indre Markeds Lov* blev omfattende områder af Englands nationale suverænitet givet væk, ved udvidelsen af Europas "kvalificerede valgsystem". Det forfærdende er, at de fleste parlamentsmedlemmer (MP) ikke en gang lagde mærke til det. Debatten om loven var planlagt til at begynde om torsdagen – en upopulær dag for de fleste MP, der normalt rejser tilbage til deres valgkredse om fredagen. Den fortsatte hele natten og over weekenden, til den var afsluttet. I løbet af disse få nætter overførte England mere af sin suverænitet til Europakommissionen end landet havde gjort i løbe af hele 1970'erne, og det under ledelse af en af Europas mest heftige modstandere, Margaret Thatcher. For en premierminister, som man regnede med altid havde alting under kontrol, og som altid syntes at vide, hvad der foregik, må paradokset nu være tydeligt og smertefuldt. Selv da hun bemærkede, "Hele aksen er Frankrig og Tyskland, og hvad de siger, går de andre med på," 6) fulgte hun begejstret sin monetære politik og frimarkedsfilosofi i troen på, at Akten var fuldt og helt i overensstemmelse med og nødvendig for at fuldføre hendes vision. Ved at gøre dette, gik hun selvfølgelig yderligere på kompromis med Englands suverænitet og blev, med en af sine "back-benchers (på rækken bag ved hende) egne ord "definitivt narret". 7)

Et antal bekymrede MEP skrev en pjece med titlen *The Position of the European Parliament on Maastricht*. Den opførte på listeform 22 "alvorlige mangler" i den nye traktat. 8) På 68 sider refereredes til Europakommissionens udemokratiske natur og de demokratiske mangler i Fællesmarkedets strukturer. De nationale parlamenter betragtede imidlertid ratificering af traktaten som en betydelig hastesag og gav den topprioritet. Ironisk nok så tilskynder sir Fred Catherwood kristne til at se hen til EU som "vejen til større demokrati", men ignorerer fuldstændig sine egne observationer, som han gav udtryk for i *Pro-Europe?*, såvel som den udtrykkelige bekymring over det demokratisk valgte Europaparlament, at EU er alt andet end demokratisk. Hvis sir Fred's forslag er, at det demokratiske England skal indordnes under den udemokratiske og føderale Europæiske Union, i håb om at den senere vil udvikle mere demokratiske strukturer, så er han grundig vildledt. Han fastslog i 1991:

”To fælles regeringskonferencer er ved at foreslå en styrkelse af Fællesskabet, for det første ved at gøre det nuværende, europæiske og monetære system til en økonomisk og monetær union, og for det andet ved at styrke de politiske institutioner i Fællesskabet for at gøre det mere ansvarligt og, håber vi, betydelig mere demokratisk.”

Bemærk rækkefølgen af prioriteterne: Monetær union går forud for større demokrati; finansmagten har en højere prioritet end folkets røst. Det er værd at bemærke, at disse forhåbninger lod sig høre under optakten til Maastricht, en traktat der bestemt gjorde fremskridt vedrørende spørgsmålet om monetær union, men intet gjorde for at tjene demokratiet. Den forhenværende europakommissær, Claude Cheyssons observationer var korrekte. Det kan ikke tolereres, at folk med legitime og presserende klager ikke kan henvende sig til dem, de vælger, for hjælp og oprejsning. Indtil Europaparlamentet bliver en lovgivende forsamling for Europas befolkning, er der kun ringe håb om, at befolkningen vil initiere nogle forandringer i loven eller rette det til, de anser for at være gået galt. Sagen er overvældende.

Demokrati kræver, at suveræniteten kan hvile i hænderne på folket og udøves af dets repræsentanter, over for hvem administrationen (det vil sige Europakommissionen) burde være ansvarlig. Det er et skrøbeligt regeringssystem, og det kan kun fungere, hvis folket har tilstrækkeligt til fælles til at føle sig som en del af samfundet, så minoriteterne kan acceptere majoritetens beslutninger og kan leve med konsekvenserne. På den anden side, hvis de politiske forskelle intensiveres på grund af forskelle i sprog, nationalitet og kultur, så vil minoriteterne betragte majoritetsstyre som undertrykkelse og vil sandsynligvis gøre oprør imod det – og ved at gøre det, true den civile ro og orden. Selvom arkitekterne til det føderale Europa mener, at EU's medlemslande er demokratiske og fælles om den kristne arv, ignorerer de mange af de forskelle, der ville modarbejde dannelsen af en multinational stat. Der er en plethora af forskellige sprog, kulturer og politiske traditioner, og fire af landene (Belgien, Grækenland, Italien og Tyskland) har kun været forenet som nationer det sidste århundrede. I modsætning til England har de fleste af dem kendt til nederlag og okkupation for ikke så længe siden, og kun Holland og England har nydt godt af tre århundreder med fredelig, demokratisk, parlamentarisk regeringsstyre under et konstitutionelt monarki. Selv om ingen ønsker at tvivle på de gode hensigter, eller bestræbelser for demokrati fra de nuværende tilhængere af EU, så viser historien, at den menneskelige natur er, hvad den er, og dannelsen af et nyt og udvidet regeringsgrundlag, på tværs af nationale grænser, vil øge mulighederne for og fristelserne til at misbruge magt. Selv, hvis de tyranniske tendenser i en fremtidig Europa regering ikke var større end de nationale, ville tabet af frihed blive spredt så vidt og alvorligt, at demokratiet ville kollapse. For et kontinent, der har erfaring med borgerkrige, revolutioner, kommunisme, fascisme, og som er bekymret over de løbende Balkanuroligheder, er dette ikke et fjernt prospekt, men bekymrende virkelighed.

En ”stadig tættere Union” – i smug

Det er nødvendigt at lægge mærke til, at siden 1975 er en ”stadig tættere union” skredet frem, uden hverken det engelske folks samtykke eller et konsensus, der udtrykkes gennem en folkeafstemning. Den engelske befolkning blev forinden spurgt med hensyn til den *økonomiske* handelsaftale og medlemskab af det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EF). Ved starten af kampagnen var nationen 2:1 imod forslaget, men penge til den pro-europæiske kampagne strømmede ind, nærværd 1,5 millioner £, hvilket overskyggede de magre 133.000 £ fra anti-Europakampagnen, som politikerne Enoch Powell og Tony Benn stod i spidsen for. Så smart var pro-Europakampagnen, at nationen blev omvendt med 2:1 for forslaget. Sir Teddy Taylor MP bemærkede: ”Folket blev vildledt, snydt og bedraget.” 9) Møder mellem premierminister Heath og Frankrigs præsident Pompidou havde allerede haft spørgsmålet om monetær union på bordet, et faktum der aldrig blev nævnt hverken for parlamentet eller nationen. Enoch Powell udtalte sig heftigt, idet han sagde:

”Jeg blev ikke medlem af vort suveræne parlament for at se dets suverænitet ophævet eller overført.” 10)

Fra den anden side af parlamentet forsvarede Tony Benn folkets demokrati og opfordrede dem til at være i stand til at ”udøve den samme basale ret til selvbestemmelse.” 11)

Medens hvidbogen vedrørende vort EF-medlemskab talte om en familie af nationer, der, om nødvendigt, ville afgive noget af deres suverænitet, og aldrig imod nogen nations vilje, viste virkeligheden af *Romtraktaten* og *Maastrichttraktaten* noget ganske andet. ”Overgivelse af suverænitet i fælles pulje” opløser den i virkeligheden, eftersom England altid kan nedstemmes og overhøres. Hvor demokratisk Europaparlamentet end bliver, er realiteten, at de engelske MEP altid vil være i minoritet, og således er retten til selvstyre blevet fjernet af den europæiske, føderale regering. Selvom England kun ville vælge konservative MEP, så ville en konservativ regering i England stadig være underlagt en europæisk, socialistisk regering. Dette er den stadig ”tættere unions” sande væsen, nødvendig for at føre den til en superstat med en regering, et parlament og en altoverskyggende domstol. Ligesom de tidligere forsøg, på at forene dette kontinent, vil disse organer være knyttet til de socialist-katolske etos i majoriteten af Europas nationer. Den forhenværende kabinetminister i Labour-partiet, baronesse Shirley Williams, bekræftede denne observation under opløbet til 1975-års-folkeafstemning om Englands EF-medlemskab. Hun sagde:

”Vi vil blive sammenføjet med et Europa, i hvilket den katolske religion vil være den dominerende tro, og i hvilket brugen af den katolske, sociale doktrin vil være en hovedfaktor i det politiske og økonomiske hverdagsliv.” 12)

Lige meget, hvad det konservative parti vil fortælle parlamentet og vælgerne derhjemme, så har de konservative MEP i Bruxelles en besynderlig alliance med EPP, en fusionering af de kristelige demokratiske Pariter i Europaunionen. Siden EPP's grundlæggelse har det været stærkt opsat på en dannelse af et Europas Forenede Stater er til og med gået så langt som til at lave udkast til lovforslag, med hvilke den europæiske konservative gruppe har allieret sig. Som the *Financial Times* observerede:

"De fleste kristelige demokrater er ivrige euroføderalister. Blandt sådanne mennesker er mrs. Thatcher næppe den mest populære, europæiske politiker. Tory MEP havde ikke store chancer for at få adgang til EPP-gruppen, så længe hun var leder." 13)

For at den europæiske vision kunne komme videre, måtte hun gå af. Siden dengang har Tory MEP forsat sig i et umuligt balancenummer. Som en af deres medlemmer, lord Bethell, observerede:

"Vi forventes at være dr. Jekylls opretholdere af engelske interesser, som hellere vil gå ned med skibet end indgå kompromiser, og mr. Hydes, klar til at forhandle med fremmede ... Jeg hørte mr. Major ... beskyldte det liberale parti og Labour-partiet for føderalisme, hvilket var en "trussel mod vor lovgivning". Så hørte jeg ham, dagen før den aktuelle dag, hvor jeg sluttede mig til EPP, sige: "Jeg kunne aldrig acceptere et føderalt Europa". Jeg arbejdede for hans sejr ... og alligevel ... her er jeg, mr. Hyde, igen, den selvindrømmende føderalist – en føderationist." 14).

Og lord Tebbit kommenterede:

"EPP er et føderalt parti, der tror på en central, europæisk stat, hvor England, og forskellige andre dele af fællesskabet, bliver provinser. Der bliver antagelig et par engelske provinser samt en skotsk og walisisk provins. Dette er totalt og komplet uacceptabelt, og dog er vore medlemmer af parlamentet allierede med EPP."

Nogle Tory MEP afviser modsigelsen. Sir Christopher Prout forklarer:

"Hvor det ser ud, som om der er en adskillelse, er det ofte kun et spørgsmål om ordvalg, snarere end en substantiel forskel." 15)

"*Thi, Øret prøver Ord, som Ganen smager på Mad;*" (Job. 34, 3), og et sådant synspunkt vækker et meget interessant emne. Med EPP for et føderalt Europa 16), etablering af en fælles mønt med et fælles skattesystem, support for en social lokalafdeling i hvert land i EU, støtte for fælles forsvar med en fælles Europahær, europæisk kontrol over Englands kernevåben og europæiske radio og fjernsynssystemer bliver det svært at se, hvordan disse "spørgsmål om ordvalg" kun er vokabularier. Den virkelige "substans" hér er indlysende og af dybtgående betydning, og mange sådanne politiske indrømmelser fra EPP's side er direkte på kant med det konservative partis erklærede målsætninger.

Labour-partiet og det liberale partis entusiastiske ansigter, når det gælder føderalisme, sammen med mange konservatives skjulte føderalisme, gør det vanskeligt at se, hvorledes englænderne skulle kunne stemme imod dannelsen af en føderal europastat. En sådan afgørende mangel på demokrati er ikke kun isoleret til England. For at få *Maastrichttraktaten* ratificeret i Belgien, suspenderede man helt enkelt den parlamentarisk demokratiske proces og undgik på denne måde en debat, granskning og forespørgsel. Men Raymond Barre har bekræftet, at en sådan forespørgselsproces aldrig var en del af planen; det økonomiske fællesmarked havde haft sin helt egen folkeafstemning, der skiftede og tilpassede sig som en kamæleon for at opnå dets hensigter, ved bl.a. at droppe ordet ”økonomisk”, når det ønskede det (og skabte fra den ene dag til den anden et nyt europæisk fællesskab) og udklækkede sig yderligere til den nuværende Europæiske Union, der mere handler om en politisk union end bare om handelsaftaler. Europadomstolen er en politisk domstol, med egne ord ”viet til at overvinde modstanden hos de nationale regeringer mod europæisk integration”. Det engelske folk havde intet valg. De, der var valgt til at repræsentere os, fik autoritet til at lovgive på vore vegne i ethvert spørgsmål, undtaget magten med hvilken det lovgiver. Som højesteretsdommer Megarry erklærede:

”I spørgsmålet om lov anerkender domstolene i England ikke parlamentet som værende almægtigt i alt, undtagen det at have magt til at ”ødelægge dets almagt””. 17)

Parlamentets medlemmer har foræret Bruxelles, hvad de var i deres gode ret til aldrig at skille sig af med. Parlamentets suverænitet er en hjørnesten i Englands uskrevne konstitution og er essensen af demokratisk tradition. Historisk set har det været i stand til at sætte sig ud over tidligere lovgivning og udskrive nye, som det ville, det kunne gøre hvad som helst undtagen båndlægge kommende parlamenter. Men *Maastrichttraktaten*, som en uigenkaldelig og international, håndhævende traktat, har sat en stopper for parlamentets suveræne prærogativ og har placeret demokrati, civil frihed og nationale tilgange i hænderne på Europadomstolen.

I et officielt EU-dokument om Maastricht gives følgende rekommandationer:

”Europaparlamentet bør kalde til fuld applikation af Traktaten og dens forholdsregler, men frem for alt seriøst gøre sig anstrengelser for at introducere unionssystemet for en virkelig føderalistisk type konstitution.” 18)

Bill Cash MP gør yderligere opmærksom på, at EU-Kommissionen har eksklusivret til at igangsætte al lovgivning, 19) og at Maastricht udvider retten til ikke at forklare sig i EU-beslutningsprocessen og fjerner magten fra de enkelte borgere igennem hele Europa for at overføre den til det afsidesliggende Bruxelles-bureaukrati. Bureaukrater er slet ikke som officielle embedsmænd og civile tjenestemænd. I teorien har sidstnævnte funktionen og pligten til at tjene det offentlige, de ved, hvad de har at gøre, og er ansvarlige over for

kommunerne. De er derfor ikke anonyme tandhjul i et maskineri, men forventes at være behjælpelige og betjene deres medborgere. Magt er for dem ikke i sig selv et mål, men et middel til at opfylde deres sociale hensigter. Bureaukrater, derimod, tenderer til at anse sig selv som værende herrer snarere end tjenere, og deres anonyme funktioner tenderer til at beholde magten centraliseret i departementet, de repræsenterer. Kontrol over en sådan administration er nødvendig, simpelthen fordi det er vanskeligt at klage over deres beslutninger: statens tiltagende dominans tillader dem at skabe officielle positioner til deres efterfølgere, med lønninger betalt af det offentlige, og uenige røster bliver hurtigt dispenserende.

Maastrichttraktaten bekræfter europæisk, bureaukratisk overherredømme på mere end 70 politiske områder, indbefattet taksering, monetær politik, uddannelse, immigration, retspleje, sundhed og sikkerhed, industri, konkurrence, regional politik, udenlandshjælp, energi og konsument overvågning. Det forpligter yderligere England til at deltage i de to første stadier mod monetær union. Der skal ikke meget til for at indse, at der kun er meget lidt tilbage til det engelske parlament at lovgive om. Siden vetoretten, om lovgivning på ethvert af disse områder, er blevet overgivet, bevæger England sig ubønhørligt mod intet andet end en demokratisk facade. Tony Benn MP foretog et meget prægnant udspil under den forberedende debat om *Maastricht lovforslaget*:

”En af grundene, til at vi ikke har mange oprør i England, er, at folket kan sige deres mening. Gennem mange år har jeg sagt: ”Gør ikke oprør; brug din stemmeret. Du kan slå regeringen på den måde, og du kan opnå, hvad du vil med fredelige midler.” Folk indser ikke, at demokratiet hænger i en meget tynd tråd. Hvis linjen brydes, og folk kan se, at lige meget, hvem de stemmer på ved et valg, vil beslutningerne blive truffet i EU, jeg siger ikke, at de vil gøre oprør, men vi ville ikke kunne argumenter mod aktioner, udført direkte af dem, fordi der ikke vil være nogen demokratisk vej til løsningen af deres problem.” 20)

På trods af alle forsikringer, der gives af MP, er EU-Kommissionen og parlamentet ved at omdanne Unionen til en føderal konstitution, der vil gøre det europæiske oligarki suverænt over ethvert demokratisk aspekt. Engelske politikere vil snart ikke længere være repræsentanter for det engelske folk, men bare Bruxelles delegater.

Den blinde leder den blinde

Et af de mærkeligste træk ved EU er måden, hvorpå den synes at suggerere politikerne, på grænsen til blindhed. At prøve på at få en begribelig sammenhæng ud af den måde, hvorpå en institution opererer gennem forvrængede spejle, er en tidsrøvende og krævende proces. Intet er nogensinde, hvad det ser ud til at være, og få politikere er villige til at påtale disse forvrængninger. Enhver konfrontation, der udføres, er godt dirigeret, og

”England bliver hårdfør over for Europas holdninger”, men enhver kæmpetunde er en runde, hvor Englands nederlag er opgjort i forvejen.

”Det er en sag, hvor den blinde leder den blinde, gamle løgne stables på gamle løgne, og brugbare fjolser leder landet mod destruktion, i mange tilfælde uden at indse, hvordan landet i virkeligheden ligger. Ja, et af de mest åndsfortærende aspekter af denne tragedie er den Faustiske pagt, som mange politikere har gjort ved at lukke af for sandheden og tillade sig selv at forsumpe i fortrængninger.” 21)

En dristig udenrigs- og finansminister, David Heathcote-Amory MP, turde udfordre den retning, regeringens politik havde taget. I sin afskedsbegæring skrev han til premierministeren:

”Jeg afgår, fordi jeg ikke længere kan støtte regeringens politik med hensyn til EU ... Jeg har forhandlet med EU i første hånd. Jeg har støttet en politik i forsøget på at reformere den og opbygge et forhold, der beskytter engelske interesser og forhindrer uønsket indblanding i vore forhold. Denne politik fungerer ikke. Drivkraften bag en politisk union i Europa er uforsonlig og er allerede gået langt ud over, hvad de fleste mennesker anser for acceptabelt.”

Han fastslog yderligere, at regeringens tvetydighed om en fælles mønt var uacceptabel, men den vigtigste udtalelse, fra en mand med en så betydningsfuld erfaring og holdning, var det uimodsigelige faktum, at engelsk politik *ikke fungerer*.

En nylig ballade inden for politik, som der ikke var nogen grund til at lave så megen ståhej ud af, var spørgsmålet om den maksimale arbejdsuge, Europadomstolen afviste Englands forsøg på at trække sig ud med henvisning til *Maastrichttraktatens* sociale lovbestemmelser; den kunstige ballade om kogalskaben og den efterfølgende ”bøfkrig”; indignationen over ”kvote overspringningen” og indblandingen i reducere af Englands fiskefangst i landets egne farvande; og muligheden for at blive påført store bøder, hvis England fulgte en økonomisk politik, der ville gøre landet mere konkurrencedygtigt end kontinentet. Hver instans har forsynet sensationsbladene med rigelig underholdning, men ved enhver konfrontation har de engelske ministre konstant forfejlet at vinde gehør i det hele taget. En nært forestående opfordring fra EU, angående Englands grænsekontrol, vil sandsynligvis blive et yderligere nederlag for den engelske regering, på grund af *Maastrichtkravene* om fri bevægelse af folk og varer. Som the *Sunday Telegraph* bemærkede:

”Hvad, det handler om, er den udstrækning, i hvilken England, ad bagdøren, bliver smuglet ind i Unionen, økonomisk og monetært, og det er bemærkelsesværdigt, hvor hemmelighedsfuldt euroetablissemnet har været.” 22)

Vagt engelsk lederskab gennem europahallerne, med forvrængede spejle, letter den ubøjelige fremadskriden mod en europæisk, politisk union. Det er ikke længere nemt at skelne de blinde vejledere fra de vage. Kenneth Clarke var en førende proponent for *Maastrichttraktaten*, medens han pralede med, at han aldrig havde læst den. Blind er han måske, men sin aspiration har han bekendt:

”Jeg ser frem til den dag, da det engelske parlamentet (Westminster parlamentet) blot er et retslokale i Europa.” 23)

Så på den ene side påstår han storslået, at engelske skatteydere ikke vil blive ansvarlige for en 1,2 trillioner £ kortfristet, europæisk pensionsgæld, medens Jacques Delors hævder:

”Alle medlemmer af den Økonomiske og Monetære Union (ØMU) vil være ansvarlige for det enkelte lands gæld.” 24)

Hvem skal man tro? ”Faderen til Maastricht” eller kun en engelsk kansler? Set i lyset af andre nylige uoverensstemmelser og modsætninger er der en alt for ubehagelig fornemmelse af, at svaret er kendt i forvejen. At blive marcheret op til toppen af bakken, bare for skuffet at blive marcheret ned igen har været regeringens monotone taktik. En dag skrev *The Independent*:

”Ministre vil blokere europæisk 48-timers uge” 25)

og ugen efter skrev *The Sunday Times*:

”Regeringen må udregne planer for at indføre det europæiske krav på en 48-timers begrænset arbejdsuge efter advarslen om, at ministrene kan blive personligt ansvarlige, hvis de nægter at imødekomme kravet.” 26)

Alting synes at være op og ned eller for og bag. Hvis det ikke er at være forblændet, så er det i hvert fald politisk dysleksi.

”Lad os danne Europa i vort billede”

John Major talte ved the Annual General Convention på the Institute of Directors i april 1996, hvor han fastslog:

”Vi bliver i Europa, men hvad slags Europa? Vi har til hensigt at bygge et Europa, der er mere i vort image.”

Han undlod præcis at forklare, hvordan dette skulle gå for sig med tanke på den forhindrende omstændighed, at andre EU-medlemmer ville være nødt til at samtykke, enten ved majoritet eller enighed i det engelske koncept af europæisk Kooperation. Hvis hans ”image” er noget i stil med det af John Redwood’s MP, den forhenværende udfordrer til lederskabet af det konservative parti, så vil det kræve, at England skulle ”gribe fat i Bruxelles’s agenda og insistere på et Europa

med friere handel og flere job, snarere end et Europa af valutakursmekanisme (ERM = Exchange Rate Mechanism), med overformynderi og arbejdsløshedskøer. Vi burde yderligere argumentere for stærkere forbindelser med landene i Østeuropa, for et frihandelsområde i Nordatlanten og foranstaltninger til fjernelse af forhindringer for flere job i Europa.”

Redwood konkluderer:

”Det er Englands opgave at redde Europa fra hende selv.”

Denne stræben afslører mange misforståelser og meget af den uvidenhed, der præger politisk tankegang. EU er et kollektiv, og det er simpelthen ikke muligt at ”gribe fat om et kollektivs agenda”. Dette særlige kollektivs agenda sættes af Komitéen af Permanente Repræsentanter, der tjener Ministerrådet og Europakommissionen. Der kan ikke ”gribes fat om” agendaen af en medlemsstat, ligesom et medlemsland ikke kan insistere på noget som helst. Et antal MP har opfordret til en genforhandling af *Maastrichttraktaten* i troen på, at de kan om dirigere europatoget fra dets énsprede bane, men i et kollektiv kan intet medlem om dirigere retningen, det kører i. Et Europa med frihandel betyder et Europa uden fælles jordbrugspolitik, og England har i årevis, uden succes, ”insisteret” på, at denne mekanisme trænger til reformer. I et kollektiv kan et medlem argumentere, insistere eller forlange, til han er blå i hovedet, men hvis hans argumenter ikke bliver hørt, er den eneste vej frem, enten at trække sig ud af kollektivet, eller ydmygt acceptere kollektivets beslutninger, der er bandlyst for ham. Dette har været Englands nylige erfaring i mange sager: Insistere, argumentere, blive kæphøj, mislykkes med at overbevise kollektivet og så acceptere kollektivets beslutninger, uanset de skadelige, økonomiske, sociale og politiske konsekvenser. En tjenestemand, der skrev til the *European Journal* i april 1996, var klar over dette:

”Det er på tide, at vi får talt lige ud om Europa. Faktum er, at England, på trods af at landet trak sig ud af den monetære union, og på trods af tiltagende Europa skeptiske røster, i dag, i søvne, er på vej ind i en europæisk superstat, hvorfra der ikke er nogen vej ud, med undtagelse af en borgerkrig, blodigere end selv de jugoslaviske sammenstød. Toget med hændelser, der fører til disse betydningsfulde resultater, er allerede i bevægelse. England har stadig lige tid til at hoppe af, men det er faktisk nu eller aldrig.” 27)

Aftalen om *Europas Indre Marked* i 1986 og *Maastrichttraktaten* har fremmet kollektivisering af ”nationale interesser” (undtagen i teorien med hensyn til sager, der kan forsvares ved brug af den nationale veto). Det er nu op til kollektivets 15 medlemmer og EU-Kommissionen at bestemme, hvad kollektivets interesser må være og for medlemslandene at finde sig i kollektivets beslutninger.

Rule Britannia? Europa frafalder "the rules"

Det er euromanipulatorernes bestræbelse, at forestillingen om Englands absolutte og ukrænkelige suverænitet kun kan tages alvorligt af "Little Englanders". De beskyldes for at hænge ved fortidens glorie og ser stadig ud, som om de levede i 1897, hvor det engelske imperium samt engelsk militær og økonomisk styrke virkelig beherskede verdenshavene. Sådanne nedværdigende påstande har kun til hensigt at aflede opmærksomheden fra de virkelige emner og komplet tilsløre de hemmelige procedurer i europalovgivningen. Rodney Atkinson, en forhenværende pro-national aktivist, har for nylig belyst, hvordan metoderne bag europatraktaterne har dispenseret nationale love:

"Den europæiske lovgivning af 1972, 1986 og 1993 – der skyldede gennem det engelske parlament på et tidevand af uvidenhed og frygt hos MP'erne – var baseret på to enestående konstitutionelle procedurer: For det første, brugen af internationale traktater for at forhandle den *interne* lovgivning i England på plads; for det andet, den almindelige overførsel af parlamentets magt til det Europæiske Fællesskab, der da lovgiver specielt inden for England gennem regulativ og direktiv, *som det engelske parlament er magtesløs til at modsætte sig*. Overførslen af statens generelle magt, uden parlamentets sanktion, er nøjagtig magen til den måde, hvorpå Adolf Hitler opnåede en sådan absolut magt gennem sine undtagelseslove."
28)

EU's køren over nationale love har ikke været isoleret til England. I Danmark bliver ratificeringen af *Maastrichttraktaten* endevendt i lovforsamlingerne. Efter tre folkeafstemninger er der meget ubehag ind for de potentielle, fremtidige pålæg, som traktaten giver mulighed for. Ved at følge Belgiens betingede demokrati, ved at påtvinge traktaten gradvis, har regeringen også samlet kræfter til gradvis at beslutte dens økonomiske politik. Som dette klart viser, udsteder kræfter, der driver det europæiske kollektiv, simpelthen regler og love, der passer deres formål, og de er fuldkommen forberedte og handler illegalt om nødvendigt.

Noter:

- 1) *The Christian i Politics*, Walter James, 1962 OUP.
- 2) *Democracy & Participation*, John R. Lucas, 1975, Pelican.
- 3) *The House Magazine*, 22nd January 1997.
- 4) *The House Magazine*, 19th November 1990.
- 5) *Treaty of Rome*, Articles 164-188.
- 6) Fontainebleau Summit, 1984.
- 7) Sir Teddy Taylor on *The Poisoned Chalice*, BBC2, 23rd May 1996.
- 8) *Maastricht: A Christian Dilemma*, Graham Wood, Campaign for an Independent Britain, 1992.
- 9) Sir Teddy Taylor, *The Poisoned Chalice*, BBC2, 16th May 1996.
- 10) Conservative Party Conference, 13th October 1971.
- 11) Labour party Conference, 2nd October 1972.

- 12) Catholic Guild meeting, London, 1973-75 EEC membership campaign.
- 13) *Financial Times*, 8th April 1992.
- 14) *The Confessions of a True Blue "Federast"*, Lord Bethell (MEP 1979-1984), *Daily Telegraph*, 27th April 1992.
- 15) Sir Christopher Prout MEP (1979-94), *Conservative Newsline*, May 1992, Conservative Central Office.
- 16) *Manifesto for the European Elections 1989*, EPP.
- 17) *Blackburn v Attorney General*, 1983.
- 18) *The Position of the European Parliament*, 20th-21st January 1992.
- 19) *Europe – The Crunch*, Bill Cash MP, The European Foundation.
- 20) House of Commons Official Report, *European Communities Bill*, 2nd December 1992.
- 21) *International Currency Review*, Vol. 23, No. 4, Autumn 1996.
- 22) *Sunday Telegraph*, 10th November 1996.
- 23) *International Currency Review*, Vol. 23, No. 4, Autumn 1996.
- 24) Speech to the European Parliament, 24th February 1995.
- 25) *The Independent*, 2nd July 1996.
- 26) *The Sunday Times*, 7th July 1996.
- 27) William Kenway (pseudonym), *European Journal*, April 1996.
- 28) *International Currency Review*, Vol. 23, No. 4, Autumn 1996.

Kapitel 5

Statsborgerskab

***”Men Paulus sagde: ”Jeg er endog født med den.””
(Ap. 22, 28)***

Apostelen Paulus, født romersk statsborger, var i stand til at påberåbe sig sin naturlige indfødsret, affødt af dette privilegium. Selvom statsborgerskab måske er købt, adopteret eller frivilligt frafaldet, de, der nyder privilegiet at være født fri statsborger, giver sædvanligvis ikke frivilligt afkald på det. Statsborgerskab er uløseligt forbundet med det land, man har fået det i. De, der har engelsk statsborgerskab, er definerede ved at høre til inden for Englands grænser, at eje the Union Jack som et nationalsymbol og ”God save the Queen” som national hymne, nyde ret til at bære et engelsk pas og være underlagt engelske love, der er vedtaget af parlamentet og ved kongelig stadfæstelse. Udviklingen af et nyt statsborgerskab, der er blevet påtvunget engelske undersåtter, er sket gennem prerogativ magt, som kan få endnu ukendte konsekvenser.

Europaborgere

Siden *Maastrichttraktaten* af 1992 er et fælles europæisk statsborgerskab blevet etableret. Det inkluderer et fælles flag, Beethovens ”Ode to Joy”, som er nationalhymne, grænserne bliver defineret af Unionen, kravet om at bære europæisk pas og love der står over det engelske parlaments aktstykker. Det ville være vanskeligt at argumentere imod disse statssymbolers føderale implikationer. I 1992 fastslø Enoch Powell:

”Hvad Fællesmarkedet pønser på har intet med frihandel eller noget som helst andet, der har med frihed, at gøre. Det er den nøgne selvhævdelse efter magt, viljen til at skabe en forenet stat, under hvilken vi, i stedet for vore egne nationale, repræsentative organer og regering, alle skal underordne os.” ¹⁾

Hvis andre europæiske nationer er ”fremmede”, så har ingen ret til at påtvinge sit statsborgerskab på en borger i England. Det ville være en illegal invasion på demokratiske rettigheder og ulovligt.

Begrebet dualistisk borgerskab bliver tværet ud i det ekstreme, når et nationalt parlament nægter sit folk demokrati og selvbestemmelse ved at tillade et *obligatorisk* borgerskab påtvunget af en fremmed stat. I et EU-dokument *En Borgers Europa* er der en bekræftelse på denne dualisme. Den fastslår:

”Nu da Fællesskabet bliver en Union, er et tredje sæt af regler og forpligtelser ved at blive til, skabende et europæisk borgerskab separat

og forskelligt fra nationalt borgerskab; ikke at det træder i stedet, men supplerer det.” 2)

Statsborgerskab i en ny overnational stat må være tilladt, selv ønskværdig for nogle, indtil de undersøger de finere detaljer ved konsekvenserne af et sådant borgerskab. Borgernes ”rettigheder og forpligtelser” nævnes videre i *Maastrichttraktaten*, der fastslår, at Unionens borgere er ”underlagt de forpligtelser, der pålægges dem.” 3) Som en pjece i emnet bemærker:

”Hvad er disse forpligtelser? En nærmere granskning af traktaten, ja, også af andre EU-dokumenter om emnet, viser, at en definition mangler for hver af dem. Det er uforståeligt, at legale hjerner, der er ansvarlige for rammen om og forhandling af traktaten, skulle undlade at klarlægge et så vigtigt punkt, der berører det daglige liv for hen ved 375 millioner europæiske borgere.” 4)

Men undlod det gjorde de; eller var der en hensigt med at undlade at definere for at kunne skride frem i smug og så definere implikationerne vedrørende borgerskabet i efterfølgende traktater?

Efterhånden, som mere af parlamentets suverænitet overføres til Bruxelles, udviskes begrebet at tilhøre den engelske stat mere og mere. Økonomi og monetær politik er allerede væk, og udenrigs- og forsvarspolitik forsvinder snart, efterfulgt af hjemmestyre og socialpolitik. Efterfølgende traktater vil tydeliggøre ”forpligtelserne” og ”det obligatoriske” for den enkelte borger. Det er ikke urimeligt at antage, at Europakommissionen og Ministerrådet til sidst egalt vil være i stand til at overgive Unionen til krig og indføre værnepligt, på trods af enhver modstrid med engelsk lovhjemmel. Alt dette kunne gøres uden nogen grad af ansvarlighed over for folket. Dette er ikke så langt ude, når man tænker på skrøbeligheden i nogle engelske love, der kunne afvises af Europadomstolen. Loven af 1701, der forbyder romerskkatolsk adgang til tronen, ville blive erklæret som fanatisk og sekterisk, hvis den blev forelagt Europadomstolen; uenighed om den hetero- og homoseksuelle lavalder ville blive regnet for diskriminerende og en krænkelse af privatlivets fred; og lovene om blasfemi kunne meget vel blive udvidet til at dække alle religioner og i realiteten gøre det illegalt at forkynde Jesus ophøjelse over enhver anden gud.

Fremad, euro-soldater

Helmut Kohl påstod, at ét forenet Europa uden et fælles forsvar i det lange løb ikke er muligt. 5) Den fælles udenlands- og sikkerhedspolitik (CFSP) blev designed for at gøre det muligt at forene militære aktioner, og forpligtende krig ville ikke en gang kræve énstemmighed. Den franske premierminister, Lionel Jospin, sagde: ”Ved at slå hærene sammen vil Europa forebygge konflikter ud over verden. Den succesfulde udrykning af europakorpset var et skridt i den rigtige retning. Men vi behøver at gå videre ... hvis vi kan håndtere dette ... vil vi have passeret en milepæl mod skabelsen af et forenet, politisk Europa. 6). Romano Prodi, der tydeligt latterliggjorde den engelske regerings problem ved

at præsentere denne udvikling, sagde: "Når jeg talte om en europæisk hær, lavede jeg ikke sjov ... hvis I ikke vil kalde den en europæisk hær, så lad være med at kalde den en europæisk hær. I kan kalde den "Margaret" eller "Mary-Anne", I kan bruge hvilket navn, I vil, men .. for første gang ... har I en fælles, ikke bilateral, aktion på europaaniveau."7) Efterhånden som vittighederne aftager, og fniseriet stopper, indser England pludselig, at EU har "et højere repræsentantskab", der har opsyn med en politisk komité af ambassadører, en militærkomité af seniorofficerer og en multinational planlægningsstab, bestående af et maskineri, bag kuliserne, for en fremtidig krigsskueplads.

Amsterdamtraktaten underminerede betydeligt Englands vetoret i spørgsmål vedrørende forsvaret. Ifølge Artikel V er spørgsmål om fredsbevarelse og fredsdannelse forelagt afgørelser ved voteringsmajoritet. Som Tony Blair bekræftede, når først en strategi for deployering er blevet vedtaget, vil England "opgive kontrol af sine væbnede styrker". Den eneste bod på dette vil være en genforhandling af traktaten.

USA's tidligere forsvarssekretær, Caspar Weinberger, fastslog utvetydigt, at denne udvikling demonstrativt svækker NATO og bekræftede, at "tropper, skibe og flyvemaskiner (engelske), der bidrog til den europæiske militærstyrke, ville være fuldstændig uden for dets kontrol. 8) Idømmelse af en krigstilstand mod England er ikke så langt ude, når man betænker nogle af Englands skrøbelie love, som ville blive overhørt ved Europadomstolen. En MP bemærkede: "Den største risiko for EU, ved at være i sin gode ret til at opnå en forsvarsrolle, er, at det vil kræve et instrument for potentiel, fysisk tvangsforanstaltning mod genstridige medlemslande – en bevæbnet kapacitet mod mulige løsrivelsesnationer. 9) Dette er ikke så alarmerende, når man tænker på, at EU-traktaterne ikke tilbyder nogen mekanisme for tilbagetrækning og hævder EU-lovens overhøjhed over medlemsstaternes love. Hvordan vil EU nøjagtigt gennemtvinge sine love eller Europadomstolen håndhæve sine domme over for genstridige stater?

Konsekvenser for kristne

Meget af det, der går for at være europæisk grundlov i fosterstadiet, er helt humanistisk i sit indhold og hævder, at i et multitrossamfund kan den kristne tro ikke alene være grundlæggende for lov eller skik og brug. Den evangeliske alliance har bemærket, at evangeliske kristne af EU opfattes som en "sekt", og at hvilken som helst gruppe, der ikke hører til majoritetskirken (romerskkatolsk), af mange MEP betragtes med mistænksomhed. Denne klassificering er ikke noget nyt. Den første, kristne kirke blev stemplet som en kætterisk sekt, og dette var det første grundlag for forfølgelse (Ap. 24, 5, 14; 28, 22), et faktum der burde alarmere medlemmer af evangeliske "sekt" ud over hele Europa.

Nogle af konsekvenserne er åbenlyse. I Tyskland har der været udbredte rapporter om fordomme, diskrimination ja til og med forfølgelse. Ofrene er officielt beskrevet som *sekt* – og der er omkring 600 grupper underkastet

denne fjendtlighed – grupper der ikke er en del af det snævert definerede, tyske, religiøse etablissement. I staten Schleswig-Holstein ændrede parlamentet sin databeskyttelseslov for at foretage en korrelation af information om *sekte* samt fjerne de fundamentale rettigheder til privatliv, som tilkommer andre tyske statsborgere. En komite i Overhuset, der undersøgte denne udvikling, opdagede en klar hensigt, der gik ud på at sortliste og udfryse medlemmer af religiøse minoriteter. 10) I Athen blev en kristen radiostation lukket og nogle troende givet vilkårlige fængselsstraffe. Sammenslutningen af Frikirker i Grækenland talte om yderligere bevis på stærkere forfølgelse af statslige myndigheder af minoritetstrosretninger i Grækenland, inklusive protestanter. 11). I Frankrig stemplede en officiel regeringspublikation de konventionelle, protestantiske trosretninger som *sekte* 12), og en fransk lærebog om livet i England for skoler stempler Frelsens Hær som en *kult*. 13) I Østrig er evangeliske kirker sekter, som skal mistænkeliggøres og miskrediteres 14), og i England har der været flere rapporter om arrestationer af kristne for at have prædikeret på gaderne 15). Al overhængende forfølgelse vil selvfølgelig ikke ske på åbenlyst, religiøst grundlag; en oplyst EU'er ville anse det for afskyeligt. Forfølgelsen bliver politisk, som i de første, kristne menigheder, med beskyldninger om "uroskabende virksomhed" eller "tilskyndelse til sekterisme" (Ap. 16, 20f; 17, 7). Denne taktik er ofte blevet brugt igennem hele historien og benyttes fortsat af undertrykkende regeringsregimer.

Europol, EU's internationale politistyrke, har et tiltagende antal ansvarsanliggender over og ud over de nationale politistyrker, inklusive at "bekæmpe racisme og fremmedhad" 16), under hvilken definition nogle kristne kan regne med at havne. David Hallam MEP, en metodistprædikant, fandt, at et bønne-møde, som han holdt i Bruxelles, var blevet stemplet som en "potentielt farlig kult" 17) af de belgiske myndigheder, sammen med 189 andre grupper, inklusive kvækerne, Assemblies of God og Pinsebevægelsen. En evangelisk missionsarbejder sagde, at myndighederne i Belgien, som i mange kontinentale lande, "er mistænksomme over for alt, hvad der ikke er katolsk". 18) Hallem bekræftede, at en europæisk resolution om sekter og kulte tillader Europol at udstede overvågning af sådanne gruppers aktiviteter, og sagde: "I Europa kunne dette indbefatte kristne." 19) Religiøse "sekter" blev specielt nævnt af præsidenten for Europaparlamentet, som et område af kriminel aktivitet sammen med narkohandel, Mafiaen og organiseret kriminalitet, som det er nødvendigt at kontrollere ved hjælp af det pan-europæiske system af kriminelle domstole (*Corpus Juris*). Eftersom de fleste MEP har sagt, at der ikke er nogen trussel rettet mod "bona fide religioner" (institutionaliserede kirker), fik en taler, under en debat, slået evangelikere sammen med satanister – et faktum der demonstrerer, at forgreningerne er alvorlige. Den Europæiske Evangeliske Alliance erklærede i respons: "Vi ville protestere, hvis en politimand dukkede op en søndag morgen ved vore gudstjenester for at kontrollere, hvad vi havde for, men det er en mulighed i nogle europæiske lande.

Amsterdamtraktaten har dybtgående konsekvenser for den religiøse frihed. Der er et klart direktiv, som fastslår: "Rådet agerer éntydigt på forslag fra Kommissionen og kan, efter at have rådført sig med Europaparlamentet, tage passende forholdsregler for at bekæmpe diskrimination baseret på sex,

rasistiske eller etniske årsager, religion eller tro, invaliditet, alder eller seksuel orientering. 20). Denne artikel kunne bruges til at tvinge kirke, skoler og religiøse organer til at ansætte ateister eller forpligtede hospitser til at ansætte tilhængere af aktiv dødshjælp. Medens kirkerne har tilladelse til at kræve af deres præster, at de skal holde sig til deres grundlæggende trosretning, er det samme ikke tilfældet for de øvrige af kirkens ansatte, fx sekretærer eller kirketjenere. Efter professor Ian Leigh's mening "har dette direktiv hele potentialet til alvorligt at underminere frihedsassociation for religiøse mennesker". Det placerer det moderne koncept af "ligestilling" over og op over religiøs frihed. Ved at forlange, at religiøse organisationer radikalt skal forandre deres rekrutteringspraksis, vil det gøre det vanskeligt, eller umuligt, at vedligeholde en distinktiv, religiøs etik. 21).

En endnu større bekymring er, at i påståede diskriminationssager skal arbejdsgiverne vise, at de ikke har overtrådt direktivet. Dette vender op og ned på engelsk opfattelse af formodet uskyldighed til det modsatte er bevist. Ifølge Artikel 9 vil arbejdsgiveren forblive skyldig til diskrimination, indtil *han* har bevist sin uskyldighed. Dette er i klar modstrid med engelsk lovgivning. "Gennem hele vævet af engelsk kriminallov løber der en gylden tråd, at det er anklagerens pligt at bevise den fængsledes skyld; uanset anklagen eller hvor rettergangen holdes, princippet, om at anklageren skal bevise den fængsledes skyld, er en del af Englands sædvanerettighed, og intet forsøg på at nedskære den vil blive billigt. 22).

England er også medlem af Konventionen om Gensidig Legal Assistance, der tilader fremmede regeringer at overvåge et individs kommunikationer, i nogle tilfælde uden at det er nødvendigt at have en dommerkendelse for at udføre det. For England, en nation der har været stolt af sin ytringsfrihed, og som for længe siden bandlyste religiøs forfølgelse fra sine kyster, er der en meget reel trussel i et socialist-katolsk Europa, som underminerer århundreder af hårdt vunden frihed, og som kan så frø af fremtidig social utilfredshed. Den subtile erosion af statsborgerskab, og svindet af selve nationen, kan synes som en relativ uvæsentlig foreteelse, specielt når den placeres i sammenhæng med sult i verden, krig og uudtalte lidelser samt forfølgelser, men det er værd at huske på, at statsborgerskab og nationalisme var roden til konflikten i Bosnien; disse emner er centrale for Quebec's forsøg på frigørelse fra den canadiske føderation; de er ræsonnementer bag appellen om skotsk uafhængighed; og bindeleddet til borgerkrigen i det forhenværende Sovjetunionen. I de sidste 50 år er Europas stater mere end fordoblet, fra 23 til over 50; i FN, fra 51 til 185. Gennemsnitstempoet for dannelse af nye stater er tre om året. Jo mere globaliseret verden er blevet, jo mindre har det kostet at løsrive sig, og etniske grupper har banet vejen for uafhængighed. Den allerseneste verdenshistorie handler om nationer, der prøver på at frigøre sig fra kunstigt dannede stater – historien viser, at det simpelthen ikke fungerer. Dette sætter fokus på det europæiske fænomen, der går imod strømmen og reducerer sig selv til en enkelt stat.

Grundlovssikret frihed

Det synes mærkeligt, at hele den europæiske foreningsproces fortsætter i lyset af det faktum, at to verdenskrige i dette århundrede blev udkæmpet for at bekæmpe de hegemoniske kræfter, der besatte Europa, og for at forsvare uafhængighed, demokrati og frihed. Det europæiske hegemoni, der nu så ivrigt beskæftiger politikerne, er i virkeligheden ikke anderledes fra det, som fordrev Karl den Store, Napoleon eller Hitler, selvom den centraliserende proces denne gang sker under det demokratiske dække af traktater og forhandlinger i stedet for brug af våbenmagt. Efterhånden som verden bliver mindre, mere tilgængelig og mere indbyrdes afhængig, er der dem, der betragter Englands medlemskab af EU som en nødvendighed, hvis England skal vedligeholde nogen grad af indflydelse i globale affærer. Størrelsen af en handelsblok, hvilken et land tilhører, synes at være eneste beslutningsfaktor i dette ræsonnement, og magtindflydelsen, blokken kan udøve på andre alliancer gennem told, afgifter, tariffer, embargoer eller frihandel står på en eller anden måde i forhold til dets politiske indflydelse i globale sammenhæng. Selvfølgelig kræver økonomiske spørgsmål i en indbyrdes forbundet verden en vis grad af sammenkobling af suverænitet, men et sådant samarbejde behøver ikke at krænke et lands ret til at være selvstændigt og at handle i landets egne interesser. Statsborgere burde have frihed til at ordne deres egne anliggender gennem en demokratisk proces og parlamentets suverænitet, ellers er disse borgere ikke længere frie. Enoch Powell bemærkede i 1992:

”En nation er fri udadtil under forudsætning af, at alle love, forordninger og regeringsakter, generelt dem der berører dens borgere, udføres af dens egne institutioner. I et ”frit” land i den forstand, at ingen love vil blive udstedt, skatter påtvunget eller domme afsagt af en udenforstående autoritet ... men England er ikke frit, da dets love nu skal defineres, dets skatter påtvinges og dets politik nedlægges af en ekstern autoritet. 23)

Mangelen på politisk ansvarlighed og demokratisk berettigelse i EU's føderale higen og overførslen af magt fra de nationale parlamenter til en centraliseret kerne er antifrihed, udemokratisk og stridende mod grundloven. Da hver efterfølgende traktat har haft med amalgamering af magt at gøre, overført til et centraliseret, uforklarligt organ, burde kristne være desto mere agtpågivende. Skriften lærer, at menneskets hjerte er syndigt nedarvet; dets naturlige tilbøjelighed er griskhed, begær og magt. Jo mere disse lyster næres, jo mere begærer de, og denne observation er blevet bekræftet om og om igen, efterhånden som EU har udviklet sig. Ethvert fremskridt har ført til yderligere krav, hver eftergivelse til yderligere udhulning af national suverænitet. Selv, hvor England har klausul på at kunne trække sig, prøver EU-Kommissionen at pådutte sin politik med andre midler, der fx viste sig ved debatten om Maastricht's sociale domskapitel – der nu påtvinges under de obligatoriske sikkerhedsdirektiver. Unionen er skabelse af love, og er nu i sig selv et autonomt, lovgivende organ, med fuld og endegyldig autoritet over sine borgere. Engelsk national lov er nu underlagt europæisk lov, og et yderligere aspekt af Englands skrevne grundlov – the 1689 *Bill of Rights* - der værner princippet

om, at ingen anden magt end the Queen-in-Parliament kan indføre eller ændre engelske love, er blevet dispenseret.

Forræderi ved Maastricht

Formanden for Freedom Association, Norris McWhirter, skrev til formanden for Underhuset, Betty Boothroyd MP, der skulle påbegynde et grundlovsforhør for hendes intervention under parlamentets ratificering af *Maastrichttraktaten* i 1992. Hans skarpsindige ræsonnement var centreret omkring seks områder, hvor denne traktat var i konflikt med grundloven og parlamentsloven. Formandens respons, via et medlem i hendes stab, indeholdt ikke mere end et høflighedsbrev, hvor hun takkede ham for hans "interessante observationer". McWhirter var fortvivlet over, at selv formanden – hvis opgave er at opretholde demokrati – ikke levede op til dette. Et af de mest signifikante, forræderiske aspekter i Maastricht og Romtraktaterne drejer sig om monarkens holdning til grundloven. Under sin regeringstid fastslog dronning Elisabeth I:

"Ingen som helst magt er min krone underlagt, undtagen den af Kristus Kongernes Konge."

Sektion tre i the *Treason Felony Act* af 1848 erklærer, at fordømmelse pådrages forræderen.

"Hvis en hvilken som helst person, inden eller uden for Englands grænser, udpønser, forestiller sig, finder på, udtænker eller tænker sig at berøve eller afsætte vor nådigste Lady the Queen ... fra titel, ære eller Englands imperiske kronens royale navn."

Straffen for dømte overtrædere er livstids, alligevel er der ikke blevet løftet en finger mod gehejmeråd Douglas Hurd og Francis Maude. Disse to underskrev *Maastrichttraktaten*, der med et slag bragte dronningen under EU's overherredømme og gjorde hende til borger i Unionen. Nu, da hun er borger af en anden politisk entitet og er underlagt fremtidige domsafsigelser af Europadomstolen i Luxemburg, hvorfra der ikke er mulighed for appel, er hendes rolle, som konstitutionel monark, tvivlsom. Med traktaten har denne domstol bekræftet sin autoritet over hendes domstole, for hvilke hun ikke tidligere kunne bringes for retten. 24) Hendes nye status, som borger i EU, har gjort hende, som resten af det engelske folk, til "undersåt, underlagt de forpligtelser, som derved pålægges". Gehejmerådets ed, som Hurd og Maude havde svoret, er et løfte om "At vise troskab og loyalitet mod kronen og at forsvare retspleje og magtbeføjelser mod alle fremmede ... personer ... eller stater". Der kan ikke herske nogen tvivl om, at både Hurd og Maude har brudt denne ed. De syv anklager om forræderi, der er blevet jævnet med jorden ved underskrivelse af traktaten, ansås af den offentlige anklager, Dame Barbara Mills, for at være retmæssig gyldig. De blev forelagt justitsministeren, under hvem hun arbejdede. Men som dommer i egen ret dømte han selvfølgelig, at der

ikke skulle foretages mere i sagen. Hele sagen blev henlagt og dysset ned, og den kom ikke til offentlighedens kendskab på det tidspunkt.

De fire store konstitutionelle love i den engelske grundlov – the *Magna Carta* af Edward I (1215), the *Petition of Right* (1627), the *Bill of Rights* (1689) og the *Act of Settlement* (1701) – er aldrig udtrykkeligt blevet ophævet, selvom de løbende, europæiske traktater foregiver, at de er ophævet. Det er et dybtliggende dilemma for de kristne, eftersom det ikke er muligt at tjene to herrer. Enten underlægger de sig engelsk lov og protesterer mod, at lydighed over for denne indebærer overtrædelse af den europæiske lov, eller de bestemmer sig for at behandle den europæiske lov som den overordnede på alle punkter og ignorerer den engelske lov, hvilket traktatmæssigt er overflødigt. Det er et meget ildevarslenende dilemma, fordi implikationerne vedrørende disse konstitutionelle forandringer endnu ikke har været formål for bred debat, og der er en udtalt uvidenhed, om ikke apati, over for hele spørgsmålet. Kristne, på jagt efter enighed, fred og kompromis, vil hellere stikke hovedet i busken og foreslå lydighed over for myndighederne end at tage sig af et sådant tab af frihed, uden sidestykke i historien, og ligegyldighed over for landets kristne arv, kun fordi spørgsmålet synes at være langt ude i fremtiden og derfor tilhører morgendagen uanset hvad. Frøene til dyb fortørnelse og civil uorden er meget lettere at fjerne på dette stadium, end de vil blive, når de vokser sig modne, men de er langt vanskeligere at identificere med hensyn til, hvad de står for. De engelske borgers dilemma er blevet skarpsindigt sammenfattet af Enoch Powell:

”Nye autoriteter er blevet bragt til veje for at overgå parlamentet i dette kongerige og for at definere og gennemtvinge nye rettigheder og friheder. Hvad, der endnu mangler at blive set på, er, hvorvidt ”folket i dette kongerige” accepterer disse autoriteter. Hvis de gør, har de mistet deres ”sande, ældgamle og utvivlsomme rettigheder, frihed og uafhængighed” og ikke fået noget i stedet. Ikke engang franskmændene gjorde det i 1789.” 25)

Det er på tide, at England vågner op til det faktum, ligesom tyve i natten, at eurokraterne og deres kollaboratører har stjålet engelsk suverænitet og frihed og intet givet i bytte.

Hocus Corpus

Corpus Juris er en samling af kriminallove, udstedt for at bekæmpe bedrageri, men i dens egen håndbog blev de beskrevet som ”kimen til et europæisk, juridisk system”. I EU’s legale planer, hvor politiske dommere er normgivende, slutter *Corpus Juris* den engelske separation af det juridiske fra staten, hvilken udvikledes for at beskytte individet fra staten. Ligesom de angelsaksiske parlamenter er stridslystne, fordi man giver prioritet til princippet om uenighed (det vil sige garanti for en opposition), er det angelsaksiske legale system afvisende på grund af den formodede uskyld, indtil ”bevist skyldig” er hævet over enhver tvivl. Konflikt fører derfor til fælles bedste. Det er et særpræg for de engelsktalende folk på jorden, og stort set ukendt for folkene på det europæiske

fastland, der lever med love, som udklækkes i skyggen af den hellige inkquisition, senere sat i system af Napoléon, hvor inkvisitoren er både anklager og dommer. I *Corpus Juris* består EU-medlemslandenes område af et "fælles område" 26) , og Europadomstolen har total uindskrænket jurisdiktion, der effektivt gør staten til både dommer og jury, ansvarlig for både anklage og domsafsigelse. Et europæisk, offentligt anklageembede er blevet etableret som en uafhængig entitet i domstolen, ansvarlig for beskyttelse af Unionens interesser mod bedrageri i hele EU-området, med magt til at "instruere" den "nationale domstol" i at udstede en "europæisk arrestordre, gyldig i hele området". 27) Forfatteren til *Corpus Juris* definerer visse forbrydelser ikke kun som begået i Europa, men *mod* Europa. 28) Lovgivning i kriminelle spørgsmål er i tiltagende grad ved at blive Unionens énsidige kompetence, og det engelske, legale fundament *Habeas Corpus*, bygget på en jury og dobbelt strafisiko, er blevet ofret til fordel for kvalificeret majoritetsvoting. *) *Corpus Juris* tillader ubestemt varetægtsfængsling uden dommerkendelse og afskaffer formodning om uskyldighed og den tiltaltes ret til at se *prima facie*, bevis før fængsling. Det genindfører dobbelt risiko ved at tillade anklageren at appellere mod en ikke-gyldig dom, og fortsætte med det til den opnår "erklæret skyldig". Den europæiske anklager er ansvarlig for undersøgelse, anklage, fængslingskendelse, præsentation af sagen for domstolen og eksekution af dommene. Han er også "uafhængig både vedrørende nationale myndigheder og fællesskabets institutioner" 29) og skal således ikke aflægge regnskab over for nogen som helst. *Corpus Juris* kombinerer politimyndighed og retsforfølgelse under ét, den præcise formulering for magtmisbrug, som den manifesterede sig under den Spanske Inkquisition – og alt, undtagen bekendtgørelsen af dommen i slutningen af rettergangen, kan foregå i hemmelighed. Det engelske retssystem, og adskillelsen af disse myndigheder, udvikledes for at beskytte statsborgeren mod potentielt misbrug fra statens side, og implikationerne ved en stat, der køres af bureaukrater, er forfærdelige. Chruchill bemærkede: "Storheden i princippet *Habeas Corpus* og retsager med en jury ... er den supprime beskyttelse opfundet af det engelske folk for beskyttelse af individet mod staten ... Den udøvende myndigheds magt, at kaste en mand i fængsel uden at formulere nogen sigtelse, og i særdeleshed nægte ham dom af hans ligemænd på ubestemt tid, er i højeste grad odios og er grundlaget i alle totalitære regeringer ... Intet kan være mere modbydeligt for demokrati. Dette er virkelig en test af civilisationen 30).

Corpus Juris og folkets anklager er helt i overensstemmelse med ånden i romerskkatolsk kanonlov, i hvilken der heller ikke er nogen kontrol over balancen ved brug af magt, faktisk er de tre funktioner – lovgivende, administrative og juridiske – beliggende hos samme myndighed. Ikke kun paven, men ethvert stifts biskop er lovudøver, administrator og dommer. "Koden fremmer dette system gennem en hierarkisk struktur, der er mere vertikal end horisontal. Ultimativt er paven også den højeste lovgiver og administrator." 31)

*) *Corpus Juris* er designet og præsenteret som "et middel mod bedrageri" og kan derfor blive påtvunget enhver medlemsstat under Artikel 280 i *Amsterdamtraktaten*.

Afskaffelse af juridiske grænser betyder afskaffelse af politisk nationalitet og dette betyder på sin vis afskaffelse af loven, erstattet af bureaukrati. At fortsætte denne rejse til en politisk union, med lande der følger et romerskkatolsk retssystem vil for Englands vedkommende ultimativt betyde tab af det angelsaksiske fundament af engelsk frihed. Kontinentale systemer er ikke et ligestillet, gyldigt alternativ. Retten til retssag med en jury sørger for beskyttelse mod politisk undertrykkelse, fordi en jury ikke kan dirigeres til at dømme, og fordi jurymedlemmerne ikke kan straffes, hvis de frikender den anklagede, selvom beviserne kan synes overvældende. Denne frihed introducerer et element af sund fornuft tilføjet retssystemet, der gør almindelige samfundsborgere i stand til at sige, at noget teknisk set er imod loven, men at de ikke er forberedte på at se nogen straffet for det. En sådan frihed sikrer, at eksisterende love ikke kan fordrejes, så de bliver et redskab mod politisk undertrykkelse. Artikel 39 i *Magna Carta* er utvetydigt garanteret ved uafhængighed for alle undersætter af den regerende monark, således at ingen skal lide tab af frihed, undtagen ved dom af sine ligestillede. Det er ingen tilfældighed, at dette blev endeligt vedtaget i sammenhæng med religiøs frihed i 1670, da en jury nægtede at dømme to kvækere for ulovlig sammenkomst. De var teknisk set skyldige, men en jury nægtede tilladelse til at bruge kriminalloven til undertrykkelse af religionsfrihed.

Kristne, der søger enighed, fred og kompromis, vil hellere begrave deres hoveder i sandet og foreslå lydighed over for myndighederne end at tilsigte en så uhørt frihedsberøvelse og tilsidesættelse af nationens kristne arv, omend dette emne forekommer for fjernt og er et problem, der essentielt tilhører en eller anden i morgen. Engelske statsborgeres dilemma blev skarpsindigt indkapslet af Enoch Powell, der sagde: "Nye myndigheder er blevet til for at ovegå dette kongedømmes parlament og definere og fremtvinge nye rettigheder og friheder. Hvad der resterer er, hvorvidt "dette kongedømmes folk" accepterer disse myndigheder. Hvis de gør, har de mistet deres "sande, ældgamle og ultvivlsomme rettigheder og friheder og intet fået til gengæld. Ikke en gang franskmændene i 1789 gjorde det." 32) Det er på tide, at England vågner op til det faktum, at ligesom tyve om natten har eurokraterne og deres kollaboratører stjålet engelsk suverænitet og frihed og intet givet til gengæld.

Noter:

- 1) *Enoch Powell on 1992*, edited by Richard Ritchie, Anaya Publishers Ltd.
- 2) *A Citizen's Europe*, Pascal Fontaine, EC Publications Unit.
- 3) *Maastricht Treaty*, Article 8:2.
- 4) *Maastricht: A Christian Dilemma*, Graham Wood, CIB, 1992.
- 5) *Independence*, CIB, Issue No. 41, January 2000, p. 1.
- 6) Lionel Jospin, Paris, 9th May 2000.
- 7) *The Independent*, 4th February 2000.
- 8) *How Europe Undermines NATO*, Caspar Weinberger, *The European Journal*, The European Foundation, Vol. 7, No. 6, p. 7.
- 9) John Wilkinson MP, *Hansard*, House of Commons, 10th June 1999.

- 10) *The First report of the ad hoc committee to investigate discrimination against religious and ethnic minorities in germany*, Professor Antony Flew, Lord McNair, lord Hylton and others, May 1997.
- 11) *The Reformer*, May/June 2000, p. 14.
- 12) *English Churchman*, No. 7452, 11th April 1997, p. 1.
- 13) *Protestant truth*, Jan-Feb 1998, p. 7.
- 14) *Renewal Magazine*, April 1997, p. 8.
- 15) *Evangelicals Now*, May 1997, p. 1.
- 16) *Amsterdam Treaty*, Article 29.
- 17) *New Christian Herald*, 14th June 1997.
- 18) *Ibid.*
- 19) *IDEA magazine*, The Evangelical Alliance, June-August 1996.
- 20) *Amsterdam Treaty*, Article 13.
- 21) Quoted from *Independence*, Issue No. 43, Summer 2000, CIB, p. 6.
- 22) From the Preface to *Stone's Justice Manual*.
- 23) *Enoch Powell on 1992*, edited by Richard Ritchie, Anaya Publishers Ltd.
- 24) *Freedom Today*, Norris McWhirter, June 1996.
- 25) *Enoch Powell on 1992*, edited by Richard Ritchie, Anaya Publishers Ltd.
- 26) *Corpus Juris*, Article 18.1.
- 27) *Ibid.*, Article 24, 1b.
- 28) Mireille Delmas-Marty, *Le Monde*, 21st September 1999.
- 29) *Corpus Juris*, Article 18.2.
- 30) Winston Churchill, from a minute to the Home Secretary, 21st November 1943, quoted from *Freedom Today*, Vol. 25, Issue 3, p. 11.
- 31) *The Code of Canon Law: A Text and Commentary*, p. 12.
- 32) *Enoch Powell on 1992*, Edited by Richard, Anaya Publishers Ltd.

Kapital 6

Monetær Union

”thi Kærlighed til Penge er en Rod til alt ondt; ...”
(1 Tim. 6, 10)

Penge regnes for at være det, der får verden til at dreje rundt. Sikkert er det, at dem, der kontrollerer verdens pengeressourcer, står ved roret mod global destination; og bestemmer hvem der skylder hvad til hvem, hvilke lande der er fremgangsrige, hvilke lande der tolererer lånerenter, hvilke lande der er til at bestikke, hvilke kontinenter der kan kontrolleres ved monetær intervention, og hvilke regimer der vil kollapse på grund af økonomiske byrder. Penge influerer på alle livets aspekter gennem regering eller uafhængig bankvirksomhed – penge og magt er sovekammerater i alle livets afspejlinger. Dem, der har mange, finder det let at spille herre over dem, som har lidt, og dem der har lidt, eller slet ingen, står i stor gæld til dem, der bliver deres kreditorer. Det er samme princip fra individuelle pengetransaktioner til globalt magtspil – dem, der holder i pengepungen, har den ultimative myndighed.

Debatten om Bank of Englands uafhængighed er essentielt en debat om kontrol over inflation og har overbevisende argumenter på begge sider. Inflation er bestemt et spørgsmål om moral, fordi det i realiteten er en bedragerisk politik iværksat af en regering, der rammer de fattigere samfundsmedlemmer uproportionalt. Da dronningens hoved først dukkede og på engelske mønter og sedler i 1952 er deres værdi sunket med over 90% - den hurtigste og mest vedvarende inflationsrate England nogen sinde har haft. Denne devaluering er ikke forekommet under krigsår eller økonomiske byrder, men under stor velstand, hvor det er blevet sagt, at England ”aldrig har haft det så godt”. Noget kan måske skyldes det faktum, at engelske politiske partier tillades at give sig selv en bedre chance for genvalg ved at konstruere et boom forud for valget, hvilket den kortsynede vælgerkreds kommer til at betale ved efterfølgende konjunkturedgang, inflation og høje rentesatser. Det attraktive, ved en uafhængig Bank of England, er indlysende, men deraf følger ikke nødvendigvis, at et Europa udbredt monetært system er i Englands bedste interesser.

”Du er euro, og på denne euro vil jeg bygge Europa”

Den 15. december 1995 blev EU's ledere enige om, at den tænkte, fælles valuta skulle kaldes ”euro”. Den spanske finansminister i de dage, Pedro Solbes, lavede et ordspil med Jesus ord til apostelen Peter om at bygge kirken ved at bekræfte, at euroen ville blive selve fundamentet i et forenet Europa. 1) Denne bemærkning må nødvendigvis evalueres set i lyset af EU's tidligere brug af posters med Babelstårnet, over hvilket cirklen i EU's flag med stjerner fremhæves i spejlvendt form af et pentagram (femtakket magisk tegn). Det blev brugt af Europarådet for at fremme ”europæisk konstruktion”. Disse bibelske

billeder og hentydninger er blevet mere almindelige, selvom symbolismen og den egentlig betydning ofte forvanskes.

I forbindelse med EU er de ubønhørlige fremstød mod en monetær union og dannelsen af en fælles mønt blevet selve virkeliggørelsen af den europæiske superstats ideal og kulminationen af processen af det europæiske fællesmarked. Som den belgiske premierminister Jean-Luc Dehaene udtrykte det: "Den monetære union er motoren i den europæiske integration." Implikationerne er umådelige, for en fælles valuta ville kræve en fælles monetær politik, og uagtensomhed og gennemførsel af en sådan politik ville blive lagt i et alenebesluttende (egenrådigt) organ. Dette betyder underforstået en udvikling i form af en europæisk regering, og det kræver en europæisk central bank. Antageligt ville 80% af Englands reserver – omkring 22 milliarder £ - permanent blive overført til en sådan bank, og overførslen ville være uigenkaldelig.

Der lød mange bifaldsråb i Underhuset i 1992, da John Major forhandlede om, at England trak sig ud af de senere stadier mod en monetær union, men Bill Cash MP tror med rette, at på grund af selve gangen i fremadskridningen er det usandsynligt, at en bakken ud kan gennemføres. Han sagde:

"Maastrich Traktaten forpligter os til de praktiske implikationer, det medfører, at have hele statskassen, the Bank og England og hele det borgerlige servicemaskineri til at oprette det Europæiske Monetære Institut. Det er utroligt, at tyngdekraftens tiltrækningskraft tillader os at stå på sidelinien i det sidste minut." 2)

Artikler i traktaten forlanger, at alle medlemmer af EU-kollektivet samarbejder på en åbensindet måde og ikke tager nogle skridt, der vil kunne hæmme kollektivets målsætninger. England er derfor traktatbundet, ligesom alle andre EU-medlemslande, til at samarbejde entusiastisk i forberedelsen på afskaffelsen af den nationale valuta som prælude til afskaffelsen af selve nationen. 3) Hvis muligheden for Englands bakken ud fra deltagelse i ØMU havde nogen mening i det hele taget, ville det have været fornuftigt for the Bank of England og finansministeriet at have etableret en sideløbende arbejdsgruppe, der havde udarbejdet de præcise, tekniske monetære arrangementer, som ville træde i kraft i London, efter at England havde sagt "Nej". Fraværelsen af en sådan gruppe er et yderligere bevis på, at designerne af ØMU's arrangementer havde troet, at ingen af de europæiske lande ville have været i stand eller have fået tilladelse til (på grund af deres traktatforpligtelser) at modsætte sig den ultimative inkorporering i ØMU og således også den sidste rest af suveræniteten. Timingen for tilslutning kan variere, men selv de lande, der forbliver midlertidigt uden for ØMU, vil ikke være i stand til at gøre det alene. Ifølge Bundesbanken:

"Det Europæiske System af Centrale Banker, bestående af den Europæiske Centralbank (ECB = European Central Bank) og de "nationale, centrale banker" i de deltagende lande, vil lede dets monetære eurotaktik, lige fra begyndelsen af Tredje Stadie ... ved de uigenkaldeligt fikserede omregningskurser." 4)

Der er ingen omtale af de ikke deltagende lande, hvis kurser drives af markedsfaktorer og derved kan have en konkurrencefordel. Bundesbanken vil end ikke overveje muligheden af, at noget ØMU-land permanent kan holde sig uden for ØMU, fordi det er forudsagt ved de forpligtelser, der er indført i *Maastrichttraktaten*. Denne "bakken ud", som premierminister John Major har pralet med i årevis, er i det store og hele et misvisende kneb til offentlig fortæring, får når først euroen er skabt, vil sterlingens kurs uigenkaldeligt blive bundet til den. Dette er den nøjagtige grund til, at han har strukket sig til det yderste for at understrege "nødvendigheden" af, at England "forbliver involveret" i ØMU-forhandlingerne "lige indtil det sidste øjeblik". Denne nødvendighed opstår fra teksten i *Maastrichttraktaten*, og ikke fra premierministerens følelse af offentlig forpligtelse. Ved at se frem til år 2003 har Jacques Santer sagt: "Der vil være en monetær union, og England vil være medlem" 5) - ingen taler her om en bakken ud.

Ifølge traktaten vil ECB blive uafhængig af EU-institutionerne og deres medlemslandes regeringer. Dette vil til sin tid betyde, at hele den økonomiske og fiskale politik i England vil blive lagt i hænderne på en gruppe af europæiske benkdirektører, der ikke er folkevalgte og uforpligtende til at redegøre for deres dispositioner til "udenforstående". Denne koncentration af magt i en anonym elite, der vil mødes og arbejde bag lukkede døre, præsenterer os for en masse potentielle farer. Et sådant organ ville være en formidabel magtbase og i stand til at influere politiske hændelser til egen fordel: absolut magt korrumpere stadigvæk absolut. En Labour MP, Llew Smith, observerede:

"En enkel valuta vil forpligte England til at være medlem af ECB, hvis eksekutive vil blive udnævnt for otte år. Lige meget, hvilken skade det påfører os, vil ingen være i stand til at fjerne den ... Folket vil stadigvæk have stemmeret, men den stemmeret vil være ren gestikuleren – en paradeforestilling – fordi partierne og regeringerne ikke længere har magt til at afhjælpe de uretfærdigheder, de udsættes for." 6)

I Underhuset forsøgte Kenneth Clarke den 25. november 1996 at lægge en dæmper på den spændte situation. Han sagde:

"Med mindre vi slutter os til Tredje Trin i den økonomiske og monetære union, vil vi som nu fastholde vores økonomiske indenrigspolitik."

Men kun én tolkning af dette er mulig: Hvis vi tilsluttede os, ville vi ikke længere have kontrol over vores indenrigspolitik.

Dette usædvanlige magtskifte går imod ethvert demokratisk instinkt og frihedsprincip, og det hæver centralbankerne op over den folkevalgte lovforsamling. Pengekontrol er selve kernen i politisk selvstændig regering og selve suveræniteten. Monarkens hoved på et lands valuta er et symbol på suveræniteten; hvis en denar (en romersk mønt) bærer Cæsars hoved, så tilhører den Cæsar, hvis sterling bærer dronningens hoved, så er hendes autoritet

absolut, hvis euroen bærer EU's insignier, så vil den henvise til den europæiske regering, fordi den vil tilhøre den europæiske regering. Gladston skrev i 1891, at penge og magt er uadskillelige sovekammerater. Han sagde:

”Landets finanser er ultimativt associerede med landets frihed. Det er en magtfuld betydning, hvorved Englands frihed gradvis er opnået. Hvis Underhuset skulle komme til at miste kontrollen over de offentlige midler, så kan I regne med, at jeres egentlige frihed vil være for lidt at regne i sammenligning. Denne magtfulde indflydelse har været, hvad der almindeligvis er kendt, som magten over pengepungen – Underhusets kontrol over de offentlige udgifter.” 7)

En ECB, med én økonomisk politik og én rentesats, vil uundgåeligt føre til føderal taksering. Som John Redwood MP noterer, det europæiske ræsonnement vil blive at,

”for at få det til at fungere må vi indføre højere skatter på de fremgangsrige for at kunne sende penge til de fattigere; for at opnå et fair fællesmarked, når vi har en fair enkel valuta, må vi have fælles taksering, så den ene part ikke kan underbyde den anden.” 8)

Der er ingen, der siger, at England burde være selvisk med sin rigdom – men det påhviler alle de velstående lande i Europa at sørge for hjælp til de fattigere medlemmer, som de allerede gør. Imidlertid er obligatorisk (tvungen) beskatning, på et europæisk niveau, ikke vejen frem. Det hælder mod kommunisme. Kristendommen taler om at give frivilligt af et glad hjerte – ”hvad, der er mit, er også dit” – og har intet med kærlighed til næsten at gøre eller at tage sig af de fattige. Ja, Bibelen bedyrer, at det at give ikke skal være under tvang (2 Kor. 9, 7). Den ”stadig tættere union” har imidlertid dybtgående planer for massiv beskatning uden repræsentation, alt i ”retfærdighedens navn”.

Protester bragt til tavshed

Der er mange prominente forretningsledere, der åbenlyst har lagt stemme til deres opposition mod ØMU, selvom medierne sjældent har ladet det offentliggøre. Sir Alick Rankin, ECB advarede:

”For at slutte sig til ØMU – og give afkald på vor sterlingarv – bliver vi nødt til at møde hårde, sammenfaldende kriterier, betale en omfattende ”entreafgift” og tage et monetært korset på. ERM-aftalen var smertefuld og er stadig i frisk erindring – har vi glemt alt og intet lært?” 9)

Timothy Melville-Ross, generaldirektør for Institutet af Direktører, bekræfter:

”Bevarelsen af en monetær indenrigspolitik er den eneste chance, forretningslivet har, for at nyde godt af en lav inflation og lave rentesatser.” 10)

En vinder af the Queen's Award for Export Achievement, sir Emanuel Kaye ECB, noterer:

"Et blik på Englands handelskurver burde være nok til at advare os om de farer, der er ved at favorisere økonomisk integration med Europa op over vor verdensomspændende forbindelser. 56% af vor eksport går uden for EU. Sidste år var Englands handelsoverskud på 15.74 milliarder £, medens resten af verden var slået ud af et underskud på 16.45 milliarder £ med Europa." 11)

Og for at modsige dem, der hævder, at udenlandske investorer i England opmuntrer os på vej til monetær union, siger den japanske stedfortrædende formand i Nikko Securities:

"Japanske investorer foretrækker egentlig, at England står uden for en fælles valuta, så deres produktionsbaser hér fortsætter med at nyde godt af en konkurrencekraftig kursveksling. Japanske investorers interesser er faktisk identiske med engelske eksportørers." 12)

Forudsigelserne om, at indadrettede investeringer ville udtørre, hvis England forblev uden for ØMU, er klart fejlagtige. Selv med den engelske holden-sig-uden-for-holdning til ØMU, og europaspørgsmålet, der hovedsagelig forårsager stor splittelse i engelsk politik, forbliver England en favorit for massive, indadrettede investeringer. Dette blev demonstreret den 11. juli 1996, da et sydkoreansk, elektronisk kompagni investerede 1.7 milliarder £ i et nyt fabriksanlæg, den største, enkelte investering nogensinde i Europa. Der er også mange små virksomheder, der tror, at deres succes er blevet opnået *på trods* af EU-medlemskab og ikke på grund af det. Med formanden for Dixon Gruppen plc., sir Stanley Kalms egne ord:

"Business må nu ruste sig og kæmpe med ethvert våben. Vi må forsvare os – helt op til barrikaderne, billedligt talt, om nødvendigt – mod dem, der søger at prisgive England til et føderalt Europa." 13)

Selv direktøren for the Bank of England, Eddie George, har offentligt givet udtryk for sine synspunkter. I *The Times* udtrykte han den 15. maj 1996 sin forkastelse af argumentet, at England ville lide skade ved at forblive uden for en enkel europæisk valuta.

Euro-magtspil

I december 1995 opfordrede professor Walter Eltis til opmærksomhed omkring medierne, hvad der er så blændende indlysende for mange. Han sagde:

"Der er dem, der naivt tror, at stabilisering af rentesatsen i vekselkursen med de førende europæiske valutaer vil fjerne al usikkerhed omkring vekselkurs til konsekvent gavn for engelsk

business. Eliminering af vekselkursens bevægelse mellem sterling og D-mark og den franske frank ville accentuere graden af svingning mellem sterling, dollar og yen. For en stor del af engelsk industris mest fremgangsrigte sektorer er den kurs, der betyder mest, dollarkursen.

Og alligevel er fiksering på ERM og "sønnen" til ERM det, der optager Finansministeriet mest. Under Englands første berøring med ERM i 1992 gav mange velrenommerede økonomer, der var imod en fælles valuta, deres mening til kende. Professor sir Alan Walters, personlig økonomisk rådgiver for Margaret Thatcher, blev spottet af pressen for at gå imod Nigel Lawson i emnet om at skygge for D-marken. Han forudså tabet af finansiel kontrol; at England ville blive bundet af tysk indenrigspolitik, og han var med rette opmærksom på lettelsen ved at være i stand til at træde ud af ERM, og sagde:

"Hvis der havde været én valuta i brug, ville der ikke have været nogen respite fra den dominerende, tyske, monetære klemme ... Idéen, med at en komplet økonomisk union kræver en monetær union, er imidlertid blevet accepteret i vide kredse af europaentusiaster. Det er et forbavsende kunststykke af public relation og pressens management af Bruxelles og dets allierede." 14)

John Major havde også en fiksering på ERM og syntes at være beredt på at påføre det engelske folk alle slags afsagn for at klynge sig til ERM. Hvis det ikke havde været muligt at komme ud af torturen, ville ERM have dømt flere firmaer til lukning, flere arbejdere til arbejdsløshed og flere familier til hjemløshed gennem hidtil ukendte højder af bankinddragelser. Hvordan kan abdicering til et fremmed herredømme og ansvaret for disse fundamentale menneskerettigheder, nogensinde retfærdiggøres ud fra et kristent standpunkt? Gud har omsorg for de fattige, de undertrykte og samfundets tabere. Han lader sin vrede komme over dem, der korrumpere retten eller skaber økonomiske maskinerier, der sørger for yderligere rigdom til de rige og tager fra de fattige. Historien om Nabots vingård i 1 Kong. 21 bekræfter, at det ikke står myndighederne frit for at følge en politik, der passer dem, eller at køre over de fattiges rettigheder. Profeterne Amos, Hosea, Esajas og Mika advarede i 8. århundrede f.Kr. mod en sådan fremturen. Gud forlanger, at samvittigheden står over politisk overbevisning, og en superstat, der sætter økonomiske overvejelser over frihed og ret, gør sig skyldig i at tilbede mammon frem for Gud.

Gennem al den tumult, der førte til Englands udtræden af ERM, blev enhver forhøjelse af rentesatsen præsenteret som en "hensynsfuld" gestus af John Major til sine europæiske "partnere" for at bibeholde ERM jævnbyrdig og tilpasset ERM-reglerne. Det totale antal selvmord, hjerteanfald, skilsmisser og mentale sammenbrud, som denne politik medførte direkte eller indirekte, er ukendt. Siden "Black Wednesday" (eller burde det mere passende være kendt som "White Wednesday"?) har England været frit stillet til at følge en monetær politik med engelske, økonomiske interesser i tankerne. Med alle dets fortsatte mangler er det i det mindste et engelsk system, og det engelske folk kan udøve deres demokratiske rettigheder og lave om på dem, hvis de ønsker det. At følge en sådan indenrigs orienteret politik stemples som "anti-europæisk af Englands

”partnere”. Ifølge Jacques Delors er det slemt nok, at Englands udtrædelse af kapitlet om Socialpolitik gør landet til et ”paradis for udenlandsinvesteringer”¹⁵⁾ - en nok så akkurat observation. Hvis England blev ”udelukket” fra monetær union, ville direkte udenlandske investeringer fortsætte med at flyde ind på grund af dets markedsvenlige, udadrettede, politisk stabile miljø. Dog er der noget ved dette, som kansler Kohl ikke vil tolerere. Han advarer ildevarslen, næsten arrogant:

”Ingen i Europa – og jeg gentager ingen – skal arbejde ud fra den illusion, at han er i stand til at gøre det alene.”¹⁶⁾

Selvom den nuværende engelske kansler, Kenneth Clarke, stadig er for en fælles valuta, argumenterer en af hans ”vise mænd”, professor Patrick Minford:

”Et stagnerende, beskyttet kontinent kan ikke tilbyde dette land en vedvarende fremtid, undtagen som én af mange handelspartnere.”¹⁷⁾

Han modsiger yderligere kansleren ved at afsløre, at England ikke ville lide nogen ufordelagtige økonomiske konsekvenser, hvis det trak sig ud af EU. Hans omkostningsanalyser, over fordelene ved medlemskab, bekræfter, at for England går det ”knap og nap lige op”, og hvis England ultimativt kom under uholdbart pres, ved at skrive under på en fælles valuta eller skærpede sociale regler, er der andre goder, der er værd at overveje, ved at gå alene. Hans analyse ser på Englands bidrag til CAP (omkring 10 milliarder £ pr. år), hvilket rundt regnet erstattes af de 9 milliarder £ netto handelsgevinst. Han konkluderer:

”På kort sigt kan der være en mening med at forblive et EU-medlem, siden vi har investeret så meget i det. Men hvis Englands EU-partnere insisterer på at skrive under på kapitlet om Socialpolitik eller at tilslutte sig den monetære unionen, vil prisen for dette forhold udviske Englands hårdt tilkæmpede økonomiske fordele.”¹⁸⁾

Det er ikke så meget kendsgerningerne om monetær union, det er nødvendigt at afsløres i denne bog. Dette behandles i Bernard Connollys informative bog *The Rotten Heart of Europe*. Hvad, der bekymrer, er manipulationen og forvrængningen af fakta. Selv skarpsindigheden i Enoch Powells observation af, at ERM medfører en omstyrtning af demokratiet, afvises af John Major som ”skøre” idéer fra ”drømmeland”. England bliver trukket ind af frygt for at havne uden for, og de, hvem alarmklokkerne ringer for, fremmer myten om *at denne frygtelige, monetære union bliver gennemført, om vi kan lide det eller ej, så vi behøver bare at lukke øjnene og bede nogle få bønner, stramme os op og stå lige på hovedet ind i det*. Direkte opposition til det Europæiske Monetære System (EMS) bærer en stempeling af ”anti-communautaire” (fransk) med sig, et slags kætteri, blasfemi og forræderi, alt under ét. Det er vanskeligt, om ikke umuligt, at genvinde forsoning fra en sådan tilstand, som Margaret Thatcher mente, og selv John Major fastslog:

”En fælles mønt drejer sig om europapolitik, det handler om et føderalt Europa ind af bagdøren.”¹⁹⁾

Det har derfor kun lidt at gøre med økonomiske fordele eller politiske symboler for venskab og samarbejde. Monetær union skal opfølges af det korteste skridt mod politisk union, som den nylige, tyske genforening beviste. En fælles mønt for Øst- og Vesttyskland blev til den 1. juli 1990, og den politiske union, som Bundesbanken konstant gør gældende, følger automatisk, hvis staten skal kunne holdes sammen. Otmar Issing, cheføkonom i den Tyske Central Bank, bekræftede også dette ved at sige:

”Der findes ingen eksempler i historien på en vedvarende, monetær union, der ikke var forbundet til én stat.” 20)

Wilhelm Nolling, et medlem af Bundesbankrådet, udtrykte det også meget klart:

”Lad os ikke have nogen illusioner, den nuværende meningsudveksling om den nye, europæiske, monetære orden drejer sig om magt, indflydelse og jagt på nationale interesser.” 21)

Direktøren for Bundesbanken, Hans Tietmeyer, har gjort det krystalklart:

”En europæisk mønt vil føre til, at medlemslandene overfører deres suverænitet vedrørende finanser og lønpolitik såvel som i monetære anliggender ... Det er en illusion at tro, at medlemsstaterne kan fastholde deres selvstændighed vedrørende skattepolitik. 22)

Det hele munder ud i et ”kontinentalt” koncept af stat og lov, der overskygger det ”angelsaksiske” koncept, en bevægelse som *Maastrichttraktaten* har indbefattet i loven. Centralbankvæsenet i England (samt USA og andre ”angelsaksiske” nationer) garanterer stabiliteten i det finansielle system; det er markedets *tjener* og tillader effektiv drift. I det kontinentale Europa har centralbankerne en meget større politisk funktion; de er *magtcentre* og ikke kun nogen, der gør det ”lettere” for det private marked. Der er ingen tvivl om, at ECB, når den defineres af Maastricht, vil være et slags væsen, der må overskygge enhver ”ubelejligt” svingende valgpræference og vil derfor være i finansfilosoffernes magtfulde, kontrollerende hænder. Otto von Habsburg MEP har opfordret til en total ny økonomisk filosofi for at erstatte den traditionelle kapitalisme og socialisme og har yderligere hentydet til demokratiets ubelejlighed. Han sagde:

”Med vores nuværende kortlivede satsstruktur, er fem- eller seksårsplaner det længste vi kan se fremad. I betragtning af opgavens størrelse, hvilket indbefatter komplet rekonstruktion af den økonomiske orden, så vel som økonomisk tankegang, er det klart, at de snævre midlertidige begrænsninger i planlægningsfaserne har en skadelig effekt. Det må i hvert fald være muligt at udtænke og forberede for mere end én generations rækkevidde.” 23)

De afvigende bank- og politiske tankesystemer, der eksisterer i diverse lande i Europa, kappes nu om kontrollen over den europæiske superstat. Dette en magtkamp, særlig synlig mellem Frankrig og Tyskland, der på begge sider gør

krav på at være arvinger til Karl den Stores krone. Det kom til udtryk i en besynderlig udtalelse ved Aachen topmødet i 1978, da lederne af disse nationer aflagde et særligt besøg ved Karl den Stores trone. Bagefter bemærkede den franske præsident Giscard d'Estaing:

”Måske rugede Karl den Stores ånd over os, da vi diskuterede monetære problemer.” 24)

Det står endnu tilbage at afgøre, hvem der i virkeligheden vil spille Karl den Store i det nye imperium, men de politiske ledere - særligt af Frankrig og Tyskland - forstår, at monetær økonomi er et instrument i det politiske lederskab, og jo mere mønten råder over, jo større bliver magten for dem, der kontrollerer den. Den tyske finansminister, Theo Waigel, er ikke i tvivl. Han sagde:

”Tyskland vil, som den største og mest magtfulde medlemsstat, blive lederen, enten vi synes om det eller ej.”

For nogle magthavere er staten snarere som ordet i Johannes Evangeliet – alt, der er skabt, blev skabt ved det, og uden det blev intet skabt – og der er en nedarvet tro på godet ved det og magten, en magt som altid vil få overhånd over trivielle spørgsmål som økonomi. Derfor, enhver nation, der er beredt på at ”gå vejen alene” og jage efter enhver inflations målsætning som sin egen reelle verdensøkonomi, vælger den sikreste rute for at reducere en central banks politiske magt og bevare de monetære myndigheders offentlige redegørelsespligt. Bundesbanken må betragte Wall Street eller London Stock Exchange som casinoer, men de er finansielle institutioner, som er pligtige til at redegøre og åbne for regulativer og for granskning. Det europæiske oligarki anser det for endnu vigtigere, at England er en del af ØMU, hvis ECB ikke skal undermineres.

Har man sagt A må man også sige B ...

Der cirkulerer alle mulige mærkelige begrundelser om behovet for en fælles valuta, men ingen er mere absurd end historien fortalt af den europæiske kommissær, sir Leon Brittan. Han beskriver en tænkt situation, hvor en uskyldig rejsende forlader England med 100 £ på lommen for at tage på en improviseret tur gennem EU-landene. Han veksler sine £ til francs, pesetas, lire, mark og så videre, hver gang han krydser en grænse. Hver gang mister han 2-3% i turistgebyr. Ved fuldbyrdelsen af denne bizarre proces vender han tilbage til England og veksler sine penge til sterling uden nogen steder at have brugt en eneste cent (endnu et mærkeligt træk i denne historie). Han opdager til sin forfærdelse, at han har mindre end 50 £ tilbage. Nuvel, enhver der er excentrisk nok til at opføre sig på denne måde, i stedet for at have båret et kredit- eller kontantkort på sig, er måske også tåbelig nok til at lytte til sir Leon. De meget lave procenter, som turistkommissionen pålægger uskyldigt rejsende, svinder ind til fuldkommen ubetydelighed ved siden af de uhyrlige ØMU-omkostninger

og de fænomenale chok af de reelle processer, der foregår ved at forene divergente økonomier. Procenterne er også bitte små sammenlignet med de uhyre mængder af offentligt tilladte svindlerier inden for EU's fælles landbrugspolitik. For at gennemføre sammenføningsprocessen må produktiviteten og indkomstniveauerne harmoniseres. Således også balancen mellem den offentlige og private sektor, regeringsregulativ og understøttelse, socialvæsenet og uddannelse. Yderligere vil der være behov for en forsikring om, at ingen medlemstat nogensinde kan afvige fra disse harmoniseringer, en specifikation der hentyder til en enkelt regering med en forud eksisterende, betydelig politisk magt, og et føderalt system der vejer mod midten. Igen dukker Habsburgvisionen op med Otto von Habsburgs fastslående:

”Det er ikke kun et spørgsmål om at skabe en ny, økonomisk orden ... Hvad, vi er nødt til at bygge, er en ny orden, der omslutter hele livet, konstrueret fra et enkelt, logisk, sammenhængende synspunkt ... Det er umuligt i praksis at holde de forskellige funktioner i samfundet adskilt. Økonomi, socialt velfærd og politik er uadskillelige, de er blot forskellige manifestationer af samme livsproces.”

For Frankrig og Tyskland er ØMU bestemt ikke et økonomisk spørgsmål, men et redskab til at udveksle politisk magt landene imellem. Monetær og politisk union kan ikke adskilles, de er to sider af samme mønt – har man sagt A, må man også sige B. Bernhard Connolly, som ledte Fællesmarkedets sammenlægningspolitik og overvågede ERM, indtil han afslørede dets korruption i sin bog, kunne næppe være i en bedre position til at observere og advare:

”En valuta har mening, fordi den udtrykker national, monetær suverænitet. Omstændigheder, der måtte få et land til at ville opgive dets nationale, monetære suverænitet uigenkaldeligt, kan aldrig have noget rationelt med økonomi at gøre, selvom forbindelsen ofte bruges på falsk grundlag. En årsag kan kun findes i politik eller, mere nøjagtigt, i trangen til, hos bestemte grupper, at skabe, udvide eller understøtte magt for egen del på bekostning af vælgerne, det var meningen, de skulle tjene.” 25)

Der foregår en ihærdig indoktrinering af den engelske tankegang (især af den nuværende kansler, Kenneth Clarke og hans fælles pro-europæiske skygge, Gordon Brown) om, at England er slået ud og er i forfald, og de eneste positive iagttagelser er de eurooptimistiske. Den trættende brug af metaforer, som ”at komme for sent til bussen”, ”toget kører snart fra perronen” og ”at være i den langsomme kørebane”, ruller ud igen og igen for konstant at forberede englænderne på deres tab af national uafhængighed og en accepteren af, hvad der, med en ny vending, er ”historisk uundgåeligt”. Der er imidlertid ubenægtelige fordele ved at komme for sent til bussen, der er på vej mod et sammenstød eller at køre i den langsomme kørebane, når broen rundt om hjørnet er kollapsede. Jacques Delors’ hårde drive for at forme en ny super Bundesbank på europæisk niveau – helt uafhængig af regeringer og dermed i stand til at udøve en grad af magt, der ligger langt ud over mange

regeringslederens vildeste fantasier - har ikke noget med Margaret Thatchers liberale indre marked at gøre. Det altafgørende er at holde de fattige lande fattige og skærme de rigere lande fra konkurrencens kraftige devalueringer, for på den måde at sikre deres rigdomme.

Broer, vinduer og døre

Den 13. april 1996 enedes EU's finansministre om, at møntenheden under euroen skulle kaldes "eurocent", og den 13. december samme år offentliggjordes eurosedlernes design. Det forventes, at produktionen af dem påbegyndes i 1998, og at de bliver udstedt, for, kort efter etableringen, at sættes i cirkulation af ECB, senest den 1. januar 2002. Pengesedlerne udstedes i syv valører, fra euro 5 til euro 500 (navnet på den kollektive valuta skal stå forud for dets talværdi).

Vinderdesignet af disse pengesedler er et interessant eksempel på betydningen af at formidle det rette image. De bærer alle EU's 12-stjernede cirkel, men hovedmotiverne vil bestå af tegninger af broer, vinduer og døre. Det subliminale budskab er indlysende. Broer strækker sig over canyons, dale og havbugter, der gør en sikker passage mulig over turbulente vande eller andre forhindringer og farer. Døre åbnes til nye destinationer og lukkes bag sig. Åbningen af dem tillader en fremadskridende bevægelse, medens deres lukning bliver en barriere mod et tilbageskridt. Vinduer gør en klar udsigt muligt; deres gennemsigtighed tillader observationen af en anden lokalitet, medens man er i stand til at forblive på afstand af de elementer, der berører den lokalitet, man observerer. Det er et vidunderligt eksempel på kunst, der bruges for at formidle et propagandabudskab: Broerne og dørene formidler det budskab, at EU har en klar hensigt. Det handler om fremskridt og fremdrift. Vinduerne giver indtryk af klarsyn og åbenhed. Havde designerne været villige til at repræsentere noget, der kom sandheden nærmere, ville de have designet pengesedler, der forestiller mørke tunneller, forvrængede spejle, teglstensmure, dørbolte og hængelåse.

Noter:

- 1) Madrid conference, 15th December 1995, cited in the *New York Times*, 16th December 1995.
- 2) *Europe – The Crunch*, Bill Cash, The European Foundation, 1995.
- 3) *Maastricht Treaty*, Articles 102A, 109M and 5.
- 4) *Bundesbank Annual Report*, 1995.
- 5) *Daily Telegraph*, 10th February 1995; *Financial Times*, 2nd December 1996.
- 6) *The Times*, 18th November 1996.
- 7) Quoted from *Maastricht: A Christian Dilemma*, Graham Wood, CIB.
- 8) Speech to the Bruges Group, 20th February 1996.
- 9) *The Business Agenda for a Free Europe*, European Research Group, London.
- 10) *Ibid.*
- 11) *Ibid.*
- 12) *Ibid.*
- 13) *Ibid.*
- 14) *The Times*, 12th May 1996.
- 15) *The Rotten Heart of Europe*, Bernard Connolly, Faber & Faber, 1995.

- 16) *Ibid.*
- 17) *The Times*, 12th May 1996.
- 18) *The times*, 14th June 1996.
- 19) *Euromyths*, CIB, 1995.
- 20) *The Rotten Heart of Europe*, Bernard Connolly, Faber & Faber, 1995.
- 21) *Ibid.*
- 22) *Ibid.*
- 23) *The Social Order of Tomorrow*, Otto von Habsburg, Oswald Wolff Publishers, London.
- 24) *The Rotten Heart of Europe*, Bernard Connolly, Faber & Faber, 1995.
- 25) *Ibid.*

Kapitel 7

De virkelige omkostninger

***”dit Folk har du solgt til Spotpris, vandt ikke Rigdom ved Salget.”
(Sl. 44, 12)***

Det økonomiske spørgsmål om medlemskab af EU er langt mindre indlysende åbenbar i 1990'erne, end det var i 1970'erne. Overalt er tariffen meget lavere, global frihandel tillader stor spredning af industriprodukter, og ikke europæiske lande, som Japan og USA, har samme tilgang til Europas indre marked, som England har. Med al den mediesnak om medlemskab af EU, der er så afgørende for Englands økonomiske velvære, er fakta mindre konkluderende. Fordelen ved medlemskabet koster det engelske folk 0,25% af bruttonationalproduktet (BNP) årligt – omkring 9 milliarder £. Nogle tror, at de fordele, vi nyder, af det der flyder ind fra EU til England, løber op i tilsvarende beløb, en idé som forhenværende kansler Norman Lamont benægtede, fastslående: ”Selvom det gjorde, ville det næppe være århundredets bedste handel.” ¹⁾ Men de politiske omkostninger, der skyldes ineffektiviteten i en knapt flyvefærdig europæisk regeringsform, gør hele maskineriet højst ineffektivt med hensyn til at administrere disse goder. Afgifter til EU's budget overskrider løbende tilskudene med gennemsnitligt 4 milliarder £ årligt, der gør England til nettogiver til EU. Det vil hjælpe at undersøge nogle få, finansielle og økonomiske fakta og sammenligne dem med den misinformation og de halve sandheder, der har cirkuleret siden 1973.

Sandheden, hele sandheden og noget der ligner sandheden

Edward Heath informerede det engelske folk om, at medlemskab af EF ville have en ”positiv og substantiel” effekt på handelsbalancen. Sandheden er, at siden tilslutningen til EF i 1973 har England ophobet et enormt handelsunderskud til Europa på næsten 70 milliarder £. Mindre end halvdelen af Englands eksport går til EU, og kun en fjerdedel af udenlandske investeringer er med EU. Mindre end 5% af investeringer i England kommer fra EU. I den samme periode har England opnået et *handelsoverskud* med resten af verden på mere end 80 milliarder £ og 75% af udenlandske investeringer fortsætter med at gå uden for EU. Yderligere undersøgelser indikerer, at EU er industriens mindst attraktive valg i fremtidige udenlandske investeringer. Medlemskab af EU har intet med Englands evne til at handle med EU at gøre. Schweiz, der ikke engang er associeret med det Europæiske Økonomiske Samarbejde (EØS), eksporterede pr. person i 1993 tre en halv gang så meget til EU, som England gjorde. Norge eksporterede tre gange så meget og Sverige to gange så meget (Sverige var da uden for EU).

Endvidere blev det hævdet, at hvis England meldte sig ud af EU, ville handelen lide og pundet blive devalueret. Igen har tiden vist, at det var falske påstande. Bare 20 år efter, at England forlod den Europæiske Frihandelssammenslutning (EFTA = European Free Trade Association) for at gå med i EF, var hvert enkelt medlem i EFTA rigere end ethvert medlem i EU, undtagen Luxemburg. I 1994 afviste Norge at blive medlem af EU. Ved at gøre det bibeholdt landet alle de handelsmæssige fordele, som England havde, men led ikke under nogle af de bureaukratiske regulativer, som Englands industri er udsat for. Da det norske børsmarked modtog nyheden om et "Nej" til EU, steg aktiemarkedet, og inflationen faldt til det laveste nogensinde. Norge har også beholdt alle sine fiskeriområder intakte. I 1992 afviste Schweiz medlemskab af EØS, et træk der fik den schweiziske franc til at stige i værdi. Schweiz's aktiemarked er siden da steget med mere end 600 points. Schweiz's rentesats er faldet og ligeledes inflationen og arbejdsløsheden. Ifølge FN's statistik er det schweiziske folk de rigeste i Europa, fulgt af Liechtenstein, Norge og Island – samtlige lande uden for EU. Selv the *Financial Times* var nødt til at indrømme:

"Schweiz ser i disse dage ud som en god investering uden for EU."

Det er klart, at England ikke behøver at ofre sin frihed for at nyde fremgang. Da England sluttede sig til EF, var det det tredje rigeste medlemsland og det andet rigeste land i EFTA. I dag er England det fjerde fattigste land i EU og fattigere end EFTA-medlemmerne.

Forestillingen om at behøve at være i "hjertet af Europa" er historisk nonsens. England har altid været en global handelsmagt, fri til at handle med dets Commonwealth, med Nord- og Sydamerika, Asien og Europa. Den europæiske protektionismes bånd har en, og vil få, ødelæggende effekt på Englands betalingsbalance. En af Englands japanske investorer fastslår:

"Jeg vil påstå, at verden uden for Europa på enhver måde er lige så vigtig for Englands økonomiske interesser." 2)

Japan, nu det nævnes, har også investeret massivt i Ungarn, et land der ikke er EU-medlem. England er også verdens største investor i verdens største økonomi – USA. England modtager næsten dobbelt så meget indenrigsinvestering fra dets Commonwealth som fra EU. Sandheden er, at England er i hjertet af verden. At "være hjertet i Europa", en frase brugt af det åbenlyst føderalistiske, Europæiske Folkeparti, bidrager ikke meget til at forandre EU's målretning for tilpasning til Englands agenda.

Nogle økonomer og politikere hævder, at ved at være medlem af EU disciplinerer England sig til at holde styr på sine offentlige udgifter og monetære politik. Men de sande omkostninger, ved medlemskab af EU, vises sjældent frem for folket, og de virkelige fakta er alarmerende. De engelske skatteyderes bruttobidrag til EU er lig med 5,4% af grundtakseringen af indkomstskatten (1996/97-takst). Ved at træde ud af EU kunne man skære ned på indkomstskatten, og leveomkostningerne ville falde yderligere ved at gå ud af CAP (på hvilken EU bruger mere end halvdelen af sine penge). Denne

europæiske beskyttelsespolitik får omkostningerne på de basiske fødevarer til at stige med 150% over verdensmarkedets priser. Det opererer med prisfiksering, manipulering med markedsbeholdningerne og praktiserer således at betale bønderne for at lade deres marker ligge uopdyrkede.

"På Fattigfolks Nyjord er rigelig Føde, mens mangel rives bort ved Uret."

(Ordsp. 13, 23)

Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD) siger, at CAP øger den gennemsnitlige engelske families madudgifter med 18 engelske £ om ugen, det er næsten 1000 £ om året. Omfanget af de indirekte skatter overstiger ethvert formodet, "disciplinært" gode, anvendt af EU mod England. Den 20. oktober 1995 rapporterede *The Times* om tal, der var udarbejdet af forskere i Underhusets bibliotek. De sagde, at 1/2 liter mælk, som koster 36 p, ville koste 17 p uden omkostningerne til CAP. Et kg sukker til 71 p ville blive mere end halveret til 33 p, og et stort skiveskåret brød til 53 p ville koste bare 38 p. Prisen for oksekød og fars er også mere end fordoblet. Lammekød øger med mere end en tredjedel, hønse- og svinekød med en fjerdedel. Stephen Byers MP, der bad Underhusets bibliotek om at udarbejde tallene, bemærkede:

"For første gang kan vi i pund og pence se, hvad prisen er for forbrugerne på grund af tilslutningen til EU's landbrugspolitik."

I tillæg til dette kostede svindel og slap forvaltning EU's skatteydere op mod 2 milliarder £ i 1994, ifølge EU's egne høringsdomstole.

Penge, penge, penge ...

Medens løgnen, om at en enkel valuta er nødvendig for et enkelt marked, er udbredt i Europa, behøver man blot at kaste et blik på USA, Mexico og Canada for at se, at det er muligt for et sådant marked at fungere udmærket uden at behøve en fælles mønt. Set i det lys bliver en monetær union mere en politisk eksploration end en økonomisk nødvendighed. Som det allerede er nævnt, vil alle reserver i the Bank of England blive afleveret til ECB i Tyskland. Og alle Englands indtægter ved handel med udenlandsk valuta (79 milliarder £ årligt) ville blive overført til gavn for euro-staten og dens enkelte valuta. Den engelske regering har ikke længere frihed til at hæve eller sænke skatter på grund af Artikel 99 i *Maastrichttraktaten*, som fastslår:

"Rådet skal handle énstemmigt på EU-Kommissionens forslag og efter at have konsulteret Europaparlamentet og den Økonomiske og Sociale Komité, tilpasse provisioner, for at harmonisere lovgivningen angående omsætningsafgifter, toldafgifter og andre former for indirekte beskatning, i et omfang, at sådan harmonisering er nødvendig for at sikre etablering og det indre markeds funktion inden for en begrænset tid, fastsat i Artikel 7a."

Momsen på omsen – hvad er det?

Moms (merafgift på omsætningsafgiften), som England var forpligtet til at introducere i 1973, er det obligatoriske element i EU-medlemslandenes skattesystem. Momsen, pålagt den indenlandske brændsels- og elkraft, var en del af harmoniseringsprocessen, og omend moms-beskatningen varierer, er ingen engelsk regering i stand til at ophæve den. Dette blev bekræftet af kansler Gordon Brown MP, da han blev interviewet på *Today* programmet. Han sagde:

”Jeg ville foretrække at få den fjernet helt og holdent, men det kan ikke lade sig gøre.” 3)

Her er en kommende kansler, som ønsker at ophæve en skat indført af de konservative, der indrømmer, at *det ikke kan lade sig gøre*. Bruxelles forordner, at når først moms er pålagt et hvilket som helst produkt, kan det ikke senere nulbeskattes. Englands undtagelser (fødevarer, børnetøj, bøger, aviser, offentlige transportmidler, huskøb) er alle underkastet fremtidig overensstemmelse med hele det øvrige Europa. Enhver engelsk regering, som lover, at moms-nettet ikke vil brede sig, fornægter realiteten af en bindende traktat og bedrager derved de engelske vælgere. Kommissionspræsident Jacques Santer fortalte Europaparlamentet, at moms-udligningen er prioriteret, og at han kommer til at tage Maastricht-legaliseringen i fuldt brug

Moms er den mest åbenlyse af alle europæiske beskatninger, fordi den når ud til alle daglige udgifter. Mere bekymrende er de skjulte måder, hvormed man hæver skatteindtægterne. Det estimeres, at rundt regnet en million engelske jobs siden 1973 er blevet ødelagt gennem CAP, og på grund af en ydre tariffmur, pålagt af EU, der har forvrænget engelsk handel. Selv lederen af Labour-partiet, Tony Blair, udtrykte denne holdning i 1983 og sagde:

”Vi vil forhandle om at trække os ud af EF, som har dræneret vore naturlige ressourcer og ødelagt arbejdspladser.” 4)

Professor Patrick Minford skrev i *The European Journal* i november 1995:

”Idéen, om at en enkel valuta vil reducere arbejdsløshed, er ren indbildning. For det første, for at kvalificere sig til ØMU skal alle stater nedskære deres regeringsunderskud til under 3% af BNP og deres gæld til det offentlige til under 60% af BNP. Og alligevel ligger næsten alle EU-landene langt over disse begrænsninger – dette medfører store nedskæringer af de offentlige udgifter, eller snarere vanskeligheder med sådanne nedskæringer, forhøjelse af skatter – næppe recepten på tilvækst og skabelse af arbejdspladser. Det mest sandsynlige er, at det stramme Maastricht-kriterium på en eller anden måde vil blive løst for at tillade den monetære unions politiske proces at skride uden hensyn til de økonomiske konsekvenser. For det andet, en enkel valuta fjerner et lands mulighed for at sænke sine renter under dem, der er fastsat af ECB, og, selvfølgelig, at røre ved vekselkursen. Dette vil afgjort sænke lavkonjunkturen yderligere. Nogle lande, der står over

for alvorlig mangel på konkurrenceevne og er forhindret i nedskæring af renter og devaluering, må se prolongeret arbejdsløshed i øjnene for at tvinge lønningerne nedad.”

Dette er et moralsk spørgsmål, siden en sådan politik *”træder ringes Hoved i Støvet ...”* (Amos 2, 7). I gennemsnit har England betalt en årlig nettoydelse på 3 milliarder £ til EU – et beløb der modsvarer det offentlige sundhedsvæsens årlige udgifter til hospitaler og udrustning. Dette øgedes til 4 milliarder £ i 1995. De løbende bruttoudgifter til Bruxelles beløber sig til 197 millioner £ om ugen, nok til at give enhver af vore 9 millioner pensionister ekstra 20 £ om ugen. Dette er et moralsk spørgsmål, da Skriften klart fordømmer dem, der *”... kuer de ringe, knuser de fattige ...”* (Amos 4, 1). Mellem 1973 og 1991 mistede England en nettosum på 25 milliarder £ - ifølge en estimering nok til at genopbygge hele intercityjernbanenetværket.

Hvis alle Englands udgifter til EU-medlemskab blev lagt sammen – omkostningerne til CAP, det akkumulerende handelsunderskud, nettobidragene til det europæiske budget og omkostningerne for engelsk industri ved tilpasning til EU-regulativer – ville det totale beløb nå op på 235 milliarder £. Dette modsvarer 4000 £ for hver mand, kvinde og barn i England.

Fremtidige omkostninger kommer, ifølge Jacques Delors, afgjort til at indbefatte det uendelige sorte hul i den europæiske flydende pensionsgæld. Den totale EU-pensionsgæld, af hvilken 99,7% er pådraget på det europæiske fastland, har nået det forbløffende beløb af 10.000.000.000.000 £ (10 trillioner £). Engelske skatteydere vil i fremtiden blive nødt til at betale milliarder af pund i tillægsskatter eller forhøje lånerenten. David Shaw MP har kalkuleret, at hver nyfødt, engelsk baby kommer til verden med en 39.000 £ ”fødselsskat”. 5) De, der sidder ved magten, gør klogt i at grunde over et sådant prospekt.

”Ve dem, der ... undertrykker Mand og Hus, Ejendom og Ejer.”
(Mika 2, 1-2).

Noter:

- 1) *The Times*, 12th May 1996.
- 2) Haruko Fukuda, Vice-Chairman of Nikko Securities.
- 3) *Today* programme, BBC Radio 4, 30th October 1996.
- 4) *Sunday Telegraph*, 1st October 1995.
- 5) *Hansard*, House of Commons speech, 7th June 1996.

Kapitel 8

Krig eller fred?

***”Thi den Kamp, vi skal kæmpe, er ikke mod Kød og Blod,
men mod Magterne og Myndighederne, mod
Verdensherskerne i dette Mørke, mod Ondskabens
Åndemagter i Himmelfrummet.”***

(Ef. 6, 12)

Bestemte geografiske områder og byer har haft prominente roller gennem Europas historie. Markerne omkring Bruxelles er de bølgende nervecentre i dannelsen af den europæiske stat, hvor Napoléons europæiske kejserdømme blev tilendebragt, og det er også området, hvor engelske soldater affyrede deres første skud 100 år senere ved Den Første Verdenskrigs udbrud. Maastricht, hvor traktaten blev underskrevet, som opløste engelsk suverænitæt, underminerede den engelske trone og etablerede europæisk statsborgerskab, er hjemstavnen for en helligdom til Maria. Den har siden 1400-tallet været centrum for Hollands religiøse magtkampe mellem romerskkatolske og reformatorerne. Det er byen, hvor the Gunpowder Plot blev udklækket af en gruppe romerskkatolske, der stræbte efter at ødelægge den protestantiske James I's trone. Interessant nok opstod der også i Maastricht et historisk optog, hvor centralfiguren var en kæmpe med to roller i sin beklædning – en biskop og en konge. En hollandsk pamflet forklarer, at købmanden i Maastricht var imod det centraliserende Habsburg regimes kejser Karl V og opfandt den vilde kæmpe for at symbolisere det faktum, at de finansielle ledere af byen havde biskoppen af Liege og kejseren i sin hule hånd. Maastricht-budskabet var ligefremt: Økonomiske kræfter er stærkere end kirke og stat; mammon tilsidesætter både åndelige og politiske principper. Med tanke på, at *Maastrichttraktaten* af 1992 var den traktat, ved hvilken den europæiske valuta blev drivkraften i europæisk integration, ser det ud som om de åndeligt herskende magter i Maastricht endnu en gang tager styringen.

Dunkirk, forud for Den Anden Verdenskrig, var berømt for slaget ved Dunes i 1658, hvor admiral Blake satte en stopper for det spanske overherredømme. Siden den tid har England spillet en ledende rolle i formningen af Europa. Fx organiserede det koalitionen for at bremse fransk dominans under Louis XIV, hjalp til med at lave udkastet til *Utrecht Traktaten*, som lagde mønsteret for Europa i 18. århundrede, og organiserede en koalition mod Napoleon. England førte også an i formuleringen af *Wientraktaten* (som dannede mønsteret for Europa i 19. århundrede), *Versaillestraktaten* (som fastlagde de nationale grænser, der stadig eksisterer i dag), og det hjalp med at konkludere forliget, der fulgte efter Den Anden Verdenskrig. Selvom nogle af disse traktater måske havde skavanker, har England konsekvent taget en afgørende føring i at forsvare frihed og demokrati og har siden assisteret de engelske kolonier og andre nationer i at lave udkast til deres grundlove for at blive selvstændige stater. Englands fortid er ikke uden skam, men i den nylige kamp for fred mod kræfter

som stolthed, fordomme og griskhed, har det været en tileggen til kristne principper og et helhjertet engagement for at gøre ende på oprørske politiske og religiøse systemer.

Det er vanskeligt at forstå de tre tidligere eksisterende tyske Reichs, og en samlet drivkraft for et fjerde, uden at nære fornemmelsen af territoriale magthavere og magter i den himmelske sfære. At afvise denne fornemmelse helt og holdent ville betyde, at en gentagelse af Maastricht-forekomsterne, og Tysklands gentagne dominans, simpelthen var tilfældige. Bibelen viser tydeligt, at der ikke er nogen hvile for kristne fra kampene mod de åndelige magter og magthavere, der sætter sig imod Guds hensigter. Kongen over ulykker, Satan, hersker over dæmonfyrster, som dominerer over specifikke, geografiske områder. En magt er netop dette, et område behersket af en fyrste. I *Daniel 10* nævnes fyrsten over Persien og lidt senere fyrsten over Grækenland. *Ezekiel 27* taler om regenten over Tyrus, som synes at reflektere selve Satans attributter, og en af Guds ærkeengle, Michael, kaldes Israels Fyrste (Dan. 12, 1). Det er muligt, at Satan har sine betroede fyrster over alle regeringer i verden. Disse fyrster er ansvarlige over for ham for udførelsen af hans vilje i disse regeringer. Han søger at forhindre Guds plan vedrørende fuldbyrdelsen af profetierne om de verdslige kongedømmer.

Siden Michael er nævnt som den store fyrste, der værner Guds folk, er det klart, at Gud også har betroede engle, der udfører Hans vilje med hensyn til, hvad der er bestemt over rigerne i denne verden, og disse magter er allerede involveret i en uhyre krig i det himmelske. På denne baggrund er alle tabte og vundne krige her på jorden i overensstemmelse med dem, der vindes og tabes i den himmelske sfære. Det politiske er blot et produkt af det åndelige. Det er Gud, der planlægger opkomsten og faldet af rigerne på jorden, og Satan der søger at tilintetgøre disse planer. Sådanne fyrstedæmoner kan også influere på national karakteristik. Disse kunne undersøges globalt, men den principielle bekymring er her Europa. Historien indikerer massive, himmelske kampe med modstridende kapløb mellem Frankrigs og Tysklands folk om europæisk herredømme, og nationer som England, der, i det mindste i nyere tids historie, har kæmpet for at forsvare frihed, demokrati og retfærd. Det er også bemærkelsesværdigt, at lande som Schweiz, der tidligere trak sig for at bevare neutralitet i krigstider, har tilegnet sig en mere perifer neutralitet til EU.

Freds bomberne

De nærmeste år vil afgøre, om Europas politik er ved at gå ind i en periode af fremgang eller kaos, begreber der har modsat tolkning, afhængig af det individuelle Europaspektiv. Lige siden Reformationen, med etablering af the Church of England og den grundlovssikrede måde at regere på ud fra love baseret på bibelsk protestantisme, har magter og magthavere i Europa mange gange kæmpet mod England for at effektuere en underkastelse og tilbagevenden til den romerskkatolske fold. Var England nogensinde tabt, ville EU nu være et ganske andet kontinent. Og alligevel, på trods af hele det historiske, engelske

forsvar af Gud givne friheder og velsignelser, er nationen nu ved at tabe en ny krig; ikke den traditionelle konflikt, hvor millioner af soldater bliver skudt, civile lemlæstet, byer bombet eller nationer bragt på knæ i ydmygende overgivelse til sejrherren, men den mest troskyldige form for krigsføring, der nogensinde er udtænkt – en invaliderende fred. Denne mesterstrategi opnår, hvad århundreder af blodsudgydelse ikke kunne vinde – et England besejret af en europæisk undertrykker. Når en erobrers aktioner eksamineres, er det klart, at de ikke afviger meget fra EU's aktioner over for England:

- 1) Nationens flag sænkes, og erobrers stiger til vejrs. Dette symboliserer suveræniteten i den nye regerendes autoritet. Et flag markerer nationalitet, det informerer dets borgere om, hvor de kommer fra, og hvor de hører til. EU-flaget smykker nu mange bygninger af national betydning, specielt på den nyligt indstiftede "Europadag" – en årlig fejring af europaidealet. Under mange begivenheder, sponsoreret af store medieinteresser – som Euro 96 – erstatter EU-flaget the Union Jack eller vejrer på lige fod med det. Medens nogle hævder, at brugen af the Union Jack på de foreslåede engelske ID-kort ville støde irske nationalister – og kræve det fjernet – har engelske nationalister intet at skulle have sagt med hensyn til de europæiske symbol, som skal være til stede på ethvert foreslået ID-kort, ifølge europæisk direktiv.
- 2) Nationalsangen, et andet nationalsymbol, er udskiftet med en hymne, hvis musik og lyrik reflekterer erobrers arv og forhåbninger. EU-hymnen – "An die Freude" – fra Beethoven's niende symfoni – er, selvfølgelig, tysk. Hvor vidunderlig musikken end måtte være, et det kun lidet sandsynligt, at Beethoven selv ville godkende dens brug til en opståen af et europæisk imperium. Han væmmedes, da Napoléon, som han tidligere havde æret, udvalgte sig selv til kejser, et træk der i vrede fik ham til at kradse Napoleons navn væk fra dedikationen til hans tredje symfoni. Lyrikken, som er af en anden tysker, Schiller, beskriver indtoget i en hedensk gudindes tempel og alle menneskers forening som brødre ved magisk kraft.
- 3) Passet, til brug ved udenlandsrejser, er enten trukket tilbage eller absorberet i erobrers dokumentation. Det blå, engelske pas er blevet ophævet og erstattet med det røde, europæiske pas, der bekræfter borgerskab i en europæisk stat.
- 4) Statsoverhovedet er fjernet, specielt fordi det inspirerer til loyalitet. En sådan magt og popularitet skal decimeres eller ødelægges, for at erobreren kan herske ubestridt. Der er intet statsoverhoved i England med suveræn magt, da dronningens magt er undermineret af det påtvungne, europæiske statsborgerskab, parlamentets magt er underlagt medlemmerne af EU-Kommissionen, og engelske domstole tilsidesættes af europæiske, juridiske magtbeføjelser. Otto von Habsburg foretrækker et valgt statsoverhoved for Europa – ikke med en hereditær efterfølger, men valgt for livstid. Opdukken af en ny, Hellig, Romersk Kejser er umådelig symbolsk. Habsburg siger:

”Nu ejer vi et europæisk symbol, der tilhører alle nationer lige meget. Dette er det Hellige Romerske Kejserdømmes krone, der personificerer Karl den Stores tradition, regenten over et forenet Vesteuropa. Kronen repræsenterer ikke alene monarkens suverænitet, men også båndene mellem autoriteten og folket. Sandt nok er det monarken, der krones, men i denne hellige akt fremstår han som repræsentant for hele folket. Det burde derfor overvejes, om det europæiske statsoverhoved, som protektor af europæisk lov og ret, ikke også burde være beskyttet af et symbol, hvilket mere end noget andet repræsenterer det europæiske samfunds suverænitet.” 1)

Hvem kan dette nye statsoverhoved være? Delors? Santer? Kohl? Det er mere sandsynligt, at det er paven. Det Hellige Romerske Kejserdømme ville se malplaceret ud på hovedet af nogen anden.

- 5) Medierne kontrolleres. Rapporter om fakta manipuleres til fordel for erobreren, og en propagandakrig er lønnen for at vinde folkets hjerter og sind. Meninger, der åbenlyst er imod erobreren, bliver latterliggjorte og afvist. Dette behandles udførligt i det næste kapitel.
- 6) Grundloven og kulturen tilsidesættes. Love påtvinges i direkte modstrid med den rådende grundlov, og landets arv og institutioner fejes til side, efterhånden som erobreren reformerer lovgivningen for at tilpasses sine behov. Som tidligere observeret er den europæiske lov uforenelig med den engelske grundlov, og derfor undermineres den.
- 7) Uddannelsessystemet kontrolleres. Sejrherrens filosofi gennemsyrrer fremtidige generationer, historien omskrives, sandheden forvanskes og landets historie indordnes under en større verdenshistorisk vision. Indoktrineret undervisning eksamineres i det næste kapitel.
- 8) Den nationale religion laves om. Enten afskaffes den eller erstattes med en ny religion eller filosofi, eller den undermineres ved fjernelse af dens afgørende fundamenter og ved indførelse af nye love. Med the Church of Englands hedengang, negligering af monarkens edsaflæggelse til opretholdelse af den ”Protestantiske Reformerte Religion” og den strategiske ophøjelse af romerskkatolske til magtfulde medier og rådgivende positioner, er Englands nationale religion allerede på et stadium af uddøende forfald.
- 9) Ejendomsretten reduceres. Hvad staten behøver, tilhører staten, og alle landets reserver kan sejrherren gøre krav på uden kompensation. Således bringer den Fælles Landbrugs- og Fiskeripolitik disse levnedsmiddelreserver under Bruxelles kontrol. Andre europæiske nationaliteter kan registrere deres både i England for at få del i Englands fiskerikvote. Parlamentet forsøgte at ulovliggøre dette i 1988, men denne lovhjemmel blev erklæret illegal og omstødtes af Europadomstolen; et tydeligt bevis på engelsk tab af selvstyre. Etableringen af ECB vil fuldbyrde processen og absorbere alle Englands nationale tilgange, nordsøolien og store guldreserver indbefattet.

En nylig bekymring, og som Frank Field MP gav udtryk for, er, at de 600 milliarder £, som England har sat til side til fremtidige pensionsydelse, også vil blive en fælles tilgang. Ifølge OECD er Englands forudseende planlægning for landets pensionister større end alle de øvrige europæiske lande tilsammen.

- 10) En form for slaveri kan blive påtvunget. Det bliver måske ikke så ekstremt som piske over smertende rygge, men finansiell kontrol eller frihedsrestriktioner, der udgør en mere subtil form for slaveri. Som forklaret i 6. kapitel, penge er magt. De, der kontrollerer lånerenterne, bliver herrer over de fattige – specielt hvis de ikke kan fjernes fra magten ved frie valg.
- 11) Landet er afvæbnet. Den besejredes militære magt er absorberet ind i sejrherrens militære magt, der gør væbnet modstand umulig. The 1996 Inter-Governmental Conference (IGC) er rykket frem for at placere en fælles europæisk forsvarsstyrke fast på agendaen. Både Frankrig og Tyskland stræber efter en sådan styrke, med både hær, flåde og luftvåben under europæisk regeringskontrol.
- 12) Luftrummet er kontrolleret. Enhver militær leder vil bekræfte, at opnåelse af overlegenhed i luften er midlet, hvormed krige vindes. Dannelsen af et enkelt, europæisk luftrum var en del af Romano Prodi's presidentembedes plan for herredømmet. 2) De tydelige implikationer er, for en enkelt EU-luftfartstrafik, kontrol over den nationale luftfart. Med et kommende enkelt EU-luftvåben vil al forflytning af militære luftvåben komme til at høre under et enkelt organ, i stand til at levere eller tilbageholde autorisationer for ikke-EU-militære luftvåben, til at bruge militære baser og luftrum inden for EU. 3).

Undersøger man detaljerne af disse aktioner er det ikke urimeligt at hævde, at England er blevet diplomatisk manipuleret og besejret gennem en fredfyldt krig. Enhver tale om patriotisme eller nationalisme pådrager sig ringeagt fra den politiske, intellektuelle eller religiøse elite, som om EU garanterer fred og harmoni, og patriotisme eller forårsager konflikter og krige. Og dog er den menneskelige natur den sande årsag til krige – særlig begæret efter kontrol og magt. Profeten Jeremias talte vist, da han sagde:

”Hjertet er svigefuldt fremfor alt, det er sygt, hvo kender det?”
(Jer. 17, 9).

Menneskelig sympati spreder sig normalt udad fra enkeltpersoner til familier, for så at omfatte familier og venner og endvidere til dannelsen af samfund, regioner og lande, efterhånden som folk opdager fælles bånd af slægtskab, sprog og kultur. Gud skabte landene med uensartede egenskaber, og disse forskelligartede, nationale træk og kulturer viser skabelsens under. Hvis beretningen om Babelstårnet udrettede noget, så var det, at adskillelsen forekommer under disse former, og at forsøg på at genskabe et ensartet tårn er dømt til at mislykkes. En sådan ensartethed var aldrig tiltænkt, og totalitære regeringer, der har prøvet at påtvinge en sådan ensartethed, har præsideret over

mishag og borgerkrige. Frie stater strækker deres hænder ud til fred og venskab med deres naboer i påskønnelse af andre kulturer og nationer. Kærligheden til ens eget land tillader en forståelse for den kærlighed, andre lande har til deres, og ingen patriotisk følelse, nationalistisk nidkærhed eller uvidenhed om nationale forskelle kan føre til krig. Krig er manifestation af magtbegær og dominans, der findes i den menneskelige natur, særligt diktators magt motiveret af trans nationale ideologier, baseret på race, klasse, religiøse idealer eller utopianisme – som nazisme, kommunisme eller totalitarisme. Disse, ikke nationalismer, har været den store svøbe i 20. århundredes Europa og en af de principielle barrierer, der har forhindret deres fremturen, har været patriotisk modstand i lande, fast besluttet på at forsvare egne rettigheder, frihed og arv.

Det indskrænkede veto

På trods af de forsikringer, der tilbydes med hensyn til det engelske veto, særligt med hensyn til forsvarsspørgsmål, har hver følgende europatraktat set en erosion af det engelske veto, udvidelse af kvalificerede majoritetsafstemninger og en svækkelse af Englands evne til at handle selvstændigt. Den 28. februar 1996 erklærede EU-Kommissionen::

”I en udvidet Union vil fasthængen ved énstemmighed ofte resultere i hårknuder. Ja, vanskeligheder med at nå til énstemmige overenskomster højnes eksponentielt, som antallet af medlemmer tiltager. Kommissionen foreslår derfor, at kvalificeret majoritetsafstemning bliver den almen gyldige regel.” 4)

Visionen blev indkapslet af en MEP:

”Vi ønsker, at minoriteten accepterer, hvad majoriteten har besluttet.” 5)

Der er al mulig grund til at mistænke, at en fælles europæisk forsvarsunion vil lovfæste endnu et åleglat skråplan mod føderalisme, om ikke andet så fordi England er direkte regnskabspligtig over for Europadomstolen. Skulle denne domstol afgøre, at England ikke må udkæmpe en krig for at beskytte sine territorier, ville England være magtesløs. Forestil dig et veto løst England, der prøver på at forsvare sine territorier på Falklandsøerne. Det ville ikke have været muligt, eftersom nogle af Europas lande er imod krigen. Hvis militære divisioner og regimenter var bestemt til fælles manøvrer, ville England få vanskeligere ved at handle (eller trække sig) ensidigt. Nogle vil resonere, at dette yderligere tab af suverænitet ville være acceptabelt, hvis resultatet blev, at udsigten til krig i Europa ville blive skrinlagt én gang for alle, men det er usandsynligt. En europæisk hær kunne blive kaldt til Balkan, Cypern, eller hvor som helst spændinger i Europa forekom, og England ville befinde sig indesluttet i konflikter, som det ikke fandt ”retfærdige”. De Vesteuropæiske nationer er nu alle fredselskende demokratier, og denne regeringsfilosofi omfattes også af landene i Østeuropa. Dette er den principielle grund til, at der har været 50 års fred i Europa. Demokrati, NATO og gensidig respekt er de bedste garantier for

fred; et skred i hvilken som helst af disse ville skabe spændinger og konflikter, som intet antal af traktatforpligtelser ville dæmpe.

Den fransk-tyske alliance

Der er en opfattelse blandt nogle senioreuropæiske embedsmænd af, at hele den europæiske agenda fastholder en tidstabel, der passer Tyskland og Frankrig. Som Margaret Thatcher observerede, alle andre må simpelthen falde ind i rækken. At Tyskland uvægerligt sætter sine egne nationale interesser forud for Unionens fælles bedste viste sig ved begivenheder, der fulgte Tysklands genforening. Sterlingpundet var bundet i et snævert ERM- bånd, og England var i lavkonjunktur og behøvede desperat en nedskæring i lånerenterne. Tyskland holdt sammenbidt fast ved de høje renter, som til sidst medførte, at det engelske sterlingpund blev udelukket fra ERM. Tyskland var ikke berørt af Englands problemer; heller ikke af det øvrige Europas interesser. I stedet for fik dets egne indenrigspolitiske behov dominerende indflydelse på hele den europæiske, økonomiske situation. Bundesbanken forventes kun at tage sig af sine egne domestiske behov; resten af Europas behov er af ringere betydning. Som da de to Tysklunde forenede deres valutaer i 1990, da blev det muligt for Østtyskland at fortsætte som en separat, politisk entitet. Monetær union udelukker enhver bestræbelse på uafhængig, politisk identitet, som kansler Kohl ved. Den franske udenrigsminister, Hervé de Charette, bekræftede dette:

”Den fransk-tyske alliance må fortsætte med at fuldføre sin føderale funktion Det enkelte valutaprojekt er princippet og ... eneste europæiske føderale projekt ... dets magtfulde føderale karakter mangler endnu til fulde at blive påskønnet.” 6)

Senioreuropæiske økonomer bekræfter også, at beslutninger træffes på forhånd af de to største medlemsstater – Tyskland og Frankrig – som er bundet af vilkårene i deres bilaterale traktat af 1963, at nå ”så langt som muligt med en analogisk position” 7) *forud* for møderne med Ministerrådet. Denne tingenes tilstand, om at England bør være i hjertet af Europa, gør John Majors refræn til nonsens, da dets hjerte er okkuperet af Tyskland og Frankrig. Det forklarer måske det konstante, ministerielle refræn om, at ”kæmpe i et engelsk hjørne af Europa”. Hjørner er ikke i hjertet, de er i periferien.

Man havde håbet på, at en europæisk union ville sørge for et tiltrængt check på tysk dominering, men genforeningen har i stedet ynglet en gigantisk magt med større tilbøjelighed til at spille med musklerne. Kampen for tysk genforening kostede talrige krige i 19. århundrede, og dets kamp for overherredømme har forårsaget de to blodigste krige i 20. århundrede. Selvom planen er den samme, er taktikken nu ændret. Målsætningen er at frembringe en fredelig union i Europa under et dominerende Tyskland og uden blodsudgydelse opnå, hvad der mislykkedes for kejseren og Hitler på slagmarken. Faren er, at denne målsætning helt ignorerer den demokratiske proces. Folkene tager måske deres frihed for givet, men det pludselige tab af kontrol over deres økonomi får dem måske til at vågne op. En eneste valuta vil overgå til en permanent, indskrænket

ERM, trukket op efter tyske og franske regler. Efterhånden som jobs og investeringer flyttes fra England til Paris-Berlin alliancen, og den fattigere del af EU bliver fuldstændig underlagt rigere medlemmer, der holder på pengepungen, vil en effekt afgjort blive en genoplivning af nationalisme. Folk vil begynde at lægge mærke til, at den monetære og økonomiske union berøver dem deres frihed og nationale identitet. Efterhånden som udemokratiske direktiver, regulativer og love flyder ind fra Bruxelles, vil folk begynde at indse, at de behøver at genvinde deres frihed. Håbet, om at en løsrivelse er mulig uden krige for uafhængighed, er svundet ind, når man eksaminerer en ildevarslende linie i Maastrichttraktaten, der fastslår:

”Unionen skal selv, med de nødvendige midler, sørge for at opnå dens målsætninger og gennemføre dens politik.” 8)

Formanden for den Antiføderale Sammenslutning, dr. Alan Sked, sagde:

”Denne klausul, som kunne være taget lige ud af Hitlers *Bemyndigelseslov* (lovliggørelse af ulovligt forhold) nulstiller subsidiært systemet.” 9)

De, der tror, at denne observation er reaktionær og sortseer pessimistisk, må også lægge mærke til det, forhenværende leder af Kommissionens ERM-enhed, Bernard Connolly sagde:

”ERM og ØMU er ikke kun ineffektive, men også udemokratiske: en fare ikke blot for vor velstand, men også for vor frihed og ultimativt for vores fred. ERM er en mekanisme til at underordne sig den økonomiske velstand, de demokratiske rettigheder og den nationale frihed for borgerne i de europæiske lande under en politisk og bureaukratisk elite, hvis magtbegær, kynisme og vildfarelse ligger bag majoriteten af dem, der bestræber sig på at skabe en europæisk superstat. 10)

Den 16. oktober 1995 forlangte kansler Kohl, at enhver må koncentrere sig om at gøre Europa til en ”uigenkaldelig proces”. Bydende nødvendigt, ræsonnerede han, hvis Europa skulle undgå at kollapse. Han gik videre med at gentage den trussel, han havde brugt ved tidligere lejligheder, at Europa må gøre, som Tyskland siger, eller der bliver krig i 21. århundrede:

”Konstruktionen af Huset Europa forbliver den eneste reelle garanti for frihed og fred i 21. århundrede.” 11)

Gennem at fremme fransk-tysk forsoning har det europæiske projekt været en succes. Undertegnelsen af *Romtraktaten* i 1957 var i stand til at sikre fred, fordi naziideologien, der tog Tyskland i besiddelse i 1930'erne, var blevet ødelagt ved Hitlers nederlag. Imidlertid er EU's evolution ind i dybere politisk integration og undergravningen af medlemsstaternes uafhængighed i fare for at forårsage en tidevandsbølge af befolkningens fortørnelse, der meget vel kan ødelægge

snarere end at styrke europæisk harmoni. Maastricht, med dens splittende spørgsmål om monetær union som en hjertesag, er ikke den naturlige fuldendelse af *Romtraktaten*; det er et manifest af splittelse og konflikt i Europa. Efterhånden som ECB træder i forgrunden, vil Frankrig bekymre sig om, at institutionen opererer efter franske interesser såvel som Tysklands. Men hvis franske indenrigs økonomiske spørgsmål forårsagede ECB til at gå på kompromis med den tyske agenda, er der ingen tvivl om, at Tyskland vil gå hurtig i aktion – enten mod banken eller mod Frankrig. For selvfølgelig er tysk-franske konflikter ikke noget nyt. Tyskland har stiftet de blodigste konflikter i verdenshistorien, og Frankrig har kendt til adskillige revolutioner og krige siden 1789. Både Frankrig og Tyskland har kun for nylig konverteret til demokrati og politisk stabilitet. Stramningerne i Maastricht, øget arbejdsløshed og bevidstheden om, at demokratiske principper er blevet forkastede kunne meget vel udløse videre konflikter og revolution. Der er ingen, der siger, at Jacques Chirac eller Helmut Kohl ville true hinanden, eller noget andet europæisk land, med udryddelse, men deres politik vil forårsage økonomisk fald, politisk illegitimitet og fortørnelse blandt Europas nationer, tilstande hvor fremmedhad vil være meget mere sandsynligt end liberal nationalisme. Dette ville umiddelbart føre enten til en rigid, totalitær stat med rigoristisk kontrol over sådanne spændinger, eller et nyt udbrud af krig. Forhenværende forsvarsminister, Alan Clark, bemærkede:

”EU-Kommissionen ... er ikke en programmeret, fjendtlig og aggressiv magt, som det nazistiske Tyskland var. *Men den er ikke benign*. Og grunden til dens dårlige holdning over for England ... er af samme natur som den følte af Napoléon, af kejser Wilhelm og af Adolf Hitler.”¹²⁾

Så meget som alt dette end må afvises som spekulation, er der en blændende, indlysende faktor, der fortjener stor overvejelse: den europæiske plan løber tydeligt modsat historiens forløb. Med opløsningen af det tidligere USSR, Quebec's bud på uafhængighed fra den canadiske føderation, det tidligere Jugoslaviens dalen til stammekrigsføring, Czekoslovakiets splittelse og selv brudene i England er overvældende beviser om, at stater, etableret ved traktater, er skrøbelige fænomener. Yderligere tenderer artificielt dannede stater uvægerligt til at falde tilbage til deres etniske grupperinger, ofte med uhyggelig indbyrdes krig i kampen for nationens/statens selvstændighed og anerkendelse. Lord Tebbit bemærkede:

”Tragedien i Jugoslavien er ikke en tragedie om folk, der slås for at komme sammen i en føderal stat, det er en tragedie om folk, der slås for at slippe væk fra en føderal stat.”

Europa er endnu ikke kommet sig over nazismens følger; Bosnien er en passende påmindelse om, at Europa stadigvæk har kapacitet til at producere levende billeder af udtærede, nedbrudte mænd, der stirrer ud med tomme blikke bag pigtrådshegn i koncentrationslejre. Vesteuropas politiske strukturer har holdt dets lande i fred og fordragelighed i den længste periode af stabilitet i historien, og dog er der opstået et dilemma. Der er dem, der tror, at Europa er

gårsdagens løsning på dagen før gårdsdagens problemer. En union, der var smedet sammen for at undgå krig, har produceret en vedvarende fred, men jo større og mere vellykket en fred, desto mere fjern bliver muligheden for krig, og jo vanskeligere bliver det at finde et eksistensgrundlag for Unionen. Hele eksperimentet har produceret et stort paradoks.

Noter:

- 1) *The Social Order of Tomorrow*, Otto von Habsburg, Oswald Wolff Publishers, London.
- 2) *The Creation of a Single European Sky*, European Commission communication, quoted from *Hansard*, 24th May 2000.
- 3) House of Lords, *Hansard*, 29th June 2000.
- 4) *Reinforcing Political Union and Preparing for Enlargement*, EC, 28th February 1996.
- 5) Hans-Gert Pottering MEP, 11th Congress of the EPP, Reuters News Service, 7th November 1995.
- 6) Speech to the French branch of The European Movement, Paris, 26th June 1996.
- 7) *International Currency Review*, Vol. 23, No. 4, Autumn 1996.
- 8) *Maastricht Treaty*, Title 1 Article F3.
- 9) Quoted in *Maastricht made Simple*, published by *The European*, 1992.
- 10) *Daily Mail*, 5th September 1995.
- 11) CDU Annual Congress, 16th October 1995.
- 12) *Daily Telegraph*, 9th January 1997.

Kapitel 9

Propagandaoffensiven

**”... ”Hvad er Sandhed?”...” sagde Pilatus.
(Joh. 18, 38)**

Den engelske presse og medierne synes at være ude af stand til moderation eller nuancering i europæiske anliggender. En yderlighed er de konfronterende anti-europæiske råb, pakket ind i the Union Jack, med dets hurra patriotiske vokabularium og krigshentydninger, den anden er en destruktiv latterliggørelse af enhver, der så meget som sætter spørgsmålstegn ved det europæiske ideal eller kritiserer nogle af dets institutioner. Sådanne mennesker er dømt til at leve i ”drømmeland” og ved intet om den virkelige verden. Ræsonnementet går på: At kritisere enhver europæisk institution gør dig anti-europæisk; at være anti-europæisk gør dig nationalistisk; nationalisme fører til krig, og krig er af det onde. Konklusion: At kritisere Europa er af det (den) onde. Der er også dem, der forværrer situationen ved at ligestille ekstreme udtryk af nationalisme med frasen ”beskytte engelske interesser” og gøre det til en religiøs hymne, og the Union Jack eller St. Georg korset til symbolske emblemer.

Hvor forvirring og løgne hersker

Der er lavet meget ud af kansler Kohls gentagne løgn:

”Europæisk integration er, i virkeligheden, et spørgsmål om krig eller fred i 21. århundrede.”

Han bifaldt en udtalelse af Frankrigs afdøde præsident Mitterand i 1995 om, at ”nationalisme er krig”, hvilket er en yderligere propagandaforestilling. At bevare nationalstaten er en absolut betingelse for bevarelsen af frihed og fysisk sikkerhed, der truer begge uløseligt forbundne, når regional eller global magtudøvelse er på vej. At hylde sit eget land af den grund er ikke synonymt med nationalisme, som fortalerne for den europæiske sag løgnagtigt fastholder, men sådan er indflydelsen af EU's propaganda, at deres kampagne imod ”xenofobi” har til hensigt at neutralisere og marginalisere dem, der sætter pris på deres land. Hele bevægelsen, for forening af menneskeligheden i en Ny Verdensorden ved afskaffelse af nationalstaterne, er tilsølet i løgne og forvirring, som kun kan have en kilde:

”Djævelen selv, som er forvirringens og løgnens ophavsmand.” 1)

Der er en *fin de siècle* malaise – en forfinet overkultur fra slutningen af 19. århundrede - hvis utilfredshed destabiliserer det engelske folks psyke. Den europæiske agenda, med alle dens associerede undvigelse og tvetydigheder, er trængt igennem alle den engelske regerings institutioner. Folket er blevet vant

til løgne, "slaphed", misinformation eller disinformation, der nu strømmer ud fra Westminster, og nogle sektioner af medierne har set hen til Europa som et bedre eksempel. Mange mennesker føler, enten underbevidst eller mod bedre vidende, intet andet end foragt for deres politiske ledere.

Forskellen mellem misinformation og disinformation bliver nogen gange ikke forstået. Misinformation er en pakke af løgne, som udbredes på grund af en fejl eller på grund af uvidenhed om de sande fakta. Disinformation er en pakke af løgne, som gerningsmanden ved er løgne, og som bevidst udsprede. Eksempler på begge har slagkraft i hele debatten om Englands relationer til EU.

Velsignede er de, som tror på status quo

At overøse enhver med hån, som argumenterer for udtræden af EU eller foretrækker en folkeafstemning om dybere integration, er at bidrage med ingenting ind for en vigtig og nødvendig debat. Omvendt har alle, der vil fremme den europæiske integration, ligeledes ret til at blive hørt uden offentlig latterliggørelse fra den anti-europæiske presse. England er dog stadig essentielt et demokrati, der værner om principperne for ytringsfrihed. Og alligevel bliver sandheden, på en eller anden måde, forvansket; medierne undlader at rapportere fakta; selve tonen i forespørgslerne underminerer præsentationen af sandheden, og hvad der normalt ville blive betragtet som en løgn eller et bedrag, bliver på en lumske måde til en pseudosandhed. Fx fastslår Otto von Habsburg med nedværdigende arrogance:

Nødvendigheden af en sammensmeltning af Europa er indlysende for ethvert tænkende menneske."

Han synes at betvivle, hvorvidt de, der ikke anser det for nødvendigt, er ved deres fulde fem. Men medens John Major bruger floskelen om at "leve i drømmeland" for at rakke ned på euromodstanderne, opdagede David Smith i sin artikel i the *Sunday Times*, at Aristophanes skabte dette drømmeland som et forbavsende rationelt sted. Den politiske videnskabsmand og filosof Leonard Schapiro bemærkede:

"Den sande hensigt med propaganda er hverken at overbevise eller overtale, men at producere et ensrettet mønster i de offentlige udtalelser, hvor de første spor af uortodokse tanker afslører sig selv som skurrende dissonanser."

Dette er bestemt betegnende for den europæiske debat og endnu mere betegnende for dem, der lader deres røster høre i bekymring over den økumeniske proces mellem the Church of England og Rom. Enhver, der sætter spørgsmålstegn ved status quo omkring disse emner, har store vanskeligheder med at finde en platform eller en forlægger. Mediernes magt er umådelig. Det kommer derfor ikke som nogen overraskelse at konstatere, at de europæiske føderalister prøver at få kontrollen over store dele af den. EPP fastslår:

”Hvad, der hér står på spil, er fremtiden for europæisk forening, så De Europæiske Fællesskaber fuldt og helt må tage del i omorganiseringen af medierne. Vi anbefaler nu en europæisk fjernsynskanal, der opererer efter samme design som the European Broadcasting Union.” 2)

Bruxelles radio- og fjernsynskorporation

Det er interessant at undersøge den enorme omskiftning i presseopinionen om Europa siden indtræden i EF i 1973. Under folkeafstemningskampagnen i 1975 marginaliserede pressen alle Tony Benn's logiske argumenter om suverænitet og alle Enoch Powell's om kultur. Hver nationale avis lagde deres gamle rivaliteter til side i buddet om at få trukket et ”Yes-valg” ud af befolkningen. Deres sejrudbrud, ”Vi er alle europæere nu”, er nu det modsatte – et råb om dommedag. I 1975 hånedes the *Daily Express* Tony Benn for at køre en ”uværdig kampagne”. I 1996 er han én af deres ”førende kommentatorer”. Dette må være mere end det faktum, at skællene er ved at falde væk fra pressens øjne, efterhånden som de indser, at engelsk suverænitet virkelig er på spil. De indser nu, at selve pressens basale magt er truet af den større europæiske integration. Sir Peregrine Worsthorne, som skriver i the *Sunday Telegraph*, bemærkede:

”For 20 år siden, da processen begyndte, var der ingen spørgsmål om at miste suverænitet. Det var en løgn eller, under alle omstændigheder, en uærlig mørklægning.” 3)

Alle aviser er essentielt nationalist entrepriser, siden deres bestræbelser rettes mod det nationale, hver inden for deres afgrænsninger. Hvis politiske og økonomiske beslutninger yderligere blev overført fra Westminster til Bruxelles, ville pressen miste sin slagkraft og blive overladt til trivialiteter, for ikke at nævne substantiel svækkelse af dens muskler. Den virkelige *raison d'être* i overskrifterne er deres evne til at styre den offentlige mening og forme institutioner – hvis det blev fjernet, ville læserkredsen afgjort falde, om ikke helt forsvinde. På grund af dette er xenofobi, særlig med anti fransk og tysk smag, kommet til at dominere sensationsbladenes overskrifter, og der er ingen tvivl om, at det engelske publikum afgjort er mere anti europæisk end i 1975. Hjulet har været en hel omgang rundt, og middelgrunden har været oversvømmet med ekstreme holdninger. Der er intet nyt under solen.

Et principielt eksempel, der demonstrerer forvrængningen af sandheden, var forsket frem af journalist Christopher Booker i tal fra det engelske industrårads (CBI) undersøgelse, der blev citeret i parlamentet. Man påstod, at 71% af firmaer nød større handelsmuligheder med Europa på grund af det indre marked 4), men Booker's kritik afslørede en helt anden historie. Ud af 8000 firmaer, der havde fået tilsendt spørgeskemaer, havde kun 579 besvaret dem – 7%. Af disse 7% påstod man, at 71% - 411 – havde direkte gavn af det indre marked. Men i de detaljerede spørgsmål var det faktisk kun 27%, der gav det indre marked større handelsmuligheder – 156. Den virkelige sandhed er, at under 2% af engelske firmaer har gavn af det indre marked med EU. Men da de

blev spurgt om deres forsøg på at søge større handelsmuligheder uden for EU, svarede næsten eksakt det samme antal og gav de samme svar – åbenbart prøvede de simpelthen at ekspandere deres handel! Den europæiske kommissær sir Leon Brittan citerede en anden CBI-undersøgelse og sagde: "Majoriteten af CBI-medlemmer er for den økonomiske og monetære union." Fakta var, at færre end 1/3 af firmaerne gjorde sig besvær med at svare, og af den 1/3 (omkring 206) svarede kun 28% - færre end 60! – positivt til den enkle valuta. Booker kommenterede:

"Det er en hyldest til pressens magt, at mindre end 60 firmaer alene kan rapporteres at udgøre 84% af CBI's tusindvis af medlemmer." 5)

Afsløringen af CBI's spin-doctors (ansatte talsmænd, der bortforklarer upopulære regeringsinitiativer) og det engelske Management Data Foundation's prisværdige afsløring af sandheden har ikke kunnet overtale de mere respekterede medieorganisationer om behovet for at granske vildledende pressemeddelelser. BBC og fire daglige hovednyhedsplakater fastslog i en rapport fra 1995 i en detaljeret redegørelse af en CBI-undersøgelse, at majoriteten af engelske firmaer var for en enkelt valuta. Nærmere granskning af det detaljerede spørgeskema afslørede, at kun 8% af dem, som svarede – 135 firmaer – gav medhold til opgørelsen: "At slutte sig til den enkelte valuta er essentielt for at sikre engelsk konkurrenceevne." Dette er kun 135 ud af et CBI medlemskab på mere end 8000 og, endnu en gang, repræsenterende under 2%. Der synes at være en markedsfordom at rapportere og en bevidst tendens til at ignorere undersøgelser, der er bedømt til at være ubekvemme i processen for tættere europæisk integration.

Mediernes undladelse af ubekvem information har været belyst for nylig af det europæiske forbud af engelsk oksekød, hvilket har fokuseret betydelig opmærksomhed på tabet af suverænitet til Bruxelles. Føderationen af veterinærer i Europa fastholder, at tusindvis af tilfælde af kogalskab er passeret urapporterede i Europa, bekræftende statistik blev givet for nylig af en gruppe videnskabsmænd. Deres konklusioner var baseret på det faktum, at det samme smittede foder var blevet brugt over hele kontinentet, og at kreaturer i stor udstrækning var blevet eksporteret fra England til andre EU-lande. En ekspert tror, at Frankrig bør rapportere 200 tilfælde om året i stedet for 22. Det er også gådefuldt, at medierne i Holland, Luxemburg og Belgien, der indbyrdes har importeret i tusindvis af tons smittet foder, ikke rapporterer om nogle tilfælde i det hele taget. Engelske veterinærer tror, at Portugal burde toppe "risikolisten", da landet importerede 12.000 hoveder kvæg, men kun har rapporteret syv tilfælde af kogalskab (BSF). Spanien, der burde følge tæt efter, har ikke meldt et eneste tilfælde. Det er en vidt udbredt opfattelse, at fordi finansiell kompensation ikke forekommer, er kvægdød på kontinentet blevet rapporteret, forårsaget af andre grunde. Engelsk oksekød har således været formål for en politisk motiveret, global bandlysning.

Medens det er vigtigt at erkende, at hele denne saga er et klart eksempel på konsekvenserne af at fordærve Guds skabninger ved at opfostre planteædende kreaturer med kød og benmel, er det også sandt, at EU har påtvunget en

uophørlig propaganda i de kontinentale lande mod engelsk oksekød alene. Hvis forbudet her er berettiget, (hvad det måske er), burde det også gælde andre lande. De sande fakta behøver at komme frem gennem den "anti-engelske retorik".

Lån, bevillinger eller bestikkelse?

De umådelige summer af offentlig midler, der spenderes af de europæiske institutioner på propaganda, har været et af de mere skumle aspekter i EU-maskineriet. Kommissionens propagandabudget løber op til omkring 80 millioner £ i 1996, der skal lægges til de 120 millioner £, omkostninger for "informationsservice", som de forskellige departementer i EU-Kommissionen har sørget for. Den totale spending, som EU-Kommissionen har brugt på propaganda – også kaldet information – er budgetteret til at nå op på omkring 200 millioner £ for 1996.

Informationsservice blev først defineret af den ledende eurokrat, Max Kohnstamm. I et konfidentielt memorandum, dateret 10. juni 1954, sagde han, at deres formål var at "afvæbne opponenterne mod integration". Dernæst blev et fransk-tysk public relation firma, Brose and Elvinger, ansat. I rekommandationer, dateret april 1955, konkluderede forfatterne:

"Det er nødvendigt at spille på følelser og at appellere ... til alt, hvad der passer til folkemængdens temperament."

Lige siden begyndelsen af EF er store finansielle ressourcer blevet anvendt til manipulering af "mængden". Mere end 20 milliarder £, af skatteydernes penge i nettobudgettilskud, har hjulpet til med at finansiere EU's propagandakampagne i England. Omend meget af dette kan være for subtilt til at kunne spores, er den engelske regering åbenlyst glad for at give tilskud til den pro-eurofederalistiske "Europæiske Bevægelse", fordi det er en "tværpolitisk organisation".

Et "substantielt" bidrag fra baronesse Thatcher til Bill Cash's European Foundation bragte hendes forståelse for situationen med sig. Hun sagde:

"Det er velkendt, at fortalerne for europæisk føderalisme aldrig har manglet tilgang til fondsmidler. Sådan er det ikke for dem, der søger at bevare engelsk suverænitet." 6)

Skatteyderne i England har betalt alle slags bestikkelser tilbudt af EU-Kommissionens præsidenter til andre lande for at sikre pro-føderalistisk support. Bernhard Connolly bemærkede:

"Den 9. november 1991 havde de irske, spanske, portugisiske og græske udenrigsministre forladt et hemmeligt møde med Jacques Delors, under hvilket han havde lovet fabelagtige beløb (seks milliarder ECU's til Irland) af andre folks penge, hvis de afgav løfte om at ville støtte hans føderalistiske, korporalistiske ambitioner

under de afsluttende Maastricht forhandlinger. Den irske regering havde solgt sit lands sjæl til Delors. 7)

Sådanne bestikkelser manifesterer sig på plankeværker og på plakatsøjler i hele Unionen. Det europæiske flagsymbol, der angiver projekter, som er blevet bevilget af EU, er den mest gennemtrængende og uskadelige form for propaganda, men det er ikke desto mindre et bedrag. "Bevilget" ville være bedre beskrevet som "lån". Ethvert tilskud, der er tildelt England, er faktisk blevet betalt af det engelske folk, for England er en nettoyder til EU. Ekstra 50% er også blevet spildt på EU-bureaukrati. Dette til trods fortsætter medierne med at juble over generøsiteten fra EU-tilskuddene til Englands societet.

Et andet eksempel på medielovprisning forekom den 2. august 1996, da "Europa" gav en kontant indsprøjtning på 40 millioner £ til Englands bymidter. Aviserne sagde, at jobs var "skabte af Europa", men selvfølgelig kom fondsmidlerne fra engelske skatteydere, underfundigt udbetalt af EU – i stedet for af den engelsk valgte regering. Da et Nordirlandsk projekt, "betalt" af EU, undlod at vise EU-flaget frem, blev firmaet informeret om, at de ville have en bedre fremtidig chance, hvis, men kun hvis, de skilte med euro-flaget. At bruge skatteydernes penge til at finansiere regeringens propagandaplaner er skandaløst, men endemisk. Efter at danskerne opviste et forkeret resultat ved deres folkeafstemning om Maastricht, tilbød deres regering ligefrem bestikkelse – en storstilet skattelettelse til gengæld for et "Ja-valg" ved den anden folkeafstemning. For at kunne opnå ratificering af traktaten bøjede regeringen sig for en række forbehold, som vælgerkredsene krævede, indbefattende fire klausuler om den enkelte valuta, unionsborgerskab, immigration og forsvar. Propagandamaskinen advarede om alle de digre konsekvenser ved at afvise Maastricht for anden gang. Og alligevel, selvom denne nationale regering forsikrede dets undersætter om gyldigheden af disse fire undtagelse, pointerede kansler Kohl, med sin sædvanlige bryske fremtoning, at sådanne undtagelser havde intet gyldigt holdepunkt. 8) Nogle få tusinde danske stemmer kunne ikke tillades at holde "historiens fremmarch" tilbage eller frustrere "den almene vilje", som den var besluttet af nogle politikere i de førende EU-medlemslande. Danskerne venter stadig en domsafsigelse fra deres grundlovsdomstol om, at *Maastrichttraktaten* er grundlovsstridig. Hvis den dømmes ulovlig dér, vil ratificeringen i ethvert andet medlemsland kollapse.

Jacques Delors var lige så brysk i sin nedrakning af enhver opponent til Maastricht inden for Frankrig og udviste en fuldstændig foragt for demokratiet ved at erklære:

"Der er ikke plads i et demokrati til folk, som vil have et "Non", til troldmandens lærling, til dem som vækker fantasifostre. Jeg vil sige til dem, at de bør gå ud af politik." 9)

Ifølge den arrogante logik i den delorsianske, guddommelige vilje, burde den ordinære mand på gaden antagelig begive sig ud af landet. Desværre er denne arrogante facon med til at "spille kong gulerod" over enkle borgere, endemisk i alle medlemslandene kommende fra hjertet hos mange politikere, bureaukrater,

store forretningsmænd, sagførere og journalister – dem med magt, positioner og indflydelse.

Lignende taktik ser man igen og igen. Fx bruger Bruxelles skatteydernes penge til at overtale svenskerne til at stemme for tilslutning af Unionen. Dette blev opnået med 52% stemmer for og 48% imod. EU's bidrag gjorde det muligt at spendere 20 gange så stort et beløb, som "Nej" kampagnen havde råd til.

Sammen med jubelen over udvidelsen af Unionen til 15 nationer fremhævede pressen, og andre medier, de fordele, Sverige nu kunne nyde over sin nabo Norge. Men på trods af, at de pro-europæiske medier fortalte vælgerne, at et "Nej" valg ville føre til tab af handel og en devalueret valuta, fordi sådanne lande ville være for små til at overleve, og på trods af udbredelsen af myten om, at kun et "Ja" valg kunne sørge for stabilitet og sikkerhed for beskæftigelse, har virkeligheden været anderledes. Selv de engelske "respektable" medier har været markant uvillige til at kommentere eftervirkningerne. Når sådanne fakta rapporteres, tillader selve heftigheden i pro-europapropagandaen sjældent, at sandheden kommer frem ved rationel eksamination af emnerne. Propagandaens damptromler skal glatte ud på enhver rationel analyse, fordi den tenderer at føre til afvigende holdninger, og dette tolereres ikke i eurovæsenet.

Europakommissionen i England.

Europakommissionen har en aktiv tilstedeværende i London, der påstår ikke at deltage i hele EU-debatten i England. Dets leder fastslog, ved et konservativt frynsekantet (yderligtgående) partimøde 10), at det ikke havde nogen agenda for at fremme en fælles mønt til det engelske folk, og dog viser dets aktiviteter og publikationer en ganske anden sandhed. Kommissionen distribuerede talrige, højt tenderende dokumenter, inklusive *Euro 1999*, der fastslog: "Ved at skabe en fælles mønt vil Europa kunne tilbyde sine borgere, sine børn og sine partnere ... et mere konkret symbol på den fælles destination, det selv har valgt." Det sørgede også for en pjece "Hvad er Europa helt nøjagtigt?", rettet mod skolebørn med det indtryk, at euroen simpelthen handler om afskaffelse af vekselkontorer og betalte også for "Hindbærkrigen", en tegneserie om samme emne. Den havde undertitlen *"En tegneserie for unge om et fredfyldt Europa uden grænser"* og portrætterede de fødte i uafhængige lande som noget tilbagestående og påstod, at fremtiden uundgåeligt bestod af en fælles mønt og ingen grænsekontrol og sluttede med en skål "for Europa og parlamentet". Teresa Gorman MP sagde, at dette var intet andet end ekstrem propaganda rettet mod børn ... med reminiscenser fra det énsidige stof, der blev udgivet af Det Tredje Rige. 11).

Der har været en konstant strøm af disse informations- eller undervisningspjecer udsivende fra EU-Kommissionen, helt på skatteydernes regning, og EU-Kommissionen giver yderligere bevillinger til organer som the Føderal Trust til at producere pjecer som *At forstå euroen*, hvilket tilsigtede "at give intellektuel vægt til Englands intræden". At EU-Kommissionen erklærer, at den ikke prøver på at overtale det engelske folk til at adoptere euroen, er et bedrag og en umulig

påstand at opretholde. At bruge offentlige midler til énsidig kampagnestøtte udviser en foragt for ærlig og fair debat og mangel på respekt for de underliggende, demokratiske principper.

Uddannelse og indoktrinering af børn

En komité af eksperter, ledet af den forhenværende belgiske minister og Europakommissær, Willy de Clercq, gjorde sig til talsmænd for at målrette sig til unge mennesker, og anså det ”strategisk berettiget at handle hvor modstanden er svagest”. Propaganda offensiven prioriterer en målgruppe af samfundets mest sårbare hjerter og hjerner og bruger pamfletter, blade og hæfter rettet mod skolebørn helt ned til femårsalderen. En af de mest lumske er en malerbog kaldet ”Lad os tegne Europa sammen”, hvis indledning klart viser dens hensigt:

”Titlen *Lad os tegne Europa sammen* er tænkt som et kald til skolebørn, såvel som os alle, om at engagere sig i at opnå europæisk fællesskab.”

Første del bærer sloganet ”Mit land: Europa”, og lærer børn de ”vigtige datoer” i udviklingen af EU, medens de farvelægger landenes geografiske kort. Bogen går videre med at forklare, hvorfor EU eksisterer:

”Pionererne, der arbejdede for at bygge Europa, gennemlevede den forfærdelige oplevelse af Den Anden Verdenskrig, med al dens ødelæggelse, vold og had. Europa behøvede at genopbygge på basis af fred, sikkerhed, forståelse og solidaritet. For at gøre dette behøvedes en samlet gruppe kaldet Fællesmarkedet.... Den oprindelige idé om et fælles marked havde nu udviklet og udbredt sig til et borgernes Europa.”

Længst ned på siden er der et billede af et spædbarn, der bærer et stort EU-banner og en sut udsmykket med de 12 stjerner i EU-flaget. I de følgende kapitler introduceres børn til de mange sprog i EU og opmuntres til at oversætte fraser på 10 sprog. Der er selvfølgelig ikke noget forkert ved at introducere børn til fremmedes sprog, men frasen, de opfordres til at oversætte, er den subtile indoktrinerende ”Europa, vor fremtid”, medens deres opmærksomhed holdes fast ved at farvelægge tegneseriefigurer.

Denne publikation går videre med at beskrive, hvad EU gør med en landbrugssektion, der redegør for Unionens forbedringer og fordele, men ikke fortæller noget om EU’s landbrugspolitik’s ødselhed og kaos. Ja, læserne er komplet fejlinformeret om følgerne af EU’s landbrugspolitik på fødevarepriser, og bliver fortalt at:

”En af de første ting, Fællesmarkedet gjorde, var at sikre forsyning af fødevarer til europæiske forbrugere til rimelige priser.”

Der er mange sådanne vildledende udtalelser og billeder i denne publikation, som kulminerer med en illustration af en ung mand, der sparker et nationalt grænseskilt ned og rejser et stort EU-flag i dets sted.

I sin egenskab af minister for europæiske uddannelsesspørgsmål distribuerede baronesse Blackstone *Partnerre i Europa* til alle Englands skoler og påstod arrogant, at lærere ville blive involveret i forberedelserne til fejring af europæisk partnerskab om uddannelse. Introduktionen gjorde det klart, at europæiske uddannelsesministre opfordrede medlemsstaterne til at styrke følelsen af europæisk identitet og at gøre dem bevidst om de fordele, som Fællesskabet repræsenterer 12). På listen over ressourcer og kontakter står den Europæiske Bevægelse, (hvis selvproklamerede mission er at producere propaganda for en føderal, europæisk regering), som et passende organ til at sørge for talere til skolegrupper.

Den åndelige kamp blev belyst i EU's klasseværelsespublikation *Hvad er Europa helt nøjagtigt?* , rettet mod 11-14-årige. I tabellen over Englands religiøse tilhørsforhold, (hvilket indbefatter Nordirland), er protestanter forbavsende nok nummereret som nul. Protestantisk tilhørsforhold er behændigt delt op i lutheranere, anglikanere og "andre" for at reducere opfattelsen af, at protestanters tilstedeværelse i England i det hele taget har nogen nævneværdig værdi. Dette er simpelthen en fortsættelse af "splitte-og-regere-princippet", under hvilket ingen religion i Europa fremstilles som værende blot i nærheden af pavedømmets autoritet og popularitet. Tabellen er tydeligt sat op for at give det indtryk, at romerskkatolicisme er den "vindende" religion, og den børn burde trage efter at tilhøre, hvis de ønsker at følge med strømmen.

Interessant nok, da *Freedom Today* 13) foretog en vurdering af denne pjece, gjorde den indsigelse mod "den etniske udrensning" af minoritetstalende grupper (asiatere, hinduer og kinesere) og også mod eliminering af ethvert jødisk tilhørsforhold i England, der også placeredes ved punkt nul, men præsentationen af de splittede protestanter i Nordirland, eliminering af protestantismen helt og holdent og den tydelige hensigt at ophøje romersk katolicisme, blev der i det hele taget ikke sat spørgsmålstejn ved. Det er vanskeligt at få denne dimension undersøgt alvorligt, selv i de publikationer, der har et åbenlyst anti-EU-standpunkt.

En anden propagandepjece introducerede større børn til årsagerne bag en monetær union og fastslog: "For øjeblikket har alle lande i EU forskellie mønter og sedler til at betale ting med, men i fremtiden har vi besluttet at arbejde henimod kun at have en slags penge. Dette betyder, at når du tager på ferie i andre lande, behøver du ikke at gå i banken for at veksle dine penge." I betragtning af, at England har sikret et forbehold fra enhver fremtidig, europæisk valuta (der ikke blev nævnt i pjecen), og at hele emnet om monetær union er højst kontroversielt, er det alarmerende, at den slags litteratur i det hele taget er i omløb. I loven om undervisning af 1996, § 407 forbydes det at føre sådanne kampagner, hvor folkeskoleelever blive madet med politisk propaganda

af enhver slags og forlanger, at ældre elever bliver indpodet afbalancerede synspunkter i kontroversielle emner.

Og al den indoktrinering betales af europæiske skatteborgere!

”Monnet og Schuman (arkitekterne af Fællesskabet) var helt på det rene med, at hvis det fungerede, ville deres begrænsede forslag være frøet, som ville fremme politisk integration af Europa og få det til at vokse.”

Det står helt klart, at det ”overordnede mål” med fællesskabet var etablering af en ”fælles bank”, der bekræfter, hvad Edward Heath vidste hele tiden – men holdt skjult for den engelske vælgerkreds. Schuman er nu, tilfældigvis, på vej til en helgenforklarelse med pavens opbakning.

På universitetsniveau har EU-Kommissionen etableret Europæisk Dokumentationscenter og eurosranker for at tilbyde information til ”lærere, forelæsere og ungdomsarbejdere for EU samt uddannelse, træning, ungdomspolitik og programmer for EU-Kommissionen. ”Den officielle EU-rapport forklarer formålet med informationen:

”Det er et af instrumenterne for borgere at tænke i europæiske baner ... for at danne offentlig mening, fordi det almindelige publikum ... endnu ikke er tilstrækkeligt engageret i det europæiske ideal.”

Europropagandaens budget er omfattende og gør lilleputter ud af ethvert beløb, der rejses af anti-føderalister. Intet budget burde bruges til at finansiere propaganda, men medens pengene spenderes på denne måde, er det ulykkeligvis op til lærere og forældre at sikre, at et afbalanceret argument lægges frem for nationens børn og unge.

Euro-tunnel vision

Den 23. januar 1996 blev det i *The Times* meddelt, at EU havde i sinde at bruge 15 millioner pund på en kampagne for at vænne europæiske borgere til tanken om en fælles valuta. Muligheden for en ”Elsk eurokampagne” blev undersøgt af the *European* newspaper, og man spurgte forskellige public relation firmaer, hvilken strategi man kunne benytte. Tom McNally fra Shandwick Public Relations Agency fastslog, hvordan euro’en, i tilfælde af en folkeafstemning, kunne sælges til den engelske vælgerkreds. Han erklærede:

”De første grupper måtte være forretningsverdenen og London city. De må overbevises om, at Englands handel, og endnu vigtigere, Londons rolle som Europas finanshovedstad, ville blive fatalt undermineret, hvis vi holder os uden for euro’en ... En mere generel kampagne måtte fokuseres på de unge ... Vi vil rekommandere en eurokampagne med fokus på skolekonkurrencer, konferencer, blade

samt sports- og popbegivenheder. Vi ville også knytte eurostyrken bag fælles valutaens pressionsgrupper. Vores indpakningstema skulle være gennemgående i en mangfoldighed af kampagnetemaer "Sæt euro'ens styrke bag dine børns fremtid", "Sæt euro'ens styrke bag engelsk eksport", "Sæt euro'ens styrke bag engelske jobs". Sluttelig ville vi stille det engelske folk ansigt til ansigt med at vælge mellem at være en del af noget stærkt og succesfuldt eller sige: "Stop verden, vi vil af".¹⁴⁾

Med et sådant prospekt reagerede Christopher Gill MP:

"Vi ved endnu ikke, hvorvidt der bliver givet England mulighed for en folkeafstemning om dette spørgsmål. Men jeg er imidlertid sikker på, at vi burde vise mr. McNally stor taknemmelighed for at have informeret os om integrationisternes eventuelle kampagne-
kneb."¹⁵⁾

Disse taktikker er ikke noget nyt. Alan Clark advarer også om den manipulationsproces, der vil blive taget i brug for at nedbryde England, og han forklarer hvorfor. Han siger:

"Englænderne er, fra naturen side og historisk set, krakilske og ikke-europæiske. De står i vejen for "udviklingen". De kan ikke købes som grækerne og irlænderne, ej heller kan de skræmmes, som danskerne blev det efter "Nej"-valget ved deres første folkeafstemning. Muligheden for at ydmyge dem med våbenmagt er (i øjeblikket) ikke realistisk. Så teknikken, for deres underkastelse, må ske gradvis: Først ved at isolere for så at nedbryde de forskellige tegn på engelsk nationalidentitet og selvsikkerhed – i særdeleshed søjlerne i deres grundlov og magtstatusen i deres valgte parlament, indtil det punkt er nået, hvor (der er så lidt tilbage) "modstand" kan afvises simpelthen som intet andet end nostalgi og excentriskhed."¹⁶⁾

Europas sjæl

Nogle EU-publikationer produceres for at falde sammen med problematiske situationer, og det var også tilfældet ved *Ét Marked, Én Mønt* – tilsyneladende en undersøgelse af den påståede nødvendighed af en monetær union. Udgivelsen af dette digre propagandaværk, helt uvidenskabeligt i sit indhold, blev tilvejebragt for at falde sammen med Margaret Thatchers besøg i Rom oktober 1990; et besøg der skulle føre til hendes nedtur.

Hun havde skrevet under på *Det Europæiske Indre Markeds Akt*, forlydende at skulle tilbyde forbedringer af den frie handel, men som de efterfølgende hændelser udviste, kiggede hun på det og så, at det ikke var godt. Hun startede et korstog for at underminere europæiske ambitioner for en ny regering og argumenterede offentligt imod en fælles europæisk flok under én hyrde. Hun

tabte propagandakrigen på hjemmefronten, og nogle af kræfterne i Europa så deres snit til helt og holdent at skille Unionen af med hendes svingende håndtasketil og opposition til den monetære union. Argumenterne i indholdet om *Ét Marked, Én Mønt* gik ud på at underminere hende uopretteligt på hjemmefronten. Mange af formiddagsaviserne kan sammen med deres læsere have været på hendes side, men overskrifterne – læst af Tory MP - var tiltagende imod hende, ved siden af Nigel Lawson og det officielle Udenrigsministerium's syn på Europa. Bernhard Connolly bemærkede:

”Det var tydeligt, at noget lå i luften, da ordre blev givet inden for EU-Kommissionen om, at udgivelsen af *Ét Marked, Én Mønt*, programmeret til at udkomme lige før December Rådet, for enhver pris skulle fremskyndes: det skulle nu udkomme før Oktober Rådet. *Ét Marked, Én Mønt* var et stykke af utilsløret neo-funktionalistisk propaganda, en opsætning af besnærende anti-økonomiske argumenter og rigget med lignende modelresultater, tiltænkt at give support til idéen om, at det indre marked i Fællesskabet krævede en fælles mønt, hvis det skulle fungere ordentligt. Dokumentet var langt, tungt, bevidst teknisk og uforståeligt for at maskere dets fordrejede logik og for at gøre indtryk på ”opinionsdannerne” med dets ”videnskabelige” autoritet. Det økonomiske i denne udgivelse blev umiddelbart revet ned af professor Patrick Minford, men hensigten blev opnået – i det mindste på kort sigt, hvilket var det, der gjaldt politisk – og med fortvivlende nøjagtighed.” 17)

Selvom så nederdrægtige rænker mere lyder som uacceptabelt Shakespeare rollespil, så var hensigten med komplottet at få Margaret Thatcher afsat, bestyrket af en offentlig udgivelse, sendt til alle kontorer af Fortalere for England i 1989, der rapporterede Bilderbergers aktiviteter, en gruppe af industrimagnater, bankdirektører og verdenspolitikere. Et hemmeligt møde i maj samme år betonedes behovet for at få mrs. Thatcher afsat på grund af ”hendes nægtelse af at afgive engelsk suverænitet til den europæiske superstat, der skal tone frem i 1992”. Det var om efteråret samme år, det første forsøg på at fjerne hende blev sat i værk, og inden for 18 måneder var hun gået af.

Den romerske vej til EUtopia

Propagandakrigen kæmpes på mange fronter, men den mest succesfulde strategi bruges mod nationens kristne arv. Et system af en regering, baseret på en trone, der ved lov er protestantisk, synes at indbyde til anklager for bigotteri, ude af takt med tiden og politisk unøjagtighed. The *Catholic Herald* har afvist the Protestant Truth Society's arbejde som ude af tiden og set af den nuværende generation som irrelevant i udlægning og optaget af victorianske konspirationer og komplotter – på trods af det faktum, at disse komplotter om og om igen har vist sig at være reelle. Det er ikke forbavsende, at den romerskkatolsk dominerede presse, og andre medier, fører en propagandakrig, men konsekvensen af den stigende, offentlige respekt og anseelse for det romerskkatolske giver grund til bekymring. Protestantismen bliver imidlertid

marginaliseret og afvist. De voldsomme uroligheder i Nordirland, over protestantismens banner, har gjort meget for at ødelægge dens mening, så meget, at kun få kristne åbenlyst kalder sig protestanter af frygt for at blive beskyldt for meddelagtighed. Nedværdigelsen af navnet, drivkræfterne i den økumeniske bevægelse og søgen efter kompromis og fred har effektivt gjort det politisk ukorrekt at være kendt som en protestant. Den egentlige mening med ordet er, "en der er for pagten". Dette er en ekstrem vigtig pointe for dem, der tænker, at protestantisme kun handler om protest imod Romerkirken. Den protestantiske pro-pagt sandhed er fundamentet i den engelske grundlov og sociale sammensætning. Rom fører stadig krig mod den, som begyndte med Modreformationen. Med tanke på, at der kun er fem millioner romerskkatolske i England, med mindre end en million regelmæssige kirkegængere om året, er Romerkirkens høje medieprofil helt ude af proportion.

Paven tilskriver stadig sig selv de samme politiske og religiøse funktioner, som tillod Leo III at give et hvilket som helst verdsligt rige, han ville, til Karl den Store. I et medie, gennemsyret af indflydelsesrige romerskkatolske, nævnes kun lidt om pavedømmets krav på suverænitet over alverdens kristne (romerskkatolske eller ej) eller om hans krav på suverænitet over alle nationer og alverdens ledere. Han er stadig "Faderen for Konger og Fyrster, Jesu Kristi Stedfortræder og Jordens Hersker", og dog gør medierne ikke nar af disse ekstravagante krav, ja, de ikke en gang så meget som sætter spørgsmålstegn ved dem. I hvor vid udstrækning er det et faktum, at *pontifikatet* - ceremonibogen som bruges af Vatikanet ved kroning af paver – refererer til hver pontiff som "vor Herre Gud, Paven"? Sir Fred Catherwood kan tale om den "irrationelle, anti-europæiske propaganda" (idet han betvivlede, at den udviklende, europæiske stat aldrig kunne være rationel), men han satte aldrig spørgsmålstegn ved det absurde i disse pavelige krav. Taktikken er tavshed i økumeniens, fredens og harmoniens navn. Kardinal Basil Hume hævdede, at den romerskkatolske kirke "var i besiddelse af hele Guds åbenbarede sandhed og alle nådemidlerne og vil ikke tilstå andre den status", og der er ingen, der sætter spørgsmålstegn ved det irrationelle i det. Vatikanets motto er *Semper Eadem* (altid den samme), og Vatikanet er derfor aldrig i stand til fundamentale eller radikale forandringer. På overfladen opererer Rom imidlertid på samme måde som kamæleon. I lande, hvor den er dominant, er den en undertrykker; i lande, hvor den er svag, er strategien at vinde venner på højt opsatte poster og underminere, hvad der end udfordrer dens overlegenhed. Det er ikke nogen tilfældighed, fx vedrørende spørgsmål relateret til det engelske monarki eller grudlovsreform, at medierne vanemæssigt forespørger om kommentarer af lord St. John af Fawsley, en hengiven romerskkatolsk, der ser ud til at være blevet dronningens personlige talsmand. Det er et faktum, at den højeste leder af the Church of England er omgivet af sådanne indflydelsesrige romerskkatolske, der fremhæver progressiv, anglikansk underkastelse til pavedømmet. Der er ingen formel for kompromis; ingen vision om gensidigt accepterede overenskomster. Protestantismen læresætninger må tilintetgøres, og dens institutioner må absorberes ind i Romerkirken, fordi Rom ikke kan tåle rivaler. Underkastelse til pavedømmet er det eneste acceptable middel til forsoning. Hvis dette lyder utroligt, så bærer pavedømmet, gennem hele historien, vidnesbyrd om dette faktum.

Det er besynderligt, at man med et økumenisk klima, i hvilket det tilsyneladende ikke spiller nogen rolle, hvilket trossamfund man tilhører, alligevel vækker så megen medieopmærksomhed som for nylig, hvor højprofilerede konverteringer til Rom udbasuneredes af ledende politikere og medlemmer af den royale familie såvel som medlemmer af den anglikanske præstestand. Det er endnu mere besynderligt, at der ikke gøres noget som helst ud af det modsatte frafald, intet bliver nævnt om de romerskkatolske, der ser Romerkirkens sande natur og bevæger sig hen mod det frigørende lys, der ser Skriftens overhøjhed. At fastslå disse ting, vil naturligvis indbyde til beskyldninger om ekstremisme, snæversyn og fordomme, og den romerske propagandamaskine ville snart publicere sådanne bemærkninger. Alligevel har England været skånet for ethvert romerskkatolsk stormløb siden den Spanske Armada, og dets bibelske fundament går dybt. Med ledende mediespillere, seniorpolitikere og medlemmer af kongehuset og the Church of England, alle bekendende sig til at hælde mod Rom, bliver gennemsyningen af katolsk "sandhed", i det engelske samfunds højere lag, stadig større. Ledende kardinaler har længe været tilhængere af denne strategi. Kardinal Newman bemærkede:

"Kun gennem den engelske kirke kan du påvirke den engelske nation," 18)

og kardinal Wiseman mente stort set det samme:

"England må vende tilbage til katolsk forening gennem den etablerede kirke." 19)

Dette bliver bestemt realiseret i dag.

De konstante efterspørgsler, om enhed mellem kristne, er blevet midlet, der bringer kritikken til tavshed. Det er ikke længere acceptabelt at rejse berettiget bekymring, fordi troende bliver vildledende formanet *"og stræber efter at bevare Åndens Enhed i Fredens Bånd:" (Ef. 4,3)*. Eksemplet i Jesus bøn *"at de alle må være eet ... så Verden må tro, ..."* (Joh. 17, 21) bliver også citeret. Alt, der synes at oprøre jagten på enhed, bliver den skurrende disresonans, og magter og magthavere overlades til at sprede deres bedrag ukontrolleret. Eftersom Bibelen snarere bliver en bog med historier, og sandheden bliver et relativt subjektivt begreb, er det let at miste nærkontakten med Paulus's ligefremme lære om sandhed og sandhedsånd og hans måde at modsige falske lærer og ubibelske handlinger på. Dem der *"afviger fra den Lære, I modtog; hold jer borte fra dem! (Rom. 16, 17)*. Kristne skulle udskille sig fra dem, som levede umoralskt (1 Kor. 5, 11), ikke absorbere dem ind i kirken. Ubodfærdige hæratikere skulle afvises (Tit. 3, 10), ikke bydes velkommen ind i et fællesskab af kærlighed, fred og enighed. Sandheden må gå hånd i hånd med enhed, eller enighed har intet grundlag. Da Jesus bad om, at de måtte være ét, havde han forinden bedt:

"Hellige den ved Sandheden! Dit Ord er Sandhed."
(Joh. 17. 17)

Den romerskkatolske lære har længe bevist at være antitetisk til Guds Ord, så det burde være så meget desto mere forstyrrende, at den tiltagende religiøse ånd i England nu er romerskkatolsk, ligesom det er den dominerende statsreligion i Europa.

Noter:

- 1) *The Anatomy of Melancholy*, Robert Burton.
- 2) *Europe: The Challenge*, EPP Group, December 1983.
- 3) *The Sunday Telegraph*, August 4th 1991.
- 4) *Business Agenda for a Free Europe*, European Research Group, London.
- 5) Brigadier Cowgill, Director, British Management Data Foundation, *Freedom Today*, April 1996.
- 6) *The Guardian*, 14th June 1996.
- 7) *The Rotten Heart of Europe*, Bernard Connolly, Faber & Faber, 1995.
- 8) *Financial Times*, 4th January 1993.
- 9) *The Rotten Heart of Europe*, Bernard Connolly, Faber & Faber, 1995.
- 10) Geoffrey Martin, Conservative party conference, 8th October 1998.
- 11) *The Sunday Telegraph*, 18th October 1998, p. 6.
- 12) Resolution 88/C-177/029.
- 13) *Freedom Today*, April/May 1999.
- 14) *In Their Own Words*, Christopher Gill MP, SEK Publications, 1996.
- 15) *Ibid.*
- 16) *Daily Telegraph*, 9th January 1996.
- 17) *The Rotten Heart of Europe*, Bernard Connolly, Faber & Faber, 1995.
- 18) *Rome's Strategy for England*, Dr David Samuel, Protestant Truth Society, London.
- 19) *Ibid.*

Kapitel 10

Den eneste vej fremad?

”Mangen Vej synes Manden ret, og så er dens Ende dog Dødens Veje.”

(Ordsp. 14, 12)

Historisk set ligger Europas styrke i dens stabilitet og i dens nationers arv. Ikke en eneste markant præstation i Europa – og bestemt ikke nederlaget for tysk imperialism og national socialisme i to verdenskrige – kom fra supernationale magter. I stedet for kom sådanne præstationer fra individuelle lande, der handlede alene, eller fra alliancer dannet af suveræne stater. Som et resultat af Englands reducerede kapacitet, til énsidige aktioner gennem nedbrydningen af suverænitet og underminering af parlamentets autonomi, befinder England sig nu i et slags ingenmandsland mellem i går og i morgen. Enhver ved, at tingene, som de er nu, ikke kan fortsætte. Nogle få håber på en løsning ved at vende tilbage til fortiden, og andre ser frem til den strålende Nye Verdensorden.

En verden et andet sted

Det var Churchill, der sagde, at England måtte finde ”blodsbånd, mening, tradition og fælles interesse” for at forene den engelske familie af nationer. De, der taler om Englands ”europæiske destination”, ville spotte en sådan tale og overmande rationel diskussion med trusler om at blive ”ladt tilbage” eller sat ”ud på et sidespor” eller i ”den langsomme kørebane” eller ”udeladt helt og holdent”. Selvom dette knapt ville være det apokalyptiske endeligt, som disse dommedagsgrosserer profeterer om. På trods af alle restriktioner, forvrængninger og handicaps, som EU har udsat Englands samhandel med resten af verden for, går mere end halvdelen af eksporten til lande uden for EU. Styrken i Englands handlekraft, i enhver fremtidig forhandling med EU, er betydelig, for England er en hovedbidragsyder til EU’s budget. England er den eneste nettokonsumant af mange af Unionens overskudsprodukter inden for landbrug, en førende nettoimportør af EU’s industriprodukter, en af de vigtigste forsynere af fiskefarvande til den Fælles Fiskeripolitik, og det eneste land der er løbende selvforsynende med energi. Dette er knapt et scenario, der indikerer, at den ”eneste vej fremad” er pro-europæisk. Englands historiske bånd, dets geostrategiske beliggenhed, der skræver over sejlruiter til fire kontinenter, og de tætte økonomiske og kulturelle forbindelser med de store, engelsktalende demokratier i Atlanter- og Stillehavsområderne, har alle meget bredere interesser og forbindelser end simpelthen dem, der er deres kontinentale naboer. Da 75% af alle Englands oversøiske investeringer ligger uden for EU (i USA alene 41%), er der potentiale til at spærre øjnene op for en

handelsguldgrube, hvis "snæver europanisme" blev udskiftet med en "verdensomspændende" handels synsvinkel.

Problemet med ordet "at trække sig ud" er, at det lyder så definitivt. Det følges ikke af krigsoverskrifter om Europas "trækken sig ud", indebærende nederlag og misgerning. Således havde nogle få prominente kristne og politikere på *The Times* lederside den 14. juni 1996 mod til at sige:

"Englands udtræden af EU behøver ikke at være selvmordsbettinget."

At fastslå dette så brysk anses for at være excentrisk - at svømme mod strømmen - og enhver, der tør kritisere Bruxelles-handeler, bliver automatisk, i hemmelighed, anklaget for at foretrække en udtræden af Unionen, som om det på en måde var en skændighed. Men som *The Times* bemærkede:

"Englands europæiske partneres jagt på dybere integration har lagt pres på dette lands politiske, økonomiske og legale systemer. Presset er måske en pris, der er værd at betale, men det vil være at udøve bedrag mod det engelske folk ikke at undersøge omkostningerne og fordelene ved et medlemskab grundigt for så at overveje, om der er et alternativ, der er umagen værd."

Den ideelle valgmulighed for EU ville være at overgive dybere integration og udvikle sig til en sammenslutning af nationale stater, men dette virker usandsynligt, da hele oligarkiet - EU-Kommissionen, Rådet og parlamentet - er specielt udformet og legalt bundet til at drive landene frem mod et eneste mål: fremrykning af politisk integration. Intet omfang af engelsk vetoret, eller undtagelser, vil forandre kursen på 40 års europæisk integration, en kurs der er fastsat og omgæret af håndhævende traktater. "Et umagen værd alternativ" er måske derfor helt og holdent at træde ud af EU. Helt sikkert vil et sådant træk være at vriste sig løs, men EU's propaganda om "at glide tilbage i isolation" måtte vejes mod rådene fra mange lærde økonomer, politikere og forsvarere af den engelske grundlov, som tror, at et sådant træk ville blive en befrielse og langt fra en tilbagetrækkende udtræden, men en indtræden i en mere vidtrækkende verden.

Der er fire mulige ruter: Den "norske", den "schweiziske", den "amerikanske" og den "uprøvede".

- 1) Den norske model - kun medlemskab på det europæiske, økonomiske område - har givet meget i udbytte i form af dets borgeres levestandard. Det sørger for tilgang til det indre marked med frihed til at forflytte varer, tjenester, kapital og mennesker uden at skulle involveres i fælles fiskerettigheder eller landbrugspolitik eller noget behov for at bidrage til fælles fiskale, sociale, udenlandske eller sikkerheds politikker. Det betyder imidlertid, at lande betaler til sammenhængsfonde og accepterer det indre markeds regulativer uden at have indflydelse på udformningen af disse. For Englands vedkommende er dette antagelig en af de dårligere løsninger.

- 2) Den schweiziske løsning er den simple EFTA bilaterale frihandelsaftale med EU. Det står Schweiz frit for at bruge EU-regulativer, som det selv ønsker. Inden for nogle sektorer, særligt bankvæsen, nyder man den fordel ikke at gøre det. Handel med EU har ikke lidt under det. Af Schweiz's eksport går 63% til EU (sammenlignet med kun 47% for Englands vedkommende). Schweiziske borgere nyder ikke frihed til at arbejde der, en frihed som englændere har, og som enhver engelsk regering ville ønske at bevare. Der er ingen grund til, at EFTA ikke kan udvides og forbedres. Så ville der være to Europa'er; det bureaukratiske EU, styret og domineret af Tyskland; og EFTA – en association af frie nationer.
- 3) Det amerikanske arrangement er ikke at have nogen formel tilknytning til EU i det hele taget, kun tilgang til markeder der er garanteret af internationale aftaler. Selvom USA er uden for det indre marked, har USA siden 1990 øget sin eksport til EU hurtigere end England har, principielt på grund af the World Trade Organisations sænkning af EU's eksterne tarif fra 5,7% til 3,6%, der gør markedsindtrængen langt lettere. Selvom en tarif stadig er en tarif, og engelske varer ville blive underlagt en sådan tarif, ville det blive en mindre byrde for erhvervslivet end de høje sociale omkostninger pålagt af Tyskland eller regulativer påtvunget af Bruxelles. Det fjerntliggende perspektiv af et toldbeskyttende Europa, der hævner sig ved at tage revange over for et afvigende England, er yderligere blevet svækket, siden the World Trade Organisation fik magt til at gøre det lettere at gengælde enhver aktion af genstridig blokering.
- 4) Og til sidst den uprøvede vej. Der er slet ingen grund til, at England skulle følge nogen etableret vej. England er i en unik position og har betydelig vægtstangskraft. Med det løbende, betydelige handelsunderskud ville de andre EU-medlemmer kæmpe hårdere for at bevare deres tilgang til det engelske marked. Endvidere har England, under en konservativ regering, vetoret på den fremtidige udvikling af EU. Implementeringen af Labour's planer, om at overgive vетоretten og tillade de andre nationer at integrere uden forhindringer, kan være vejen mod fuld frihed til at forflytte engelske varer og borgere. En overenskomst, om at overgive vетоretten, kan derfor blive hævestangen, med hvilken suverænitet kunne genvindes: til gengæld for friheden, til at gå egne veje, kunne det føderale EU meget vel indrømme sådanne friheder til et suverænt og uafhængigt England.

Paradoksalt nok kan ethvert forsøg på at genvinde suverænitet, eller opnå uafhængighed, faktisk øge Englands indflydelse i Europa. Frankrig ønsker, at England deler Europas forsvarsbyrder og bliver en modvægt til Tyskland, Italien ønsker en allieret for at afbalancere den fransk-tyske akse, og de nordiske EU-lande sætter pris på Englands finansielle indskud og dets indflydelse ved at lægge pres på liberal økonomi. Alle disse lande ville være mere tilbøjelige til at acceptere engelske argumenter, hvis de mente, at England, skønt gentagne frustrationer, var indstillet på at overlade dem til sig selv. Men kun et suverænt

England ville være fri til at overlade dem til sig selv. En monetær og politisk union ville være uigenkaldelig og binde England til Europa for altid. Et sådant skridt ville være et angreb på Englands kultur, en voldtægt på Englands arv, en korruption mod Englands love og en farlig overgivelse af engelsk grundlov og demokrati. Republikansk præsidentudfordrer i USA, Pat Buchanan, kommenterede:

”Hvis jeg var en MP, ville jeg også være euroskeptiker. Hvordan kan man lade et land, med en storslået historie, suveræn i 20 generationer, forsvinde som en provins i en bureaukratisk eurostat, drevet af Helmut Kohl?” 1)

Winston Churchill klarlagde Englands bedste vej fremad. Han bemærkede:

”Vi er med Europa, men ikke af det. Vi er forbundne, men ikke kombinerede. Vi er interesserede og associerede, men ikke absorberede.” 2)

På trods af alle krav og bønfalden, om at få England til at være i hjertet af Europa, bør de nøgne fakta, om at England ikke ønsker at være i hjertet af Europa, hvis Europas hjerte er sygt, gentages.

Et gavnligt aspekt i Labour's uddelegeringsstrategi har været at sætte en klar præcedens for folkeafstemning, der holdes over emner, som gælder grundlovsmæssige forandringer. Rimeligvis er de, der holdes i det skotske parlament, the Assemblies of Wales og Nordirland eller et valg af borgmester i London emner af langt mindre betydning end de emner, hvor det gælder om, hvem der styrer England. Det kostede sir James Goldsmith store anstrengelser at bringe hele spørgsmålet om folkeafstemning ud til den engelske offentlighed i 1997, kort før hans død, og ved at gøre det førte det til næsten en million stemmer – den største præstation for en minoritetsgruppe siden Labour startede med at forskyde det gamle liberale parti. 3).

Omlægningen mod europæisk regering er gået så langt, at undladelse af at insistere på genforhandling, eller forberedelse til at trække sig ud, underminerer selve princippet, som det konservative parti eksisterer på, at fremme det engelske folks nationale interesser og selvstyre. Ligesom Churchill kaldte nationen til bøn før slaget om England, er den løbende trussel fra det europæiske fastland ikke mindre værdig af konstant bøn, og opfordringen er lige så præcerende. Det er en retfærdig regering, der vil genoprette den engelske suverænitet, stræbe efter retfærdige love og opretholde Englands grundlov om frihed, der har tjent England i århundreder og ved hvilke Evangeliet frit er blevet forkyndt. England kan genoprette sin suveræne storhed, og Guds Ord udtrykker klart, at *”Retfærdighed løfter et Folk ...”* (Ordsp. 14, 34). England har udviklet et bemærkelsesværdigt, politisk system og en misundelsesværdig grundlov, og har den unike rekord ikke at have været invaderet af fremmed magt i 1000 år. Dets prøvede, testede og betroede institutioner har sørget for stabil og ansvarlig regering i århundreder, forstærkende indtrykket af denne ”ø af naturen bygget for sig selv mod moralsk smitte og krigens hånd”. 4) Ved

mange gange at have gået sejrende ud af utilsløret krig er det helt sikkert tid til at stå vagt mod subtil, moralsk smitte.

Noter:

- 1) *Daily Telegraph*, 8th February 1996.
- 2) Winston Churchill, Zurich, Switzerland, 1946.
- 3) Conservative Party Centre For Policy Studies.
- 4) William Shakespeare, *Richard II*, Act II, Sc. I.